

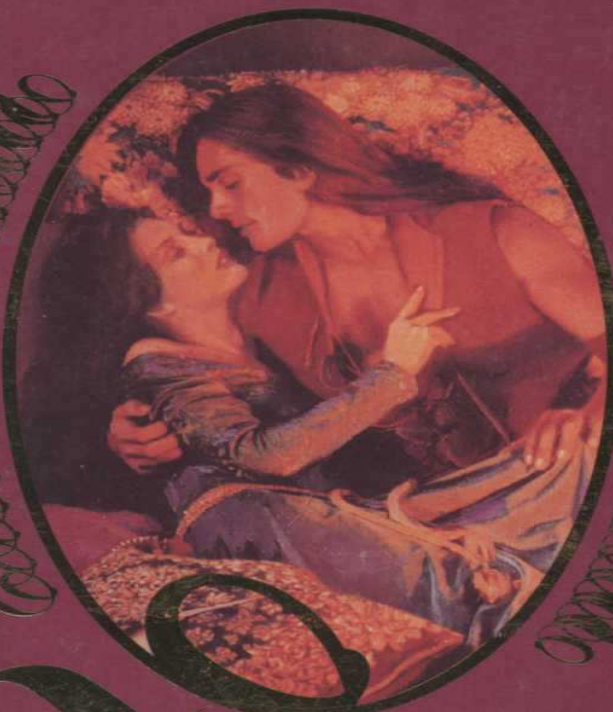

HARLEQUIN[®]

8

Z 04/96

říjen

ŽÁVNÉ LÁSKY

Catherine Archerová
Něžné okovy

EXTRA

Catherine Archerová

Něžné okovy

Byl to jen polibek ze zvědavosti,
ale neobešel se beze svědků.
Lord Raynor ví, co je jeho rytířskou
povinností, a bere si ženu, jejíž čest takto
zpochybnil. Elizabeth však chce, aby
povinnost nahradila láska.

Milá čtenářko,

čas utíká jako voda! V tomto měsíci slavím již své čtvrté narozeniny. Ale to není všechno – v příštím měsíci vychází v edici Romance a Desire už dvoustá knížka. Obě tyto edice byly prvními, díky kterým jste se mohla blíže seznámit s králem milostné literatury. Velmi si vážím Vaší přízně, kterou projevujete nejen zmíněným edicím, ale i těm, které jsem pro Vás připravoval později. Z Vašich ohlasů je zřejmé, že i Temptation, Superromance, Speciály, Extra a MÍRA – letošní novinka si získaly místo ve Vašich srdcích. Proto věřím, že společně oslavíme i tu jejich „dvoustovku“ se stejnou radostí a láskou. Protože se žádná oslava neobejde bez dárku, připravil jsem pro Vás na tento měsíc opravdovou lahůdku. Penny Jordánová – slavná autorka Harlequina pro Vás napsala strhující romantický příběh, který vychází v edici MIRA.

Nezbývá mi nic jiného, než Vám popřát ty nejpríjemnější chvíle prožité nad mými příběhy opravdových lásek.

Váš Harlequin

Harlequin Publishers s.r.o.
Kubánské nám. 11
105 00 Praha 10

Dávné lásky

1996

**Historická
romance**

HARLEQUIN®

Název originálu:

Velvet Bond

První vydání:

Harlequin Books, 1995

Překlad:

Marta Hradecká

Odpovědný redaktor:

Petr Pražák

© 1995 by Catherine J. Archibald

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1996

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Vytisklo: Naše vojsko, Praha

CENA 99,90 Kč

ISBN 80-7170-531-4

NĚŽNÉ OKOVY

Catherine Archerová

PRVNÍ KAPITOLA

Elizabeth Clayburnová seděla na kamenném sedátku u okna a opírala se o bratra. I když měla pod sebou sametový polštář, nebylo to zrovna pohodlné. Povzdechla si. Už po třetí v krátké době si vzpomněla na svůj pohodlný dům. Tam by byla radši. Ale slíbila Stephenovi, že s ním zůstane, dokud lady Helena neobráť svou pozornost k někomu jinému. A svůj slib dodrží, i když se jí na Windsorském zámku nelíbí.

Elizabeth se většinou nepletla do Stephenových záležitostí, ale lady Helena byla neodbytná a Stephen Elizabethinu pomoc potřeboval. Doufal, že když nebude ani minutu sám se svou bývalou milenkou, brzy ji to omrzí a obrátí svou pozornost na přístupnější muže. Ani Helena nebyla tak nestoudná, aby mu vyčítala jeho očividně malý zájem před jeho vlastní sestrou.

Elizabethin pohled bloudil po narvaném předpokoji. Hrála si se zlatými šňapci, které držely těžké červené brokátové závěsy. Tři vysoká okna sem vpouštěla dostatek světla, takže dobře viděla vysokou rozlehlou komnatu, ale nebylo tu k vidění nic, co by ji potěšilo.

I když kamenné zdi chladily, vzduch tu byl teplý a nedýchatelný. Bylo tu příliš mnoho lidí. V místnosti s vysokým stropem nebyl žádný nábytek, ani ozdoby, kromě bohatých závěsů, a ani nic víc ta komnata nepotřebovala. Muži i ženy tu předváděli tu největší

nádheru v barevné směsici šatů, kalhot i kabátců. Mnoho starších žen mělo přes tuniku dlouhou pláštěnku, ale ty mladší a odvážnější měly vrchní oděv kratší, což vzbuzovalo nelibost církve. Nosily sukně po stranách podkasané, takže bylo vidět přiléhavé spodní oděvy ze sametu, damašku a hedvábí. Lněné čepce jim povlávaly kolem tváří, které byly jemně nalíčené. Šperků a kožešinového lemování tu byla spousta. A všechny tu čekaly, trpělivě nebo méně trpělivě na chvíli, kdy budou představeny panovníkovi.

Elizabeth vytrhl z přemýšlení trubadúr, který jí klečel u nohou s loutnou přes koleno. Málem by byla na Percyho zapomněla.

Vzhlížel k ní bledě modrýma očima plnýma obdivu, když jí zpíval:

Rty rudé a hebké oči laní
ó jak jsi krásná, moje paní.
Když oku mému zjeví se tvá krása,
tak v srdci roztouženém všechno jásá.

„Ach bože, Beth,“ zamumlal jí bratr do ucha. „Tahle je ještě strašnější než ta předchozí.“

„Přst, bratře můj,“ zašeptala. Snažila se zabránit tomu, aby ranil ubohého Percyho.

Nepodařilo se jí to. Sir Percy Hustace slyšel Stephenovu poznámku. Odhodil loutnu, které praskla struna, jak dopadla na zem. Percy zasténal a bolestně se na druhého rytíře zadíval.

Mizerný Stephen, pomyslela si Elizabeth. Vůbec ji nelákalo poslouchat jejich hádku.

Když se Stephen na Percyho jen pobaveně díval, modrooký rytíř se od něj pohrdavě odvrátil. Po kolenou se Percy přiblížil k Elizabeth a vzal ji za útlou ruku.

„Mylady, líbila se vám moje píseň?“

Elizabeth se dívala na mladého muže a svářely se v ní pravdomluvnost a soucit. Soucit vyhrál.

„Jistě pane, moc se mi líbila. Je vidět, že jste dlouho pracoval na hudbě i na slovech. Vaše úsilí mě opravdu dojíká.“

Tentokrát byl v Percyho světlých očích při pohledu na Stephena triumf.

Elizabeth zaslechla, jak bratr znechuceně mlaskl jazykem. Zamračila se na něj a safírové oči jí výhrůžně zajiskřily. „Jestli se neumíš chovat, tak odejdu domů a nechám tě samotného s lady Helenou.“

Stephen se posadil rovně, jako kdyby spolkl pravítko.

„Ale Beth. Jen jsem s Percym žertoval. Neměl by být tak přecitlivělý.“

Stephen se otočil k druhému rytíři, takže mu Elizabeth neviděla do tváře. Zнала ale svého bratra dobře a dovedla si představit nepříjemný obličej, který na Percyho udělal. Neřekla ale nic. Percy dokáže být trochu únavný svým neustálým fňukáním. A také si zvolil poněkud zvláštní styl v oblékání. Každý jeho oblek byl směšně přehnaný. Kalhoty nosil tak krátké, že to hraničilo se slušností, kabátec měl dlouhý až po

kolena a špičky střevíců měl přinejmenším dvakrát tak dlouhé než celé chodidlo. Kdyby většinu svých výstředností nedělal jen proto, aby udělal na Elizabeth dojem, měla by s ním daleko méně trpělivosti.

Usmála se smířlivě. „Zapomeňme na to.“

Stephen se podíval kolem, jestli si i někdo jiný všiml Percyho hlouposti. Jako zplnomocněný vyslanec krále Edwarda III. musel Stephen zachovávat určitou vážnost.

Několik dalších návštěvníků předpokoje jim věnovalo jen zběžnou pozornost. Výtržnosti nejnovějšího Elizabethina obdivovatele je příliš nezajímaly. Sir Percy byl nový na Edwardově dvoře a jako bezpočet jiných před ním se okamžitě zamiloval do Stephenovy sestry. A Stephen mu to mohl mít stěží za zlé. Elizabeth byla opravdu krásná – hluboké modré oči, smetanová pokožka a nádherné černé vlasy.

Byla jeho jedinou sestrou a byla neskutečně rozmazlovaná svými třemi bratry, včetně Petra, který byl o čtyři roky mladší než ona.

Měla milou a velkodušnou povahu. Byla až neskutečně trpělivá s každým novým ctitelem dokud konečně nepochopil, že jiné laskavosti se od ní nedočká. Stephen věděl, že se mohla vdát už dávno, ale nikdo ji dosud nechytil za srdce a její bratři ji nechtěli nutit do svazku, který by si nepřála.

Kdyby Stephen cítil, že Percy může ohrožit Elizabethino štěstí nebo ctnost, byl by schopen ho vytáhnout ven a zaškrtnout. Ale takový Percy nebyl a

Stephen si mohl dovolit být velkodušný. Aspoň do té doby, než ho to začalo příliš rozčilovat. Proto teď mohl poslechnout sestru a neříkat už nic.

Začal se pohledem potulovat po místnosti. Najednou ztuhl.

Elizabeth cítila, jak se Stephen narovnal a zhluboka se nadechl. Sledovala jeho bojácný pohled až k lady Heleně Denfieldové.

Lady Helen byla po právu vyhlášená krasavice. Ve dvaatřiceti letech vypadala, jako by jí nebylo ani o den víc, než sedmnáct. Bylo ale na ní něco podlézavého, když se k nim přes pokoj blížila. Aby umocnila svůj mladistvý zjev, nosila své zlatěhnědé vlasy rozpuštěné. Padaly jí v jemných kudrnách na záda a měla je přikryté jen lehkým závojem. Velkýma hnědýma očima hleděla na svět kolem sebe s výrazem úžasu a na každého, kdo kolem ní prošel, se zářivě usmála.

Elizabeth to představení pozorovala s pobavením. Musela se kousnout do rtu, aby se nesmála nahlas. Ten výraz plachosti a bojácnosti – to byla jen póza. Lady Helen byla povahou spíš liška než laňka.

Elizabeth se podívala na Stephena, aby viděla jeho reakci. Její hezký bratr byl napnutý jako struna. Nervózně si projel rukou tmavě kaštanové vlasy. V zelených očích se zračila obava. Už tři dny doprovázela Stephena do zámku, aby tu čekal na možné zavolání. Jako jeden z vyslanců Jeho Veličenstva krále Edwarda to měl za povinnost. Ale to ho přivedlo do blízkosti té, které se tolik chtěl vyhnout, jeho ještě nedávné

milenky, lady Helen Denfieldové. Románek skončil ve chvíli, kdy zjistil, že krásná vdova nemyslí na nic jiného, než na sňatek.

Lady Denfieldová se před nimi zastavila.

Sir Percy, jako by cítil potřebu svou zbožňovanou chránit, vstal a postavil se vedle Elizabeth. Bylo to jasné, ale zbytečné gesto jeho oddanosti.

„Lady Elizabeth.“ Helen pokývla hlavou, aniž se na Elizabeth podívala. Její pozornost byla naprosto soustředěná na Stephena. I když se snažila skrýt divoký svit ve svých očích, které na něm ulpěly, bylo to až příliš zřejmé.

„Lorde Clayburne.“ Pozdrav ale zněl naprosto lhostejně.

Stephen si přejel velkou rukou po svalnatém stehnu v tmavě zelených kalhotách.

„Lady Denfieldová.“

Heleniny oči hladově sledovaly, kudy mu putuje ruka.

Elizabeth se zájmem situaci pozorovala a měla co dělat, aby se nesmála.

Jak je to zábavné vidět Stephena, jak se zoufale snaží vyklouznout ze vztahu, který byl ještě před čtrnácti dny jeho největším potěšením, myslela si Elizabeth. Helen před rokem ovdověla a teď byla zralá na to, aby se znovu vdávala. Ale Stephen od ní získal, co si přál, a teď ji chtěl nechat jít.

Elizabeth jasně viděla, že Helen nehodlá dlouho zůstat vdovou a Stephen měl tu čest být vybrán jako

ženich. Vzhledem k tomu, že Helen nebyla schopna v předchozím patnáctiletém manželství porodit dědice, přešel všechen majetek i statky Helenina manžela na vzdáleného bratrance a ona zůstala téměř bez prostředků. Žila jen ze skromné renty, která jí absolutně nemohla stačit. Když se jí začal dvořit Stephen, vynaložila veškerý svůj šarm, aby ho dostala.

Nejenže byl Elizabethin bratr hezkým mužem, ale měl také velký majetek, který mu zanechala jejich matka. A k tomu všemu, podle dvorských klepů, dokázal uspokojit Helenu hned napoprvé.

Po pravdě řečeno, neměla Elizabeth s pohlavním životem žádné zkušenosti. Ale dobře věděla, že dámy od dvora získávají spoustu bohatství právě obratností v posteli. Elizabeth se zdálo, že se to všechno zveličuje. Ona zatím nepotkala jediného muže, který by v ní vzbudil nějaké city, natož vzbouřil krev. A z toho, co slyšela, si nebyla jistá, jestli by o to vůbec stála.

Helen se při pohledu na Stephena objevilo v očích něco jako zoufalství.

Elizabeth si nedokázala představit, že by byla kvůli muži tak zdrcená, jako teď Helen. Nezáleželo by na tom, jak moc radosti by jí mohl přinést. Téměř teď cítila k té ženě sympatie. Stephen odjakživa lámal ženám srdce. Pronásledoval je, dvořil se jim a jakmile dosáhl svého, ztratil zájem, zvlášť když hrozila možnost sňatku.

Kdyby byla lady Helen moudřejší, nechala by Stephena, aby on byl dobyvatelem.

Tolik Elizabeth o svém bratru věděla.

Ale Stephen byl její krev a ona proto musí stát při něm. Při té myšlence si obrnila srdce proti soucitu s Helenou.

V té chvíli si Elizabeth uvědomila, že v sále nastalo ticho. Vzhledla a s překvapením zjistila, že se všichni dívají ke vchodu. To bylo nezvyklé, že by kdokoliv tak upoutal pozornost. Tady byli všichni zvyklí vídat nejdůležitější lidi. Elizabeth byla zvědavá, kdo to přišel.

V té chvíli se dav rozestoupil a ona ho uviděla.

Ten muž byl vysoký. Měl na sobě skořicově hnědou tuniku, kabátec a tmavé kalhoty. Látka mu obepínala široká ramena i svalnaté nohy. Nemusel se snažit, aby udělal dojem. Vypadal jako vlk mezi psíčky. Tmavé vlasy mu sahaly na ramena a stejně tmavé oči se s nezájmem dívaly na přepych kolem. Dělal na Elizabeth dojem tmavého lesa v měsíčním světle. Jeho výraz byl podivně strašidelný, jak kdyby se měl stále na pozoru před skrytým nebezpečím.

Zdálo se, že si muž vůbec nevšiml rozruchu, který způsobil. Bylo to, jako by se jeho mysl zabývala něčím mnohem důležitějším. Otočil se ke stejně urostlému světlolasému muži po svém boku, který byl také oblečený v tlumených barvách lesa.

Zdálo se, že jsou si podobní, ale Elizabeth si toho světlejšího nevšimala. Ten druhý ji přitahoval, ačkoliv si nedovedla vysvětlit, proč.

Bylo na něm něco divokého, jako je divoký vítr v bouři, jako byl divoký v té chvíli tlukot jejího srdce. Po zádech jí přejíždělo podivné, ale příjemné mrazení.

Kdo to je? Proč ho nikdy předtím neviděla?

Elizabeth bez přemýšlení vstala a vydala se k němu. Před ní byla přímá cesta, jako kdyby byla vidět její potřeba být tomu muži blíž, mluvit s ním.

Elizabeth se před ním zastavila. Její pohled spočinul na ostře řezaných rysech, rovném nose, pevné čelisti, vystouplých lícních kostech. Něco se jí chvělo v útrobách jako motýl, který vylétl z bezpečí své kukly.

Podíval se na ni dolů očima temnými jak noc. Pak ji jeho pohled opustil a bloudil po místnosti za ní.

Elizabeth tam uraženě stála. Její vzrušení vystřídal hněv. Nikdy v životě se muž takhle nedíval skrz ni.

Muž se usmál, jak jeho zrak zabloudil k někomu za ní. „Clayburne,“ řekl.

Elizabeth zavřela oči. Nebyla schopná potlačit mrazení na zádech, když slyšela jeho hlas. Byl tak zvučný a hřejivý, jako by zabořila prsty do hnědého sametu. Pak si uvědomila, že vyřkl její vlastní příjmení. Otočila se a viděla svého bratra, jak stojí za ní. Stephen právě muži opětoval pozdrav.

„Warwicku, jak se máš?“ Stephen pokývl hlavou a přátelsky se usmál.

Muž pokrčil rameny. „Mohlo by to být lepší. Víš, jak nerad chodím ke dvoru.“

„Hmm,“ souhlasil Stephen. „A co tě tedy přivádí do Windsoru?“

Elizabeth se jen dívala na svého bratra. Mluvil, jako by toho neuvěřitelného muže už dlouho znal. A nikdy se přitom o tom přátelství před ní nezmínil. Samozřejmě, věděla, že Stephen zná spoustu lidí vzhledem ke svému postavení královského vyslance. Ale o tomhle muži se mohl alespoň zmínit.

Hnědooký muž se rozhlédl se zamračením kolem.

„O tom bych radši nemluvil uprostřed takového davu. Je to něco soukromého.“

„Chápu,“ řekl Stephen. „Potřebuješ se snad dostat ke králi?“ Kývl hlavou k zavřeným dveřím na druhém konci předpokoje. „Snad bych ti v tom mohl pomoci.“

„Díky,“ odpověděl muž, „ale král Edward mě sám pozval. Myslím, že mě zavolá hned, jak se dozví, že jsem tady.“

Stephen jenom přikývl.

Elizabeth už toho měla dost. Chtěla, aby ji Stephen představil tomu muži, kterému říká Warwicke. Ale viděla, že se o to musí postarat sama.

„Stephene,“ řekla s úsměvem bratrovi, „ty se neumíš chovat. Kde jsou tvé způsoby? Musíš mě přece představit.“

Oba muži se na ni podívali, jako kdyby si až teď uvědomili, že tam je.

Stephen jí rychle vyhověl. „Lord Raynor Warwicke. Dovol, abych ti představil svou sestru, lady Elizabeth.“

Srdce se jí rozbušilo, když se na ni podíval hnědýma očima. „Lady Elizabeth.“ Tentokrát v nich

byl jakýsi náznak zájmu, ale rozhodně jeho pohled nezaplál tak, jako u většiny mužů, když na ni pohlédli.

„Lorde Warwicku,“ odpověděla.

Ale on se hned otočil ke Stephenovi.

„Snad bys mi mohl pomoci najít tajemníka, aby řekl králi, že jsem tady?“

„To jistě,“ odpověděl Stephen a oba se vydali pryč.

Elizabeth tam překvapeně stála. Pak se podívala dolů na své šaty. Snad je na nich něco špatného, co by vysvětlovalo neomalenost lorda Warwicka? Ale žádnou chybu na svém červeném oděvu nenašla. Po stranách byl vysoký rozparek, který odkrýval černou tuniku, která jí obepínala útlý pás a jemně vykreslovala ňadra i boky. Rukávy tuniky byly podle poslední módy široké a prostrížené. Na černém podkladě byla zlato červená výšivka. Elizabeth rukou přejela po zlatém náhrdelníku, ale i ten byl v pořádku a na svém místě.

Ne, její oblečení nezpůsobilo, že se lord Warwick díval skrz ni, jako by byla vzduch.

Za těch dvacet let, co byla na světě, ještě nezažila takové přehlížení. Ani ji nepozdravil, když odcházel. Dokonce i její bratr, jak se zdálo, na ni úplně zapomněl. A to přitom přišla na zámek jen aby mu pomohla.

Elizabeth to urážlivé chování snášela o to hůř, že ona sama reagovala na Warwicka jako dosud na žádného muže.

Ruměncem jí polil tváře, když si vzpomněla na své chování. Měla pocit, že ji k tomu muži hnala nějaká vnější síla, která jí nedovolila ani se nad svým

chováním zamyslet. A tak ze sebe udělala úplného blázna.

S obavou se podívala kolem sebe, ale nezdálo se, že by si jí někdo všimal. Teď, když Warwick se Stephenem odešli, vrátili se všichni ke svým vlastním věcem. Dokonce i Percy se soustředěně díval na struny své loutny.

Pak Elizabethin pohled spočinul na lady Helen. Stála nedaleko a v očích měla kruté pobavení.

Elizabeth zrudla, ale přinutila se hrdě vztyčit hlavu. Nedovolí té ženě, aby si myslela, že byla poražena.

Lady Helen se usmála. „Vypadá dobře, že?“ Elizabeth pozvedla překvapeně obočí a zeptala se: „Kdo?“

Ale lady Helen to zjevně nezmátlo.

„No přece lord Warwicke. Všimla jsem si, že jste mu věnovala velkou pozornost, Elizabeth.“

Dívka pokrčila rameno s takovou lhostejností, jaké jen byla schopna.

„Ne. Nijak zvlášť jsem si ho nevšimla. Je to přítel mého bratra, jak jste jistě slyšela.“

„No já si myslím, že váš zájem byl větší, než přiznáváte,“ přela se lady Helen.

Zášť v hlasu Heleny Denfieldové Elizabeth mátlá, i když tušila její důvod. Nebyla tak prostoduchá, aby si neuvědomovala fakt, že většina lidí ji považuje za krásnou. Nebyla to její chyba, že přitahovala pozornost spousty mužů, ale udělalo jí to pár nepřátel. Bylo by dost lidí, kteří by rádi slyšeli o jejích rozpacích.

Elizabeth si velmi vážila svého soukromí a vůbec se jí nelíbila myšlenka, že by se u dvora o ní klevetilo. To byl také jeden z důvodů, proč měli se Stephenem dům ve vsi místo aby bydleli na zámku. Jestli teď nějak lady Helen neumlčí, stane se její setkání s lordem Warwickem do večera aférou. Dvorské klepy vždy rychle dotvoří příběh jen z několika náznaků.

Ale lady Helen byla také zranitelná. Její Achillovou patou byl Stephen a Elizabeth jí to hodlala připomenout.

Helen neznala Elizabeth tak dobře, takže nemohla vědět, že Elizabeth by nikdy nikde nemluvila. Ale dívka si byla vědoma toho, že lidé většinou soudí jiné podle sebe, a tak Helen její hrozbě jistě uvěří. Vdova bude určitě držet jazyk za zuby, když si bude myslet, že by jí Elizabeth mohla ve vztahu ke Stephenovi uškodit. Elizabeth jí řekla s líbezným úsměvem: „Má drahá lady Helen, jsem si jista, že se mýlíte. Koneckonců jste příliš soustředěná na to, co dělá a říká můj bratr, než abyste mohla posoudit jiné záležitosti.“

Lady Denfieldová zalapala po dechu. Zvedla ruku, jako by chtěla Elizabeth uhodit. Ta se na ni jen upřeně dívala. Vdova si uvědomila, že by ji taková věc uškodila. Otočila se a opustila místnost.

Elizabeth s pozvednutým obočím sledovala hnědovlasou krasavici, jak si rukou setřela neexistující slzy pro případ, že by si někdo jejich incidentu všiml.

Elizabeth si z toho nic nedělala. Hned na Helenu zapomněla, když se otočila ke druhé straně místnosti,

kde byly dveře vedoucí do králova přijímacího kabinetu. Bratra ani druhého muže nikde neviděla, a tak mohla jen usuzovat, že jsou uvnitř.

V mysli jí vířilo tisíce nezodpovězených otázek týkajících se Raynora Warwicka. Byl to ten nejpodivnější muž, jakého znala. Pevně sevřela rty, když si vzpomněla, jak jen stěží vzal vůbec na vědomí její přítomnost. To se prostě nedělá. Elizabeth si uvědomovala svůj zájem o něj a o to víc chtěla, aby i on se k ní choval jinak.

Přemítavě se zachmuřila. Ještě nikdy v životě se Elizabeth nestalo, že by nedostala, co chce. A nehodlala na tom nic měnit. Ještě s Lordem Warwickem neskončila.

Přepychově zařízený audienční sál neudělal na lorda Raynora Warwicka žádný velký dojem. Kráčel širokou uličkou do jeho středu a Stephena s Bronicem nechal stát ve dveřích. Jen s velkým úsilím šel na ztěžklých nohou špalírem přepychově oděných dvořanů, jež ho zvědavě pozorovali. Všechna jeho pozornost byla soustředěna na krále, který seděl na vyvýšeném pódiu na konci audienčního sálu.

Edward III. měl po boku dva své rytíře, kteří byli držiteli Podvazkového řádu. Roger Mortise a vévoda z Caliberu byli muži příkladného charakteru, kteří prošli válečnými bitvami a za každých okolností byli loajální k trůnu. Edward III. byl král, který si nade vše cenil

čest a statečnost a proto roku 1348 založil Podvazkový řád, aby mohl tyto kvality náležitě vyzdvihnout.

Baron z Warwicku se pokoušel uvolnit ztuhlé svalstvo ve tváři i ramenou. Král nemohl vědět, že Raynor sem přišel s odhodláním křivě přísahat, ani že na jeho chování závisí osud nevinného tříletého dítěte.

Raynor si velmi dobře uvědomoval přítomnost vysokého štíhlého muže, který stál na pravé straně pódia. Nic na jeho zevnějšku nenasvědčovalo tomu, že to je jeden z nejopovrženějších mužů své doby. Byl oblečený jako ostatní dvořané v bohatých látkách zářivých barev. Měl ostře řezanou tvář, v níž bylo možno vystopovat vikingský původ. Harrington měl neuvěřitelně modré oči a zlatohnědé vlasy. Nebyl na něm znatelný ani stín jeho temné povahy a kamenného srdce. Ale Raynor věděl, s kým má tu čest. Nigel Harrington zapříčinil ve svých čtyřiašedesáti letech víc neštěstí, než dokáže většina lidí za celé generace. Proto mu Raynor nechtěl dovolit, aby byl poručníkem malé Willow. Po tom, co ten muž udělal své nevlastní sestře, nedalo se věřit, že by se mohl starat o kohokoliv ženského pohlaví.

Ale Raynor teď neměl čas o tom přemýšlet. Zastavil se jen několik kroků před sedícím vladařem a napřímil ramena. Zoufale se soustředil na to, co musí udělat. Smekl a hluboce se uklonil.

Král Edward natáhl své dlouhé nohy a pohodlně se opřel. Prohlížel si muže před sebou. Baron Warwicke to snesl bez mrknutí oka.

Edward měl ve svých čtyřiceti osmi letech zlaté vlasy i vous prokvetlé šedinami, ale stále ještě to byl vitální muž. Nad ním visel jeho erb. Raynor věděl, že Francouzi těžko nesou, že si Edward do jedné čtvrtiny svého erbu zvolil lva místo lilií. Navzdory normandskému původu se Edward vždycky považoval za Angličana.

Král zachytil Raynorův pohled a na dlouhou chvíli se jej držel. Ale Raynor neuhnul a nedal ani náznakem najevo hněv, který v něm vřel.

Edward promluvil. Řekl to, čeho se Raynor obával.

„Jste ochoten přísahat na kříž, lorde Warwicku, že to dítě je vaše?“

Raynor se narovnal. I když věděl, že se to stane, byl překvapen náhlým pocitem viny, který ho zaplavil při myšlence, že bude křivě přísahat. Ale rychle ho to přešlo. Musí se přes to přenést kvůli té malé. Raynor přikývl a vystrčil svou hranatou bradu.

„Ano, jsem.“

Zaslechl napravo rychlé nadechnutí. Podíval se na Nigela Harringtona. Když nic jiného, tak Raynora potěšilo, že ho vyvedl z míry. Nigel udělal chybu, když věřil tomu, že Raynor je příliš čestný na to, aby v boji proti němu používal jeho vlastní špinavé metody.

Král Edward pokývl svému knězi a pak se obrátil k Raynorovi. „Poklekněte.“

Raynor padl na kolena a zrak upřel na mnichův černý talár.

Kněz přinesl masivní dřevěnou schránku. Raynor věděl, že je v ní tríska z Kristova kříže. Držel ji před ním.

„Přisaháte na svou čest rytíře při tomto ostatku jediného pravého kříže a ve jménu krále Edwarda III., krále Anglie, že dítě jménem Willow je bez jakékoliv pochyby vaše?“

Raynor se přinutil dotknout se bez jediného zaváhání svatého ostatku a říci:

„Přisahám na svou rytířskou čest.“

Nigel Harrington vykřikl:

„On Lže.“

Král Edward se otočil k Nigelovi s trpělivým výrazem.

„Lorde Harringtone, za dobu, co jste u dvora, jste nedokázal, že to, co říkáte, je pravda. Můžete nám snad teď nabídnout nějaký důkaz?“

Nastalo ticho. Nigel se zuřivě zadíval na Raynora.

„Ne, můj pane. Nemám, ale...“ Edward ho přerušil.

„Už k tomu není co dodat.“ Pokrčil širokými rameny ve fialovém sametu. „Pokud jste nebyl při početí dítěte, nemáte co mluvit.“

Nigel se shrbil, když král mluvil, ale brzy se narovnal. Raynor cítil hněv, který na něj přede všemi zprava sálá a bezděčně dal ruku na jilec svého meče. Jen oni dva znali okolnosti Willowina početí. Ten bídák neřekne, nemůže říci, že znásilnil svou nevlastní sestru. Raynor na to spoléhal. Když ale viděl v Nigelově tváři strach, jen ho to znechutilo.

Nigel znovu spustil:

„Ale můj králi...“

Edward se na něj temně podíval.

„Lorde Harringtone. Vyslechli jsme vás a tu věc jsme rychle řešili. Pozvali jsme Warwicka a zeptali se ho. Udělali jsme pro vás všechno, co bylo naší povinností.“ Sevřel rty. „Warwicke dal své slovo a vzhledem k tomu, že vy jste nedokázal opak, platí to, co řekl. Nemáme vám to za zlé, lorde Harringtone. Smrt vaší sestry vám zatemnila mysl a ve svém žalu jste si chtěl ponechat aspoň její dítě. Ale je jasné, že dítě je potomkem Warwicků, a baron nás už ujistil, že chce dívku vychovávat. Můžete opustit Windsor s tím, že dítě má bezpečný domov.“

Když Nigel otevřel ústa, jako by chtěl protestovat, zvedl král velitelsky ruku.

„Věc je vyřešena.“

S tím se Edward otočil k Raynorovi.

„Doufáme, že se podobná věc znovu v souvislosti s vámi neobjeví, milý Warwicku. V budoucnu buďte opatrnější a ujistěte se, že dáma je vaší chotí.“

Raynor sklopil oči a přikývl.

„Králi Edwarde, máte mé ujištění, že to tak udělám.“ Nedodal, že hodlá od takových dam zůstat vzdálen co nejvíc.

Edward pokynul rukou.

„Povstaňte, milý Warwicku, a považujte toto jednání za ukončené. Už se tím nehodláme zabývat.“

Král se na chvíli zadíval na Nigela Harringtona. Harrington věděl, že ho král vykázal, i když velmi zdvořile. Otočil se a spěchal ven.

Raynor cítil sladký pocit úlevy, který mu uvolnil hrud' sevřenou napětím. Teď bude Willow v bezpečí před tím bastardem, který si říká její strýček.

Král Edward mávl netrpělivě rukou.

„Máme k řešení spoustu dalších věcí, lorde Warwicku, a proto vám musíme popřát dobrý den.“

„Mé díky, sire.“

Raynor se s poklonou vzdálil. Byl více než šťastný, že je ten rozhovor u konce. Pečlivě odměřenými kroky přešel místnost.

Když se velké dubové dveře otevřely, přidali se k němu Bronic se Stephenem a vešli do předpokoje.

Bronic se podíval na Raynora a vydechl, jako kdyby celou dobu zadržoval dech. Projel si rukou své světlé vlasy.

„Díky Bohu.“

Stephen se zvědavě podíval na jednoho a pak na druhého.

Raynor pokrčil rameny. Uvažoval. Mohl by ten příběh Stephenovi říci, rozhodl se nakonec. Stejně se u dvora bude mluvit o tom, co se dnes dělo. A je lepší, když se bude vyprávět Raynorova verze.

Usmál se na tmavovlasého mladíka. Vyrůstali spolu jako chlapci společně s vévodou z Norwiche, ale Raynor po roce odešel, když jeho otec zemřel. Přesto spolu před těmi třinácti lety prožili spoustu věcí.

Raynor pořád myslel na Stephena s přátelstvím a důvěrou. Věděl, že Stephen si historku, kterou mu bude vyprávět, nijak nepřikrášlí, a bude všem vyprávět jenom to, co opravdu slyšel.

Raynor řekl: „Harrington si pro mě za mě může jít k čertu. To se mi naposledy snažil dělat nějaké potíže. Edward mě podržel v mém úmyslu být té malé poručníkem. Zůstane na Warwicku.“

Stephen se zeptal: „Kdo to je? Před několika týdnů přišel ke dvoru a každému, kdo ho chtěl poslouchat vyprávěl, že mu unesli dítě jeho sestry. Zřejmě mu ten příběh vynesl dnešní audienci, ale asi nic víc, když Edward podržel tebe. Netušil jsem až doteď, že ty jsi ten muž, který spáchal takovou špatnost. Proč tě Harrington tak směšně obviňuje ze zločinu? Koho uvedl jako otce?“

Raynor nebyl schopen potlačit hněv, který ho zaplavil. Sklopil oči. Nechtěl, aby Stephen uhodl, jak Nigelem Harringtonem strašlivě pohrdá. Musí ukrýt Willowino tajemství za všech okolností. Slíbil to její matce, Louise.

„Nejmenuje nikoho, protože kromě mě nikdo není. Harrington jen hraje svou nenasytnou hru. Willow dědí po své matce. V rodině není žádný mužský potomek a tak všechny statky připadnou jí. Nigel je synem první manželky lorda Harringtona a nemá na ten majetek žádné právo. Proto mě sem přitáhl a chtěl pokořit mě i mé dítě.“

Raynor zatnul zuby a rty se mu posměšně zkřivily.

„Král měl pouze mé slovo proti jeho a on neměl proti mně žádný důkaz.“

„Potom tedy není nic překvapujícího na tom, že král věřil tobě, když Harrington nemohl jmenovat jiného otce. Ten muž snad vůbec racionálně neuvažuje.“

I když měl Raynor stále ještě sevřený žaludek napětím, téměř se rozesmál. Říci o Nigelovi, že neuvažuje racionálně, je jistě velké nedorozumění. Kdyby jen Stephen věděl, proč Nigel nemluví o pravém otci.

„Obávám se,“ řekl Raynor, „že to tu není žádné tajemství. Louisino dítě je moje. Je mi líto, že jsem si ji nemohl vzít, než zemřela, protože pak by o otcovství vůbec nebyly pochyby.“

Hnědé oči mu potměly lítostí, když si vzpomněl na to, jak přemlouval Louisu, aby se za něj provdala. Pak by už nad ní Nigel neměl moc. Ale odmítala, říkala, že Raynor má právo na své vlastní štěstí. Nemohla po něm žádat, aby si ji vzal a prohlásil Willow za vlastní. Raynorův hlas byl stěží slyšet, když to dokončil.

„Zemřela předtím, než jsem ji mohl přesvědčit, hned, jak se dítě narodilo.“

Stephen mu položil ruku na paži.

„Je mi to líto, příteli. Ty problémy s Harringtonem ti to musí dělat ještě těžší.“

Vtom se ozval Bronic. Nordické rysy měl stažené a modré oči rozšířené.

„Ten muž je blázen. To by ho mohlo stát krk.“
Pevně sevřel pěsti svých velkých rukou.

Raynor se na něj varovně podíval. Nechtěl, aby v někom vzbudil podezření, že je za tím příběhem víc, než řekl. Kdyby dávali najevo hloubku svého pohrdání, mohl by se někdo začít zajímat o jeho důvod.

A nikdo nikdy nesmí objevit pravdu o Willow. Ani Bronic nevěděl o skutečných okolnostech Willowina zplození. Jeho nadšení bylo jen projevem loajality k Raynorovi.

Proto Raynor jen podotkl.

„Harrington sleduje své zájmy a já zase své.

Možná, že ho dnešní královo rozhodnutí přivede na rozumnější myšlenky. Teď si musí hlavně uvědomit, že mi nemůže Willow vzít.“

„Jsi správný otec, který se postará o dítě, i když není manželské,“ řekl mu Stephen. „Ale Harrington se tě snažil očernit. Říkal, že si to děvčátko bereš jen kvůli jejímu dědictví.“

Raynor ztuhl. Byla pravda, že býval chudý. Jeho otec špatně hospodařil. Všechno utratil ve snaze dát jeho nenasytné matce všechno, co chtěla. Když Raynor zdědil panství i titul, snažila se jím manipulovat stejným způsobem. Ale přesto, že mu bylo teprve čtrnáct, měl dost silnou vůli, aby se jí vzepřel. Žádná žena ho nezničí, jako zničila Mary Warwicková jeho otce.

Roky po otcově smrti se staral o pozemky a panství tak, že sice nebyl nejbohatším z králových šlechticů,

ale nepatřil ani k nejchudším. Věděl, že když Harrington rozšířil tu lež, spousta lidí uvěří tomu, že si vzal Willow na vychování jen kvůli jejímu dědictví. Ale vlastně mu to ani nevadilo. Hlavně když nebudou pátrat dál.

Navíc, Raynor dohlížel na její pozemky jen jako poručník. Všechno jí připadne v den jejího sňatku nebo v den jejích jedenadvacátých narozenin.

Stephen přerušil Raynorovy myšlenky tím, že mu poklepal na rameno.

„Už dost o tom, příteli. Dnes všechno pro tebe dopadlo dobře. Teď by ses mohl věnovat nějaké jiné zábavě. Neviděl jsem tě sice roky, ale slyšel jsem, že jsi stále výborný společník.“

Bronic přikývl a rozpačitě se rozhlédl po přeplněné komnatě. „Měli bychom si pro rozhovor najít nějaké příjemnější místo.“

Raynor se na svého přítele souhlasně podíval.

Neměl rád dvůr, ani lidi kolem. Ve skutečnosti se nebude cítit dobře do té doby, dokud nebude pozítří zpátky na Warwicku.

„Souhlasím s Bronicem. Bydlíme sice s několika dalšími šlechtici, ale myslím, že jim nebude vadit, když tě přivedeme, Stephene. Je mi líto, že ti nemůžeme nabídnout nic lepšího, ale Windsor je narvaný k prasknutí i se všemi přístavbami, které dal král v posledních letech zbudovat.“

Stephen se usmál.

„Neomlouvej se. Znáám to tu velmi dobře. Proto mám také dům ve vesnici.“

Vyšli z komnaty s Raynorem v čele.

Raynor se zastavil, když se mezi něj a dveře postavila žena. Naklonil hlavu na stranu a díval se na ni. Byla docela hezká. Měla smetanovou plet', oblé lícní kosti a safírové oči s dlouhými řasami. Zdála se mu nějak povědomá, ale Raynor netušil odkud.

„Elizabeth,“ zavolal Stephen za ním. Jeho hlas byl omluvný. „Zapomněl jsem, že jsi tady.“

Žena se vůbec neobtěžovala se na Stephena pohlédnout.

„To je zřejmé.“

Pak si vzpomněl. Je to Clayburnova sestra. Byl jí představen cestou ke králi, ale to neměl ani pomyšlení na to, aby si něčeho všímal. Dokonce ani ne tak hezké ženy, jako je Elizabeth Clayburnova.

Jejich oči se setkaly a na krátkou chvíli mezi nimi podivně zajiskřilo. Nebylo to nepříjemné. Ale Raynor to potlačil. Je to dáma, sestra jeho přítele. A Raynor se nehodlal tímto směrem ubírat.

Na rtech se mu usadil ironický úsměv. I když neměl nejmenší vinu na tom, co se stalo Louise, najednou měl pocit, jako by tomu tak bylo. Proto neměl ani v nejmenším v úmyslu zaplést se se Stephenovou sestrou. I když se zdálo, že v jejím krásném pohledu je žár. Dávno už se rozhodl, že nikdy v životě nebude žádné ženě věřit. Raynorův otec miloval svou ženu slepě a byl

ochoten obětovat i svou sebeúctu, aby se jí zalíbil. A jestli to má být láska, tak o to Raynor nestojí.

S touto myšlenkou ustoupil stranou, aby mohl Stephen se sestrou mluvit.

Předstíral, že si nevšiml, jak si ho prohlížela, když jí Stephen říkal o tom, kam jdou a zařizoval její odjezd domů.

DRUHÁ KAPITOLA

Ten večer čekala Elizabeth na Stephena v jeho ložnici.

Seděla v křesle u krbu a v rukou držela sklenici s horkým vínem. Netrpělivě bubnovala prsty o dřevěné opěradlo křesla. Ještě v ní vřel hněv pro způsob, jakým ji Stephen poslal domů. Jako by byla dítě, které je třeba odklidit z cesty. Neměl právo s ní takhle zacházet.

Ale byla pravda, a to musela aspoň sobě přiznat, že Stephen má jen malý podíl na její špatné náladě. Byla nazlobená sama na sebe, a to proto, jak se chovala ve společnosti Raynora Warwicka. Co to do ní vjelo?

Spousta mužů před ní padala na kolena a ani si jich nevšimla. Ale jako blázen se zhlédla v muže, který ji ani neregistroval.

Ale přesto, neobjevil se v jeho očích jakýsi záblesk zájmu a snad i něčeho jiného, když vyšli se Stephenem

z králova předpokoje? Ano, byla si jistá, že ji přejel pohledem, o kterém se nedalo říci, že je bez zájmu. Rychle svůj zájem zakryl, takže leckterá žena by si toho ani nevšimla. Ale Elizabeth nebyla jako ostatní. Zaznamenala i nejslabší reakci barona z Warwicku. Když se na ni tak podíval, jako na žádoucí ženu, její tělo na ten pohled zareagovalo. Elizabeth si v té chvíli až bolestivě uvědomovala jeho blízkost. Sevřelo se jí hrdlo a musela velmi zhluboka dýchat, aby potlačila divoké bušení srdce. Na lordu Warwickovi bylo něco, co ji vzrušovalo tak, jako nikdy předtím.

Proč, to nevěděla. Ale rozhodně na to přijde. Nemohla své pocity jen tak nechat být. Ten podivný vír v žilách působil, že stěží dokázala mluvit. Nikdy si nemyslela, že by něco takového mohla zažít.

Proto musí požádat bratra o pomoc.

Prostě musí barona znovu vidět, mluvit s ním, zjistit, odkud přichází to podivné chvění. Co je to za muže, že v ní vzbuzuje takové pocity? Věděla, že je hezký. Má temné oči a nepoddajné vlasy, ale jaký je uvnitř? Určitě to musí být rytíř nezvyklých kvalit, když v ní dokázal tak rychle vzbudit pocit zamilovanosti.

Snažila se odpoutat od svých myšlenek. Možná není vůbec takový, jaký se zdá. Jakýsi šestý smysl jí říkal, že Raynor Warwicke nemá tak dobrý a vznešený charakter.

Ale přesto se Elizabeth nemohla přinutit, aby tomu věřila. Jak by ji ale její instinkt mohl takhle klamat? Jistě, kdyby měla soudit podle svých citů, je Raynor

opravdový muž mezi muži. Jak by si jinak mohla vysvětlit, že se náhle probudily její dosud spící city?

Právě zaslechla kroky svého bratra na dřevěném schodišti, které vedlo z velké obytné komnaty. Olwyn ho zřejmě pustila dovnitř. Pocítila výčitky svědomí, když si na tu oddanou ženu vzpomněla. Dařilo se jí nemluvit se svou paní od té doby, co na ni Elizabeth příkře spustila po svém návratu ze zámku. Ale za tu dobu ji několikrát počastovala vyčítavým pohledem, aby si Elizabeth uvědomila, jak nehezky se k ní chovala.

Elizabeth věděla, že hned, jak bude Olwyn připravena ji vyslechnout, musí se jí omluvit. Ta žena pro ni byla víc přítelkyní, než čím jiným. Navíc byla nešťastná kvůli Stephenovi. Olwyn byla Elizabethinou společnicí od té doby, co jí před sedmi lety zemřeli rodiče a Stephen ji přivedl ke dvoru. Olwyn byla o čtyři roky starší než Elizabeth a ve svých sedmnácti letech už byla vdovou. Potřebovala si nějak vydělat na živobytí. Její manžel byl nejmladší ze šesti bratrů a tak jí nezanechal nic víc než svého koně a meč. Stephen cítil, že starší dívka by mohla Elizabeth naučit, jak žít u dvora a tím ji snad uchránit od problémů.

Ale Elizabeth teď na to nechtěla myslet. Za ta léta měla s Olwyn víc vážnějších nedorozumění a vždycky to spolu nějak urovnaly. V této chvíli se potřebovala soustředit na Stephena.

Stephen otevřel dveře svého pokoje a rozhlédl se s bolestným výrazem ve tváři. Pokoj nebyl velký. V

měkkém světle, které vycházelo od ohně z krbu, bylo vidět, jak je čistý. Dřevěná podlaha byla vydrhnutá. Závěsy od postele byly rozhrnuté, takže bylo vidět ložní prádlo, tak vyžehlené, že na něm nebyl jediný záhyb. Nikde nebyla vidět stopa po přítomnosti člověka. Dvě truhly měly zavřená víka chránící jejich obsah, který byl obvykle naskládáný trochu nepořádně, jak se v nich jejich majitel přehraboval.

„Ale Beth, ty už jsi zase uklízela.“

Usmála se s plachou zdvořilostí.

„Myslela jsem, že si tvá ložnice zaslouží trochu provětrat, drahý bratře. Nemůžeš po mně chtít, abych tě zanedbávala.“

Ušklíbl se. Prach ani neměl, kam by se usadil. Jediná věc, která zůstala neuklizená, byl pohár na stolku vedle křesla. Ale při pohledu na konvici v Elizabethiných rukou usoudil, že to nebylo kvůli němu.

Zavřel za sebou s povzdechem dveře.

„To zas bude trvat týdny, než všechno najdu. Co tě to popadlo, sestřičko? Už minule jsem tě žádal, abys můj pokoj neuklízela.“

Vystrčila bojovně bradu.

„Ale přemýšlej, drahý bratře, a najdeš odpověď. Tolik jsem se starala, abych ti pomohla vyváznout od tvé bývalé milenky, a nakonec jsem zjistila, žeš mě za to vyhostil domů.“

Pokrčila rameny a její modré oči byly nevinnost sama.

„Tak jsem se snažila být užitečná jinak.“

„Pro Boha živého, Beth. Tohle mi máš za zlé? Neviděl jsem Warwicka celé roky.“

Pozdvihla obočí.

„Ano, právě to ti mám za zlé.“

Posadil se na kraj postele. Zavrtěl hlavou.

„Snad jsem se měl víc ohlížet na tvé pocity, ale netušil jsem, že ti to bude vadit. Ostatně celou dobu sis jen stěžovala, že musíš být se mnou na zámku.“ Zvedl omluvně ruku. „Musím se ti tedy omluvit, že jsem tě obtěžoval.“

Měla pocit, že už ho dost potrestala. Ušklíbla se. Stephen byl na ni opravdu hodný. Opravdu si myslel, že bude šťastná, že už může ze zámku odejít. Zřejmě ho vůbec nenapadlo, že by se tak snadno nadchla jeho přítelem. Pokývala hlavou.

„Vše je odpuštěno. A jestli chceš, tak ti tu všechno dám zpátky tak, jak to bylo.“

Nevesele se zasmál.

„Ne, už mi prosím tě nepomáhej. Já vím, kde ty věci byly. Ty bys je nedala tam, kam patří, ať by ses snažila sebevíc.“

Vstala, nalila mu pohár vína a podala mu ho na znamení smíru.

Trvalo dlouho, než se Elizabeth oklikou dostala k tomu, co jí nejvíc zaměstnávalo mysl. Ale tu okliku udělala.

„Jak sis užil večer?“

Ušklíbl se.

„Jo, užil.“

„A co lord Warwicke? Tomu se to také líbilo?“
Stephen se zachmuřil.

„Snad. Neviděli jsme se roky. Naposledy jsme se setkali, když mi bylo čtrnáct.“

Aha, pomyslela si. To by mohlo vysvětlovat, proč se Stephen o něm nikdy před ní nezmínil.

„A změnil se hodně od té doby, co jste se neviděli? Poznal jsi ho hned, jak jsi ho uviděl. A on tebe také.“

„To máš pravdu. Poznal jsem ho, ale jak na to teď myslím, tak to není nic překvapivého. I když už je teď muž a předtím byl jen chlapec, oči má stále stejné. Člověk nemůže tak lehce zapomenout na ty oříškově hnědé oči, jsou příliš neobvyklé. A my jsme si byli přece jen dost blízcí, skoro jako bratři. Oba nás vychovávali s vévodou z Norwiche a bydleli jsme ten rok, co tam Raynor byl, spolu. Odejel, když mu zemřel otec. To mu bylo čtrnáct.“

„To už je baronem od čtrnácti let. To je velká zodpovědnost,“ poznamenala zamyšleně.

Stephen se na ni zkoumavě podíval.

„To je pravda. Ale co s ním pořád máš, Beth? Jak se to týká tebe?“

Zadívala se do ohně. Cítila, jak jí jeho teplo sálá na už tak dost rozpálené tváře.

„Jsem jen zvědavá, protože jsi se nikdy předtím o něm nezmínil. Prosím, pokračuj. Řekni mi, co o něm víš.“

Stephenův výraz jí prozradil, že ho její odpověď tak úplně neuspokojila, ale pokračoval dál.

„O své rodině mluvil málo. Věřím, že miloval svého otce, ale cítil jsem, že něco mezi nimi bylo. O jeho matce nevím vůbec nic. Vím jen, že zemřela pár roků po tom, co se stal Raynor dědicem panství.“

To je podivné, pomyslela si Elizabeth, když se Stephen odmlčel, aby se napil vína. Vzpomínala si, jak bolestně prožívala smrt svých rodičů. Často se Stephenem o nich mluvili, dokonce ještě i teď. Byli velmi semknutá rodina a bylo těžké je ztratit oba tak rychle za sebou, ale cítila, že otec už by stejně nikdy nedokázal být šťastný bez své milované ženy.

Snad je jen lord Warwick takový, že o svých osobních pocitech s druhými nemluví. Je na něm něco tajemného, co ho dělá pro Elizabeth ještě zajímavějším. Zřejmě jen potřebuje tu správnou osobu, které by se mohl svěřit. Zatím si Elizabeth nedovolila ani pomyslet, že by to mohla být ona. Tak daleko se ve svých představách ještě neodvážila vydat.

„A jaký je teď?“ vyzvídala nesměle. „Je vznešený a laskavý a čestný?“

Stephen se na ni zadíval.

„Mluvili jsme jen tak všeobecně, Beth. Uběhlo už moc let od té doby, kdy jsme jeden druhého znali opravdu dobře, ale pokud Raynorovi něco zůstalo z chlapeckých let, tak je to jeho slušnost. Není nějaký svatoušek, ani ďábel, prostě slušný muž. Jako chlapec byl mnohem otevřenější, ale to víš, život lidí mění.“

Stephen se odmlčel. Očividně ho unavovalo předstírat, že si nevšiml jejího až přílišného zájmu.

„Přitahuje tě Raynor?“ zeptal se se smíchem. „To je směšné. Můžeš chtít polovinu mužů v Anglii a ty si vybereš zrovna jeho. Vždyť toho muže ani neznáš, ve skutečnosti jsi s ním ani pořádně nemluvila.“

„Já...“ Zarazila se a zamračila se. Pak pokrčila rameny. Rozhodla se, že půjde s pravdou ven. Nemělo cenu se přetvařovat před Stephenem, který ji tak dobře zná.

„Je fascinující, nemyslíš?“

„No, nedokážu to ohodnotit z ženského hlediska, ale souhlasím s tebou, že to tak může být. Ale poslouvej mě, Beth, udělala bys nejlíp, kdyby ses porozhlédla jinde. Z toho, co říkal dnes večer, mám dojem, že se Raynor nežene do ženění. Řekl mi, že měl v poslední době velmi komplikovaný osobní život. Raynor má nemanželské dítě s urozenou dámou a je to dost smutná historie.“

Pokračoval dál ve vyprávění. Řekl jí o tom, proč byl Raynor u dvora a co řekl Stephenovi o dítěti. Své vyprávění uzavřel slovy:

„Přestože ho mám rád, měla by ses od Warwicka držet dál, Beth. Nebylo by pro tebe dobré, kdyby ses k němu upnula. I když si chtěl matku dítěte vzít, zůstává faktem, že si ji nakonec nevzal.“

Elizabeth celé vyprávění fascinovaně vyslechla. Mnoho mužů se zapomnělo se služkami, to je pravda, ale mít dítě s urozenou dámou a pak si ji nevzít? To je něco jiného.

Ale Stephen vysvětlil okolnosti, které sňatku zabránily. A nepřišel snad lord Warwicke ke dvoru, aby dítě získal? Nebyl to čin opravdu čestného urozeného muže?

Stephenovo vyprávění ji neodradilo. Naopak. O to víc teď chtěla blíže poznat Raynora Warwicka. Při prvním pohledu na něj si uvědomila, že to je muž, který nežije podle běžných pravidel. Jeho dlouhé vlasy, arogantní chůze, chladný nezájem v očích, to vše lorda Warwicka na první pohled odlišovalo od ostatních. Usmála se na bratra.

„Chtěla bych, abys ho sem pozval na večeři.“
Stephen se na ni zadíval.

„Už jsem to udělal. Ale kdybych byl věděl to, co vím teď, tak jsem to nedělal. Jak jsem ti už řekl, Beth, porozhlédni se jinde. Asi mu pošlu dopis a to pozvání odvolám.“

Safírové oči se jí rozšířily hrůzou.

„To neuděláš! Kdy má přijít?“

Stephen vypadal, jako by z něj odpověď páčili násilím. „Zítra.“

„Zítra!“ Elizabeth vstala. „Jak jsi mi mohl dát tak málo času na přípravu?“

Rysy se mu uvolnily úlevou.

„Jednoduše k němu zajedu a vysvětlím mu, že nemůže...“

Bylo vidět, že ho neposlouchá.

„Omluv mě. Musím si promluvit s Olwyn. Musíme se dohodnout, co připravit k jídlu. Máme málo času.“

Budeme potřebovat čerstvé pečivo a chleba. A také musím dát vědět řezníkovi, aby ráno zabil prase. Nemůžeme hostit lorda Warwicka soleným masem.“

Prošla dveřmi s lehkým pohupováním štíhlých boků a nechala Stephena stát. Věděl, že by se měl hlavně zajímat o svou sestru, ale přesto jeho sympatie směřovaly spíš k Raynoru Warwickovi. Musí tu zůstat, aby na Elizabeth dohlédl.

Raynor nepotřebuje nikoho, kdo by ho před Beth chránil.

Navíc Raynor říkal, že se hned další den vrátí na Warwicke. Kolik potíží může Elizabeth způsobit za jeden den?

Nazítří odpoledne našel Stephen Elizabeth s Olwyn v ložnici, jak se probíraly množstvím šatů rozprostřených na velké posteli.

„Myslím, že ty červené,“ řekla nakonec Olwyn a zastrčila si uvolněný pramen světlých vlasů pod čepec. Šedýma očima studovala rudý svrchní šat se zlatou výšivkou.

„Hm,“ přikývla Elizabeth. „Jsou to moje oblíbené, ale spíš jsem přemýšlela o těchhle modrých... nebo ty fialové...“ Otočila se a pohledem se zastavila u nejbližší ze tří otevřených truhlic. Po stranách z ní visela barevná změť nejrůznějších šatů a látek.

„Včera jsem měla na sobě také červené šaty.“

Olwyn naklonila hlavu na stranu a zamačkala se. „No, červená ti moc sluší. A muži si nikdy nepamatují,

co jsi měla na sobě předtím. Pamatují si jen, že jsi vypadala dobře.“

Elizabeth se ušklíbla. Červená byla její oblíbená barva. „Tak tedy ať je po tvém. A myslím, že si vezmu ten nový zlatý spodní šat.“

Olwyn se na svou paní překvapeně a trochu nejisté podívala. „Ale Elizabeth, myslela jsem, že chceš, abych je trochu povolila. Ty sama jsi mi říkala, že jsou příliš upnuté, neslušně těsné.“

Drobná světlavá žena šla k otevřené truhle pod oknem a vyndala tuniku z černého sametu.

„Myslela jsem, že by sis mohla vzít tohle.“

Elizabeth se zarděla. Aby to zakryla, začala skládat modré šaty.

„Rozmyslela jsem si to. Ty zlaté nejsou zas tak moc těsné.“

Nechtěla, aby Olwyn věděla, proč změnila na ty šaty názor. Starší žena si pořád myslela, že musí na Elizabeth dohlížet, jako když přišla poprvé ke dvoru. Ale už není tím vyplašeným děvčátkem a není nutné ji takhle hlídat. Elizabeth doufala, že když bude trochu vyzývavě oblečená, bude pro Warwicku těžké ji ignorovat.

Většinou pro ni její krása znamenala málo. Nebylo to nic, čeho by dosáhla vlastním přičiněním. Byl to dar od Boha a jako takový ho až do včerejška přijímala.

Ale tentokrát se přistihla, že o svém zevnějšku přemýšlí úplně jinak. Chtěla, aby si ji lord Warwicke všiml. Je to přece muž a podle toho, co říkal Stephen,

není imunní vůči ženským svodům. Proč by se tedy s ní nemohl zastavit aspoň tak dlouho, aby si všiml, že je žena? To snad tolik nežádá?

Olwyn se na ni zamyšleně dívala. Elizabeth ne byla schopna potlačit další ruměnec, který jí zbarvil smetanovou plet' tváří.

„Co je s tebou, Elizabeth?“

Elizabeth se snažila vzpamatovat. Olwyn ji znala líp než kdokoliv jiný a nemělo smysl snažit se před ní něco skrývat.

Odložila modré šaty na postel a s povzdechem přejela rukou hladké sametové závěsy postele.

„Nevím. Nedokážu to vysvětlit. Včera jsem toho muže viděla poprvé a nemůžu přestat na něj myslet. A nejhorší na tom je, že on si mě téměř nevšiml.“

Nezmínila se o tom krátkém okamžiku, kdy se na sebe zahleděli a cosi mezi nimi proběhlo. Možná to bylo jen její zbožné přání.

„Ach, Beth...“ Olwyn si dala ruce na štíhlé boky a sedla si na kraj jediného křesla v pokoji.

„Myslela jsem si, že to tak nějak bude. Celá ta léta se muži za tebou táhli jako pejskové a ty ses na ně ani nepodívala. A najednou se objeví někdo, kdo si tě nevšímá, a ty ztratíš hlavu.“

Elizabeth zachránil od odpovědi zvuk kroků na schodech. Přicházely z obytné místnosti a zastavily se před její ložnicí. Ozvalo se zaklepání.

„Beth.“

„Pojď dál,“ vyzvala Elizabeth svého bratra, kterého podle hlasu poznala.

Stephen vstoupil. Zvědavě se na něj zadívala. Byl oblečen v cestovním. Měl tmavý vlněný plášť, který měl na rameni připnutý stříbrnou broží s erbem Clayburnů.

„Ty někam jedeš?“ zeptala se.

Nezdálo se, že je mu moc do řeči.

„Ano,“ odpověděl krátce.

„Musíš si pospíšet, Warwicke tu bude za hodinu.“

„Víš, asi to bude problém.“

Stephen se zadíval na podlahu. Pak zvedl oči a pokrčil rameny.

„Musím odjet, abych doručil královu zprávu.“

Elizabeth cítila vzrůstající nepokoj.

„Jak dlouho budeš pryč?“

„Pár hodin.“

Zalila ji vlna zklamání. „Několik hodin. Stephene, jak můžeš? Víš jak jsem ten večer plánovala. Všechno je připravené.“

„Nemůžu si pomoci. Musíme jednoduše požádat lorda Warwicka, aby přišel někdy jindy.“

„Kdy?“

Zaváhal a Elizabeth se zachmuřila. „Kdy, můj bratře?“

„Nevím. Raynor se musí zítra ráno vrátit na své statky.“ Stephen se na svou sestru nedíval. Zřejmě doufal, že se vyhne dalšímu hovoru tím, že již odjede.

Dala si ruce v bok a hněvivě se na něj zadívala.
„Tak takhle si to představuješ? Ze už ho neuvidím?“

Stephen se povzbudivě usmál. „Snad někdy v budoucnu Raynor do Londýna přijede.“

„Ty víš, že ne.“

Nedokázala popadnout dech. Hrudník jí svírala nepopsatelná bolest. Bylo to, jako by v ní zemřelo něco ještě nenarozeného.

„Celá ta léta jsi Warwicka neviděl, protože ke dvoru nepřišel, pokud nebyl povolán. Jaká je šance, že se vrátí dřív, než za několik let? To už budu stará žena.“

Přísně se na ni podíval.

„Beth, neber si to tak. Už jsem ti řekl, že Warwicke pro tebe není. Mám za tebe zodpovědnost. Musím tě chránit. A navíc, teď nemám na výběr. Musím jet. Je to povinnost ke králi.“

To uznávala. Stephen říká pravdu. Musí plnit své povinnosti ke koruně. Ale ona tak hrozně chce znovu vidět Warwicka. Ne, že by si dělala nějaké iluze o tom, co by se mezi nimi mohlo přihodit. Elizabeth jen doufala, že si všimne, že je žádoucí žena, nic víc. Stephen opravdu nemá důvod ji držet stranou.

Bylo to nefér, že Raynor nemůže přijít jen proto, že Stephen musí odejít.

Pak ji něco napadlo. Podívala se na bratra chladným, racionálním pohledem.

„Proč by ostatně Warwicke nemohl přijít? Byl pozván. Bylo by to vůči němu hrubé žádat ho teď, aby nechodil.“

Ale Stephen začal vrtět hlavou ještě než dokončila větu.

„Ne Beth. To by ti neposloužilo. Nemůže sem přijít muž a strávit s tebou večer bez doprovodu.“

Chladně se na něj podívala.

„Nebude to celý večer. Prostě lorda Warwicka zabavím, než přijdeš ty. Jak jsi sám řekl, je to tvůj přítel. Nevěříš snad mně nebo jemu, abychom nemohli spolu strávit pár hodin?“

Stephen se zachmuřil tak, že se mu temné obočí nad nosem spojilo.

„To není tak jednoduché, madam, a ty to dobře víš. Nejsem slepý. Máš o něj takový zájem, jaký jsem u tebe ještě nezažil. To snad musíš připustit.“

„Ale Stephen...“ Dupla si nožkou. „Nejsem dítě, abys mě takhle hlídal. Jsem dospělá žena a dokážu se o sebe postarat. Nepotřebuji a nechci, abys mi poroučel.“

Zastavil ji zvednutou rukou.

„To, co říkáš, je pravda.“

Podíval se jí do očí a když znovu promluvil, jeho hlas zněl přesvědčivě.

„Ale Beth, já jsem tvůj bratr. V žádném případě nemůžu dopustit, aby se přihodilo něco, co by ti ublížilo. Prosím, říkám ti to znovu, jediná odpověď může být ne. Je to pro tvoje dobro. Nemůžeš s ním být sama.“

Na dlouhou chvíli se odmlčel. Věděla, že je pro jejího bratra těžké něco jí odmítnout. Nakonec pokrčil rameny.

„Je tu jen jediná cesta.“

„Ano?“ zeptala se dychtivě.

„Požádáme Raynora, aby přišel až později. Na tom nebude nic nepřístojného. Napíšu mu dopis a vysvětlím mu to.“

Elizabeth rychle vzala ze svého stolku papír a pero a podala ho bratrovi. Stephen spěšně napsal vzkaz.

„Pošli mu to prosím do Windsoru.“ Podal dopis sestře.

Elizabeth od něj psaní vzala a sladce se na Stephena usmála.

„Děkuji ti, bratříčku.“

„Mám to u tebe,“ řekl Stephen se zřejmou úlevou, že se jim nakonec podařilo věc vyřešit ke spokojenosti obou stran. „A teď už musím jet. Jedu se dvěma členy královské gardy. Už na mě určitě venku čekají.“

Vzal ji za ramena a políbil ji na tvář. Pak se otočil a spěchal ven z domu.

Odešel a Elizabeth tu stála s dopisem pro Raynora Warwicka v ruce. Tohle ale nechtěla. Pokud Warwicke ráno odjíždí, nebude se tu chtít dlouho zdržet. Elizabeth si povzdechla a pohlédla na list. Hlavou se jí začaly honit myšlenky. Proč by měla dělat to, co jí Stephen řekl? Je to jen její bratr, ne pán.

Co to udělá Warwickovi, když stráví hodinu nebo dvě jen v její společnosti?

Je to rytíř, šlechtic. Jistě jí neublíží, když s ním povečeří a promluví s ním. Podívala se na svou společnici, která po celý rozhovor s jejím bratrem

mlčela. Olwyn se na ni zachmuřeně dívala, jako kdyby věděla, nad čím Elizabeth přemýšlí a nelíbilo se jí to.

Elizabeth bojovně vystrčila bradu. „Ty budeš na blízku.“

„Ne,“ odpověděla. „Jak tvůj bratr řekl, neposloužilo by ti to.“ Olwyn natáhla ruku.

„Pošlu tu zprávu lordu Warwickovi místo tebe.“

Elizabeth dala ruku s dopisem za záda.

„Myslím, že ne,“ řekla s úsměvem.

Chvilí se hádaly. Ale nakonec dopis zůstal neodeslán. Olwyn zamračeně mumlala něco o nerozvážném chování.

TŘETÍ KAPITOLA

Právě zapadalo slunce, když Raynor řídil svůj kočár vyježděnými kolejiemi v ulicích. Poslední paprsky jarního slunce pozlatily zdi zámku nad ním i za ním, jako kdyby chtěly potvrdit víru krále Edwarda, že Windsor je nějak výjimečný. Král se v jeho zdech narodil a miloval toto místo jako svůj domov. Věřil, že král Artuš kdysi ubytoval své rytíře právě na tomto místě.

Raynor se ohlédl přes rameno a prohlížel si zámek oceňujícímá očima. Čtyři masivní kamenné věže po obvodu nekonečné zdi stály ve stejných vzdálenostech.

Nic nebylo vidět z nádherné kulaté věže, kterou začal stavět Jindřich II. a dokončil ji Edward. Ta chránila královskou vlajku, která se zlatě třepotala v mírném vánku.

Edwardův Windsor opravdu budil strach i obdiv.

To mu Raynor jistě musel přiznat. Ale zdálo se, že už bylo vynaloženo až příliš mnoho úsilí na jeho zkrášlení i na jeho opevnění. Podle Raynora už byla Anglie dost vyčerpaná válkou s Francií. Nebyly tu peníze na luxusní byty v prostorných a dobře umístěných pokojích v kulaté věži.

Aspoň výkupné krále Jana by Edward mohl použít na něco jiného, než jen na svoje soukromé výdaje. Ačkoliv většina šlechticů kolem Raynora vyhazovala peníze plnými hrstmi, nezměnilo to jeho názor. Nejdřív je nutné pořídit to nezbytné, pak až přichází pohodlí. To se Raynor naučil za ta léta, kdy viděl, jak otec rozhazuje majetek pro matčiny rozmary.

Raynor sevřel rty. Vzal pevněji otěže do rukou a vrátil se myšlenkami do přítomnosti. Když myslel na otce, vždycky mu to přineslo zášť a vztek. Ale zároveň byly tyto city smíchané s láskou a lítostí. Kdyby jen nebyl Robert Warwicke tak slabý.

Raynor potřásl hlavou, aby ji vyčistil od nepříjemných myšlenek. Bude lepší, když se soustředí na nadcházející návštěvu u Stephena Clayburna a jeho sestry.

Raynor nevěděl, proč to pozvání na večeři přijal. Snad proto, že setkání se Stephenem mu připomnělo,

jaký byl, když mu bylo čtrnáct. Tehdy se mu zdálo, že má před sebou zárnou budoucnost. To, že byl vychováván s vévodou z Norwiche, mu odkrylo nové obzory. Zjistil, že jsou lidé, kteří žijí podle zákonů rytířstva. Raynor doufal, že i on se dostane mezi tyto muže. Snad jednoho dne potká správnou dívku, která bude opětovat jeho lásku se vší silou i ctí. Ale smrt jeho otce ho povolala domů k matce, která se neustále snažila dohlížet na každý jeho čin, každou jeho myšlenku. Rozhodl se, že nikdy nedovolí žádné ženě, aby s ní musel bojovat o svou nezávislost.

Raynor přijel do osady a přitáhl koním otěže, aby zpomalili. Rozhlížel se kolem sebe a porovnával cestu s plánekem od Stephena, který měl rozložený na kolenou.

Městečko bylo podobné Warwicku, jen bylo trochu větší. Rákosové, maltou nahozené domy tu stály v různých velikostech a podivných úhlech. Na kouscích pozemků chovali majitelé zvířata, nejčastěji drůbež, prasata a ovce. Ale sem tam tu byla i kráva, která byla sice drahá na chov, ale dávala tolik užitečných věcí. Před dveřmi si hrál houf dětí, které ani nevzhlédly, když kolem rytíř projel. Bydlely ve Windsoru a tak byly zvyklé na pány oděné bohatěji než Raynor, který měl jen hnědý kabátec a tmavé kalhoty.

Projel kočárem poslední zatáčku na cestě, jež byla jen vyjetými kolejiemi v blátě. Vzhlédl a uviděl pohádkově bílý dům, který se lišil od ostatních jak svou čistotou, tak svou velikostí. Kolem se nepotloukala žádná zvířata. Před nízkými úzkými dveřmi byl

dokonce pruh trávníku. Dveře byly otevřené, jako by zvaly dovnitř poslední sluneční paprsky.

Když byl konečně na místě, na chvíli zaváhal. Snad to byla chyba, že přijel. Vždyť už Stephen prakticky nezná. Shrnul si husté tmavé vlasy z čela. Řekl si, že ani Stephen nezná jeho. Včera se choval k Raynorovi s přátelskou vřelostí, ale to jen proto, že ho znal jako chlapce. Nebylo pravděpodobné, že by k němu byl tak přátelský, kdyby ho znal jako muže.

A kdyby tohle nebylo dost, tak je tu ještě jeden důvod, proč by se měl obrátit a vrátit se rychle do zámku. Stephenova sestra Elizabeth. I když si Rynor téměř nedovolil na ni ani pomyslet, vybavoval se mu okamžik, kdy se s ní setkal, s překvapující jasností.

Elizabeth Clayburnova byla jistě tím typem ženy, kterým se naučil vyhýbat – mladá, krásná a jistá si svou ženskou mocí.

Přiblížil se k domu a prohlížel si bílé zdi jako by mohl svým pronikavým pohledem vidět dovnitř. V tomto domě bude Elizabeth ve svém prostředí.

Bude tu mnohem jistější. Raynor neměl pocit, že by pro něj byla opravdovou hrozbou, ale prostě se raději takovým ženám vyhýbal. Znal takové typy – od muže chtějí všechno, jeho život, jeho štěstí, jeho srdce, ale na oplátku nechťjí dát vůbec nic.

Určitě by bylo mnohem moudřejší to pozvání odmítnout. Ještě se může rozhodnout. Může se otočit a odejít. Co na tom, že urazí lidi, které už pravděpodobně nikdy neuvidí?

Ale svůj okamžik na návrat už Raynor propásl. Jak se přiblížil k domu, jakýsi starší muž v obnošeném ale čistém a pečlivě vyspraveném oděvu se k němu vydal. Vzhlédl k rytíři se zdvořilým pokývnutím šedivé hlavy.

„Dobrý den, pane.“

Raynor mu pokývl na pozdrav. „Hledám Stephena Clayburna.“

„Tak to jste u správného domu. Můžu vám vzít koně do stáje, pane?“

Raynor mu podal bez protestu otěže. „Děkuji,“ zabručel a seskočil. Zamířil ke dveřím. Musel se sklonit, aby jimi prošel, ale vevnitř se zase vzpřímil.

Světnice byla prostorná. Uprostřed severní zdi byl velký krb. Na jednom konci byl masivní stůl plný jídla. Nikdo tam ale nebyl. Rákosové rohože na zemi vydávaly příjemnou vůni rostlin. Váhavě udělal pár kroků dovnitř, aby se podíval, jestli nemůže na někoho zavolat.

Z druhé strany právě vešly dvě ženy. Jedna nesla džbán a druhá podnos se sýrem a masem. Starší žena s podnosem, zřejmě služka, jak usuzoval podle prostého oblečení, přistoupila ke stolu, aby tam položila jídlo, které nesla.

Mladší z obou žen k němu přistoupila i s těžkým džbánem v ruce.

„Lorde Warwicku,“ pozdravila ho s úctou. Její oblečení bylo lepší. Zajímalo ho, kdo to je. Modré oči se v hezké tváři usmívaly, když k němu vzhlédla.

„Jsem společnice lady Elizabeth, Olwyn. Už vás nahore čekají. Pojd'te prosím se mnou.“

Otočila se a Raynor ji následoval ke schodišti.

Všiml si zlatých vlasů, které jí vykukovaly zpod čepce. Zaznamenal štíhlý pas a útlé boky. Tohle je typ ženy, se kterou by Raynor mohl laškovat. Poskytla by uvolnění jeho tělu a neočekávala by od něj nic. Raynor by ji určitě nemusel nutit. Ve svých sedmadvaceti letech to neměl zapotřebí.

Ale v okamžiku, kdy vstoupil do komnaty, všechnv myšlenky na světlovlasou ženu se vypařily – Elizabeth Clayburnova k němu přistoupila, aby ho přivítala. Vzhlédla k němu s úsměvem na rtech.

„Lorde Warwicku, vítejte.“

Když vyslovila jeho jméno, ucítil zamrazení podél páteře. Její oči měly barvu temných safírů a byly lemované dlouhými tmavými řasami. Ale hlavně způsob, jakým se na něj dívala, ho vyváděl z rovnováhy. V jejím pohledu byl výraz štěstí a stěží potlačovaného vzrušení. Z toho, jak věnovala pozornost jen jemu, cítil Raynor, že on je důvodem toho štěstí a toho vzrušení. Nevysvětlitelně najednou cítil, jak se vyhřívá pod tím pohledem jako ještěrka na slunci. Nikdy za ty roky, kam jeho paměť sahala, se nikdo na něj nedíval s tak nepokrytým oceněním. Pozoroval, jak se její smetanová plet zbarvila na tvářích do červena. Podívala se dolů a zlatý závoj, který měla přes tmavé kučery, jí padl dopředu, aby zakryl ten ruměnc.

„Lady Elizabeth.“

Polkl. Chtěl, aby jeho hlas zněl normálně, ale nevěděl, jak toho docílit. Měl potřebu otřít si zpocenou dlaň o svou tuniku, jako nějaký školák. Vzal její útlou ručku do své. Měla studené jemné prsty. Rychle mu je vytrhla a přitiskla si ruku na prsa.

Zdálo se, že má problémy s rozhovorem. Začala, zarazila se, pak znovu začala.

„Mylorde... já... Jste vítán.“

„Děkuji,“ odpověděl. Nevěděl, co se s ním děje. Byl zvyklý mluvit se ženami. Proč ho nyní zachvátila taková nejistota? Snad bylo trochu nezvyklé být vítán s takovým nadšením. Elizabeth Clayburnova si toho ale nebyla vědomá. Jen doufal, že nevítá s takovým nadšením všechny muže, kteří přijdou na návštěvu. Ne všichni muži se tak kontrolují jako Raynor. Mohli by její zřejmé radosti využít ve svůj prospěch tak, jak jistě nebyla míněna.

Protože, jak usoudil z jejích nevinných očí, nebyla si vůbec vědoma toho, jak na něj působí.

Najednou o ni pocítil obavu. Ale rychle se v duchu okřikl, aby nebyl směšný. Stephen je její bratr a jistě si ji ochrání.

Elizabeth se otočila, aby dala druhé ženě nějaké pokyny. Tím mu poskytla příležitost, aby si ji dobře prohlédl. Včera to neudělal. Měla na sobě rudý svrchní šat, který byl po stranách široce rozevřený. Odhaloval zlatou sametovou tuniku, která zvýrazňovala sladké křivky ňader a boků. Cítil tlak v klíně a záviděl lehké zlaté tkanině dotek s jejím tělem.

Na co to včera myslel, že si nevšiml, jak je hezká, když se s ní setkal? Věděl, že byl nervózní z nadcházející audience u krále, ale může nějaký muž hodný svého jména vidět Elizabeth Clayburnovou a nevšimnout si její neobyčejné krásy?

Díky Bohu, že tu dnes večer bude Stephen. Poslední věc, kterou by Raynor potřeboval, by bylo být sám s tou Sirénou. Elizabeth je opravdu žena s velkým Ž.

Projel si vlasy rukou a přinutil se, aby odvrátil svůj zrak od té pastvy pro mužské oči. Za celá léta Raynor takhle nereagoval na ženu. Bude rád, až bude tahle návštěva za ním.

Rozhlédl se po komnatě. Uviděl tam stůl se dvěma židlemi, kde bylo prostřeno. Zaregistroval teplo sálající od krbu a polštáře nakupené na zemi před ním. Obdivoval nádherné gobelíny, které visely na zdech. Měly zářivé barvy a výtečně zpracované detaily. V místnosti byly ještě kromě dveří, kterými vstoupil, další dveře. Ty musí vést do ložnic.

Bylo to velmi příjemné prostředí. Ale něco tu chybělo. Raynor se zachmuřil. Třel si rukou čelo a znovu klouzal pohledem po místnosti až ke stolu se dvěma židlemi. Dvě židle.

Stephen!

Odkáslal si a otočil se k Elizabeth. Společnice jménem Olwyn přerušila servírování a tázavě se na něj zadívala.

„Lady Elizabeth?“ zeptal se.

Nepodívala se na něj. Přikročila k němu a nalila mu pohár vína. Nevěděl, co se jí honí hlavou, ale všiml si, že se jí třesou ruce.

„Ano, lorde Warwicku?“ řekla.

Raynor se zamračil. Byl překvapen tím, v jakých byl najednou rozpacích.

Natáhl se, aby od ní vzal pohár. Chtěl, aby se na něj podívala. Ale neudělala to.

„Kde je Stephen?“ zeptal se nakonec.

Ted' k němu vzhledla, ale jen na prchavý okamžik. Pak se zářivým úsměvem lehce mávla rukou.

„Ach, bratr. Byl nečekaně povolán ke králi, ale vrátí se.“

Raynor pocítil bodavou nevolnost. Stephen mu řekl, že tu žije s Elizabeth sám, jen s Elizabethinou společnicí a služebnictvem. Raynorovi se nezdálo, že by Stephen dovolil, aby tu zůstal cizí muž s jeho krásnou sestrou sám.

„Víš, že sem přijdu za jeho nepřítomnosti?“

„Jistě.“

Konečně se na něj podívala. Safírové oči měla doširoka otevřené.

„Stephen se cítil tak špatně, že musel odejít. Víte...“ rozhodila ruce, „...má povinnosti ke králi. Ale nechtěl vypadat nezdvorně a tak mě požádal, abych se vám věnovala, než se vrátí. Měl pocit, že by nebylo dobré tu večeri odvolávat, když nebude pryč dlouho.“

Nervózně se zasmála. Popošla ke krbu a vyhřívala své štíhlé tělo v jeho teple.

„Stephen se zmínil, že se zítra vracíte na Warwicke, a řekl, že nechce zmeškat jedinou příležitost, kdy se s vámi může setkat. Můj bratr byl vždycky takový. Jeho přátelé pro něj vždycky hodně znamenali. Že je to tak, Qlwyn?“

Elizabeth se otočila ke své společnosti.

Mladá žena si odkašlala a zadívala se své paní do obličeje. „Ano, mylorde. Sir Stephen přesně tohle říkal.“ S tím se otočila a opustila místnost.

Elizabeth se k němu obrátila s jedním ze svých sladkých úsměvů.

„Tak vidíte. Všechno je v pořádku.“

Raynor se na ni díval jako hypnotizovaný pramenem vlasů, který jí padal na rameno a jehož zkadeřený konec ležel na pravém nadru. Snažil se přemýšlet jasně. Stephen si jistě velmi cenil jejich přátelství v chlapeckých letech. Mohlo by to ta« být i teď. Zřejmě mu Stephen natolik věří, že s ním nechá svou sestru samotnou.

Raynor odtrhl pohled z toho půvabně zaokrouhleného nadra a rozhodl se, že bude té důvěry hoden.

Elizabeth Clayburnova je ale pro něj velkým utrpením. Je daleko půvabnější a žádoucnější než kterákoliv jiná žena, kterou zná.

Ale není způsob, jak z této situace vyváznout. Raynor musí proti té přitažlivosti bojovat vši silou. Nemůže se zaplést, nezaplete se s ní, ani s jinou ženou, která očekává víc, než on může dát.

Právě tahle myšlenka pomohla Raynorovi, aby se sebral. Může s ní povečeřet a pak jít dál svou cestou, tak jako ona půjde svou.

Obrátil se k ní, ale odmítal vnímat ten roztomilý pohled na ni. V tiché důslednosti vztyčil zeď mezi sebou a něžnými paprsky její vřelosti. Je žena, nic víc, nic méně.

Elizabeth v něm tu změnu vycítila okamžitě. Nebylo to tím, že by řekl nebo udělal něco, čím by jí to dal najevo. Prostě se najednou změnil v kámen. V jedné chvíli se jeho oči na ni živě dívaly, v další už tu nebylo nic.

Byla zmatená. Váhavě se na něj zadívala a hledala slova, kterými by k němu pronikla.

Když Raynor přijel, nedokázala skrýt své štěstí, že ho zase vidí. Bylo to jako poprvé. Ten pocit, že je v jeho blízkosti, způsobil, že jí srdce bušilo a krev vřela. Tak se bála, že na ní pozná, co cítí, když se na ni podívá.

Ale v prvních chvílích se zdál Raynor mnohem otevřenější než předchozí den. Díval se na ni, jako by ji viděl poprvé, a zdálo se, že se mu líbí.

Pak se něco změnilo a ona nedokázala přijít na to, co udělala nebo řekla, že se tak stáhl do sebe.

Váhala, zda má něco říct, když se otevřely dveře a vešla Olwyn s podnosem vrchovatě naloženým jídlem. Elizabeth se na třesoucích nohách přesunula ke stolu.

„Děkuji Olwyn,“ řekla společnosti, když jídlo položila na stůl.

Když žena odešla, uvědomila si Elizabeth, že nemůže Raynorovi dát najevo, jak je zklamaná. Zřejmě se mu nelíbí, není jeho typ. Takže pokud ze sebe nechce udělat úplného blázna, musí přežít večer a být přitom nadále roztomilou hostitelkou. Pečlivě naladila hlas i způsoby do největší zdvořilosti a otočila se k Raynorovi.

„Můžeme ke stolu, pokud chcete.“

První část jídla proběhla jakoby rozmazaně. Elizabeth jim oběma servírovala, pak si se svým nožem hrála, místo aby jedla. Téměř neochutnala pečené vepřové, úhoře a paštiky, které si nandala na talíř. Přitom bylo jídlo velmi chutně a lákavě upravené.

Ale jak čas ubíhal, začala se Elizabeth na sebe zlobit. Ať už lorda Warwicka trápí cokoliv, tohle mlčení ji přivede k šílenství. Už to dál nevydrží. Je Clayburnova, potomek hrdého a vznešeného rodu. Nikdo si nemůže dovolit takhle se k ní chovat.

Elizabeth se střetla s jeho pohledem, když zvedla džbán s vínem, který stál na stole mezi nimi.

„Dáte si ještě trochu vína, mylord?“

Sklopil oči k talíři a přikývl. Podal jí svůj pohár. „Děkuji, lady Clayburnova. Je to nejlepší víno, jaké jsem v poslední době ochutnal. Je tu teplo a víno osvěží.“

Elizabeth mu plnila pohár a přitom přemýšlela o tom, co řekl. Jí se v místnosti příliš teplo nezдалo. Spíš naopak. Březen sebou zatím nepřinesl žádné zvýšení teploty. Většinu dne měli otevřená okna, aby měli

uvnitř dost světla na přípravy, ale se‘ světlem pronikl dovnitř také chlad. Až těsně předtím, než přijel Raynor, zapálil Albert oheň v krbu, aby v komnatě nebylo tak mrazivo.

Cítila na sobě Raynorův pohled. Vzhledla k němu. Zatajil se jí dech. Intenzita jeho temného pohledu způsobila, že doslova zkameněla. Cítila jak si ji prohlíží s obdivem, to ano, ale také s pochybami. Najednou měla pocit, že má tuniku příliš těsnou kolem prsou. Bezmocně se zavrtěla na své židli.

Měl pravdu, v místnosti je dost teplo. Jazykem si přejela horní ret, nad kterým se objevila krůpěj potu. Jeho pohled tu činnost sledoval. Raynor polkl, zhluboka se nadechl a zavřel oči. Uvolnil tak Elizabeth z jejích moci.

Odvrátila se a snažila se zklidnit zběsile bušící srdce. Cítila jakési radostné pohnutí. Tak není k ní tak úplně netečný, jak se snaží předstírat.

Pak je tu ale otázka, proč má potřebu se přetvařovat?

Elizabeth to nevěděla, ale byla rozhodnuta najít odpověď. Hněv, který ještě před několika minutami směřoval k ní samé, se teď obrátil vůči němu. Raynor Warwicke si chtěl nechat pro sebe, že je mu s ní dobře. Rozhodla se, že mu dá najevo, že jí to nevadí. Bude pokračovat v jídle, jako by byl kterýmkoliv jiným hostem, a také se na něj tak dívat.

Ale přesto si stále uvědomovala jeho přítomnost. Byla si vědoma, že nebude tak lehké chovat se, jak se

rozhodla. Stačilo, aby se na ni podíval a roztála jak máslo na slunci.

Elizabeth pozvedla pohár a zhluboka se napila vína. Měl pravdu, chladí na jazyku a navíc jí vlévá odvahu do žil. Pokud to bude třeba, vypije dost vína, aby přežila těch pár hodin jeho přítomnosti. Slyšela, že to pomáhá. Nalila si další pohár a také ho hned vypila. Pak se pokusila navázat s Raynorem rozhovor. Zhluboka se nadechla a začala zdvořile: „Bratr mi říkal, že zítra odjíte na Warwicke.“ Zadíval se na ni jedním z těch dlouhých záhadných pohledů. „Ano.“ Pak se vrátil ke svému talíři.

Elizabeth znovu upila vína. Začínala být docela uvolněná, ruce a nohy měla příjemně těžké. Přestávalo jí čím dál tím méně vadit, že je Raynor nespolečenský a jakoby vzdálený. Ve skutečnosti ji ta situace bavila. Raynor jen také potřeboval trochu ztratit zábrany. Prospělo by mu, kdyby ještě vypil pár sklenic vína.

Zvedla tázavě své krásně klenuté obočí a uchopila džbán. „Dáte si ještě?“

Přikývl téměř neznatelně a podal jí pohár. Elizabeth mu ho naplnila.

„Díky,“ řekl a zhluboka se napil, než ho odložil na stůl.

Aspoň už začíná být zdvořilý, myslela si. Opřela se pohodlně a svůj pohár držela v ruce. Upíjela z něj a už se nenamáhalo předstírat, že jí.

Podíval se na ni a zamračil se, jako kdyby udělala něco, co ho popudilo.

„Vy nejíte.“

„Ne,“ odpověděla malátně. Pohledem sklouzla k jeho talíři a zjistila, že ani Raynor toho moc nesnědl. Zasmála se chraptivě.

„Lorde Warwicku, zdá se, že nemáte také moc hlad.“

S hněvivým posunkem odsunul jídlo stranou.

„Nemám.“

Dopila víno a pozorovala Raynora, který dělal totéž. Stále se jí ale díval do očí. Tentokrát to byl on, kdo se naklonil pro džbán, aby znovu beze slova číše doplnil.

Znovu se napil, ale teď už se díval na gobelín za ní. V odlesku ohně pozorovala jeho tvář a zatoužila přejet rukou po té pevné čelisti. Navzdory jeho úsilí bylo na něm něco osamělého, což nemohla zakrýt ani jeho sebejistota ani jeho chladnokrevnost. Elizabeth měla najednou v hloubi duše pocit, že ten silný muž potřebuje někoho, kdo by s ním sdílel tíži jeho problémů. A bylo zřejmé, že ona není tím, kdo mu může pomoci. Přála si aspoň, aby jí dal šanci lépe ho poznat.

Najednou Elizabeth zjistila, že mluví a nemůže se zarazit.

„Vy byste byl dnes večer nepřišel, kdybyste věděl, že tu Stephen není?“

Otočil se k ní. Byl překvapený její přímostí. Znovu se dlouze napil a pak odpověděl.

„Ne, nepřišel bych.“

Ačkoliv Elizabeth znala odpověď předem, přesto pocítila zlost. Nemohla si pomoci a řekla to, co jí přišlo v té chvíli na mysl.

„Já opravdu nejsem tak špatná.“

Jeho výraz byl v rozporu s jeho zdvořilou odpovědí.

„To jsem si jistý, lady Elizabeth.“

Zasmála se. Jeho slova tak očividně nevyjadřovala jeho mínění.

„Myslím, že jste neodpověděl pravdivě, mylord. Co proti mně máte?“

Zvedla ruce do výšky a pak je nechala bezmocně klesnout. Věděla, že by neměla mluvit tak otevřeně.

„Nelíbím se vám? Připomínám vám snad nějakou opovržením hodnou ženu z vaší minulosti?“

Prohlížel si ji s jakousi zoufalostí a v potemnělých očích se skrýval nedefinovaný cit, který jí zrychlil puls. Když promluvil, měl zastřený hlas.

„Líbíte se mi, Elizabeth Clayburnova. A nepřipomínáte mi nikoho z dřívějška. Ve skutečnosti se mi líbíte až příliš.“

Elizabeth postřehla vzrušení v jeho hlase. Ale když Raynor pokračoval, byl jeho tón studený.

„Ale v tom je můj problém. Jste urozená dáma a tím pádem nejste pro mě. Nechci v životě komplikace, které byste mi přinesla. Mám už dost problémů do konce svého života. Proč bych chtěl další? Znam ženy, jako jste vy. Okouzluje muže svou něhou a krásou, dokud se s vámi neožení. Pak ukážete svou pravou tvář.“

Chcete víc a víc, chcete všechno a nedáváte nic. Nesnažte se to popřít.“

Zvedl ruku, když otevřela ústa, aby mu oponovala. Jejich pohledy se do sebe zaklínily.

„Když si vezmu ženu, je to jen nutnost, otázka těla, nic míň, nic víc.“

Chraplavě se zasmál, když šokované zalapala po dechu. Pak uvolnil její pohled a znovu si doplnil pohár vína. Napil se.

Jako kdyby byl jeho hněv větší, než byl schopen unést, vstal Raynor ze židle, postavil se ke krbu a pokračoval.

„Žádná žena mě nikdy nebude vlastnit.“

Udeřil zaťatou pěstí do zdi nad krbem. Pak se zhluboka nadechl a otočil se k Elizabeth.

Opřel se o stůl. Světlo z krbu za ním mu nechávalo obličej v temnotě.

Elizabeth tu jen seděla a ve vínem zastřené mysli se snažila najít smysl toho, co jí teď řekl.

„Zřejmě vás někdo zklamal, lorde Warwicku. Ale nemůžete zatratit všechny urozené ženy, jen proto, že jedna z nich byl špatná.“

Ani se jí nesnažil odpovědět, jen zavrtěl hlavou.

„Nevíte, o čem mluvíte. Netušíte, proč vám o tom povídám. Snad jsem měl příliš mnoho vína, snad potřebuji, abyste to pochopila. Ačkoliv jste velmi krásná, nemůžu si dovolit nic víc, než se na vás dívat jako na hezkou věc.“

S Elizabeth to nevypadalo dobře. Raynor očividně není muž pro ni, pokud to takhle cítí. Ona je žena, která potřebuje být obdivovaná pro celou svou osobnost, nejen pro tvář a postavu. Zdrčeně k němu vzhledla.

„Vidím, že máme úplně opačný názor na nejdůležitější věci,“ řekla mu tak věcně, jak jen mohla. Hlava se jí trochu vznášela v oblacích.

„Já potřebuji někoho, kdo by mě miloval tak, jako miloval můj otec mou matku, celým svým srdcem i myslí. Ano, hádali se, ale pak vzal otec matku do věže a když se vrátili, smáli se. Moje matka nebyla jako ženy, které znáte. Byla mému otci přítelkyní a pomocnicí. Diskutovali o svých problémech a starali se jeden o druhého. Můj starší bratr Henry je ženatý a našel stejné štěstí se svou ženou Aileen, i když měli z počátku problémy. Jste moudrý, že ode mě udržujete odstup, lorde Warwicku. Nemohl byste mi dát, co potřebuji. Já nejsem jen hezká věc.“

I když Raynor věděl, že je to jen reakce na to, co jí řekl, její slova ho páčila. Když mu to takhle řekla, znělo to hůř, než si myslel. Ale Raynor neměl v úmyslu vzít to zpátky.

Podíval se na Elizabeth a viděl, že jí hlava klesla dopředu a oči má zavřené. Podíval se blíž. Překvapení vystřídalo jeho sebezpytující myšlenky.

Už mnohokrát v životě byl v přítomnosti krásné ženy. Ale zřídka kdy některá takhle bez varování usnula a pokud, tak to bylo po milování.

Raynor se rozhlédl po místnosti. Snad by ji nejdřív měl přenést blíž k ohni a pak může jít svou cestou. Bylo už mezi nimi řečeno dost, daleko víc, než Raynor kdy komu řekl nebo chtěl říci.

Sel k její židli a vzal Elizabeth do náručí. Ačkoliv byla vysoká, byla tak útlá, že ji jeho svalnaté paže vůbec necítily.

Došel ke koberci před krbem a nohou na něm urovnal polštáře. Pak si klekl, aby Elizabeth na ně položil. Zavrtěla se v jeho náručí a on se podíval dolů. Hustý lem řas se zvedl a podívala se na něj pohledem koketním, čistě ženským. „Mylorde Warwicku, mám věřit tomu, že jste zahodil svoje zásady ohledně urozených dam?“

Zasmála se a ruku si dala na ústa.

Ale ještě než to udělala, zachytil Raynor v jejím dechu těžký pach vína. Samozřejmě, jak mohl být tak neuvěřitelně hloupý? Opila se před jeho očima a on si toho vůbec nevšiml! Ted', když o tom přemýšlel, Elizabeth toho vypila hodně, ale rozhodně ne tolik jako on. Raynor chtěl sám sebe omluvit, že ji nezabránil pít. Byl příliš zaměstnaný tím, že se snažil držet odstup a přesvědčit ji, že není pro ni ten pravý. Ale nestačilo to. Snad mělo jeho nedostatek pozornosti na svědomí i množství silného vína, které vypil on sám. Přesto se cítil dost zmatený a provinilý.

Světlo z ohně se růžově mihotalo na jejích jemných rysech tváře, když se otočila ke krbu a začala mluvit.

Zpočátku byl zmatený, ale pak pochopil, že pokračuje v rozhovoru, který před chvílí vedli.

„Miluji své bratry. Všichni tři jsou dobří, silní, ale féroví muži, dokonce i Petr, kterému je teprve šestnáct.“

Podívala se na Raynora. Jeho tvář byla od její jen pár desítek centimetrů.

„Můžu dát své srdce jenom takovému muži, jako jsou mí bratři.“

Zasmála se, jako by se sama sobě vysmívala, zvedla ruku a pak ji zase nechala padnout do klína.

„Ale z nějakého důvodu, který nechápu, jste to vy, který mě přitahujete. Proto bych vás chtěla o něco požádat. A chtěla bych, abyste věděl, že pokud se rozhodnete mé prosbě vyhovět, nebudu to brát jako znamení toho, že o mě stojíte.“ Řasy se jí zachvěly, víčka zatřepotala jako motýlí křídla. „Víte, nikdy jsem se s nikým nelíbala a dokonce jsem po tom ani netoužila, dokud jsem se včera nesetkala s vámi.“ Vzhledla k němu s naléhavou prosbou v očích.

„Chtěla bych, abyste mě než odejdete jednou políbil. Už se nikdy nevidíme, tak to snad není tak velká prosba.“

Dlouho Raynor jen u ní klečel a díval se jí do očí. To, co žádala, se vymykalo zdravému rozumu. Vždyť sám připustil, i když jen sobě, že Elizabeth je ta nejžádoucnější žena, jakou zná. Překročil by hranici, kdyby jí vyhověl. Takový polibek by mohl uvolnit vášně, kterou v něm probouzela.

Ale když se na ni díval, na její zoufalou naději v modrých očích, věděl, že by jí nedokázal ublížit tím, že by ji odmítl. Zdála se v této chvíli, kdy díky vínu odhodila zábrany, tak zranitelná. Co mu udělá, když ji jednou políbí? Pochyboval, že si to vůbec Elizabeth zítra bude pamatovat.

Pomalů a s něhou, která překvapovala jeho samého, přitiskl Raynor své rty na její. Elizabethina ústa byla měkká a teplá, její pokožka voněla po růžích. Její obláňadra se k němu přitiskla, jak ho objala pažemi. Nebyl v ní ani kousek odporu, byla to jen něžná dávající žena.

Raynor cítil horký příliv touhy, který hrozil, že vzplane a celého ho pohltí. Ale udržel svou vášeň na uzdě. Odtáhl se od ní.

Otevřela oči a podívala se na něj. Spokojeně povzdechla.

„Na tohle nikdy nezapomenu.“

Zvedl ruku, aby jí shrnul hedvábnou kadeř z obličejů. Jeho hlas byl tišší než šepot, když jí odpověděl.

„Ani já nezapomenu, Elizabeth Clayburnova.“

Věděl, že mluví pravdu. Raynor nechápal, co se mezi nimi stalo, ale poznal, že v něm probudila něžné city, o kterých si myslel, že jich zůstane až do smrti ušetřen.

A právě proto musí teď odejít a už nikdy se nevrátit. Raynor nemá ve svém životě místo pro takovou slabost. Musí zůstat silný a sám si určovat svůj osud. Willow a mnoho dalších na něm závisí.

Chtěl ji položit zpátky na polštáře.

Otevřela oči a podívala se na něj ospale.

„Ne, mylord, ještě mě držte. Je to tak příjemné být ve vašem objetí. A je to to jediné, co z vás budu mít.“

Odpověděl s nečekanou lítostí.

„Ale já budu muset jít.“

Její pohled se na okamžik projasnil a obličej vyzařoval takovou náklonnost k němu, že ho to zaskočilo.

„Ne, Raynore. Buď tu se mnou ještě chvíli. To ti neublíží. Nepřeji ti nic zlého. Zůstaň, aspoň na chvíli. I tobě to bude příjemné.“

Měkkou dlaní ho pohládila po tváři a Raynor byl ztracený. Jako by mu tím dotekem dodala klid. Nikdy v životě se ho nikdo nedotkl s takovou něhou.

Vzhlédla k němu a oči měla malátné.

„Líbej mě ještě, můj lorde.“

Sevřel ji pevněji a sklonil svou tmavou hlavu. Jednou rukou jí sjel na zadeček, neschopen vzdorovat jí ani sobě.

Stephen vedl dva muže kolem domu ke stodole, kde byl ustájen jeho kůň i Elizabethin. Zvířata se mohou nažrat a napít, zatímco muži budou jíst.

Jejich koně byli unavení, ale Edward chtěl arcibiskupovu odpověď na svůj dopis ještě dnes. Proto Stephen s dalšími dvěma rytíři hnali koně bez oddechu i na zpáteční cestě. Když doručili odpověď královu komorníkovi, nabídl Stephen svým průvodcům

občerstvení a ti rádi přijali. Jeho pozvání mělo v sobě trochu vypočítavosti. Doufal, že když tam budou ti dva, nebude mít Elizabeth možnost věnovat se tak okatě Raynorovi a udělat tím na něj špatný dojem. Stephen sesedl z koně a vedl ho k nízkému stavení, kde byla dvě stání. Zarazil se. Dancerovo stání nebylo prázdné, jak čekal. Stál tam cizí kaštanový hřebec a při pohledu na Stephena si odfrkl. Zřejmě už Raynor přijel. Ale nemohl tu být dlouho, protože Stephen mu v dopise napsal, kdy se vrátí.

Stephen vyvedl Dancera zpátky ven. Přivázal hřebce před stájí a pomohl druhým dvěma mužům s jejich koňmi. Když jim dali krmení a vodu, spěchali do domu.

Zabušil na dveře a po chvíli slyšel, jak se odsunuje těžká závora. Ve dveřích se objevil bledý obličej Olwyn.

Otevřela dveře dokořán a Stephen si všiml, že má ve tváři obavy. Pocítil záchvěv nevolnosti. Co Elizabeth udělala? Čert mu byl dlužen, že ty dva muže pozval!

Vstoupil do světnice a snažil se vypadat normálně.

„Lord Warwicke už přijel?“ Přikývla. Oči měla doširoka otevřené. „Ano, mylord.“

„Aha.“ Usmál se. „Tak půjdeme nahoru.“

Odmítl vůbec myšlenku, že by se měl ptát, jak dlouho už tu lord Warwicke je.

Olwyn se podívala za Stephena na druhé dva rytíře. Kousla se do rtu. Zadívala se na sponu na Stephenově plášti.

„Mylorde, myslím, že by bylo nejlepší, kdybych s vámi mohla mluvit o samotě.“

Druzí dva muži se na sebe podívali a pak na Stephena. Byli členové osobní králový stráže a tak byli podezřívaví při čemkoliv neobvyklém. Očividně chtěli vědět, co se před nimi chce tajit.

Stephen neměl nejmenší chuť vysvětlovat Olwynino podivné chování králi. Netrpělivě mlaskl a dlouhými kroky přešel na druhý konec světnice. Slyšel se, jak vysvětluje.

„Je to plachá dívka. Mám s ní trápení.“

Nezbývalo mu ale nic jiného, než je vzít nahoru do komnaty. Stephen slyšel muže, jak mumlají soucitná slova, když ho následovali po schodech, ale bylo mu to jedno. Doufal, že si udrží před nimi aspoň malý náskok a vstoupí do komnaty první.

Když otevřel dveře, ztuhl. Na koberci před krbem, kde Elizabeth obvykle četla, leželi Raynor z Warwicku a jeho sestra. Líbali se a Raynorova ruka spočívala na Elizabethině zadečku.

Trhli sebou a hleděli na Stephena a potom jeden na druhého ve zmatku a hrůze. Kdyby to nebylo tak hrozné, Stephen by se byl smál.

Vykročil dopředu a zaslechl, jak jeden z mužů za ním překvapeně hvízdal.

Elizabeth se při tom zvuku podívala ke dveřím a její modré oči zračily utrpení, když tam spatřila s bratrem další muže. Závoj jí spadl z vlasů a ebenové kadeře jí padaly rozčuchané na ramena. Jak se zvedla na kolena, zasténala a chytla se za hlavu.

Warwicke na tom zřejmě nebyl o nic líp. Vypadal, jako by si nebyl příliš jistý, co se vůbec stalo. Stephen ho pozoroval, jak si pomalu uvědomoval skutečnost. Rty zkřivil do úšklebku, když vstal a obrátil se ke dveřím.

Proč si Elizabeth nedala pozor? A proč se on choval tak bláznivě? Teď, když to viděli dva královi muži, Stephen nemá na výběr, co dělat. I když byli oba oblečení a nic nenaznačovalo, že se stalo něco víc, Elizabethina pověst je ohrožena. A Raynor už se stal předmětem mnoha řečí kvůli jednomu nemanželskému dítěti.

Sakra, ale vždyť se snažil ji varovat. Ale Eliza beth si něco umínila a jako vždy bylo po jejím. Ale problém byl v tom, že tahle jediná chyba ji mohl stát příliš mnoho.

Teď se nedalo nic dělat. Stephen jen řekl Raynorovi. „Doufám, že jste připraven napravit to, co jste dnes večer udělal.“

Raynor narovnal ramena a zadíval se přímo Stephenovi do očí. Nedal ale najevo nic ze svých citů.

„Ano, jsem.“

„Ne!“ vykřikla Elizabeth. Odhrnula si vlasy, které jí padaly do očí. „Já ne.“

Raynor pokračoval, jako by ji neslyšel. Hezkou tvář měl chladnou a bílou jako mramor.

„Ožením se s vaší sestrou, pane.“

Než mohla Elizabeth otevřít ústa, aby se bránila, postoupil jeden z králových mužů dopředu a zvedl ruku.

„Jsem svědkem toho slibu.“

Elizabeth se podívala na Stephena, ale ten jí nemohl pomoci. Všechno se to dělo mimo ni. Kdyby tu ti druzí dva muži nebyli, mohlo by se všechno vyvíjet jinak. Ale takhle ne. Do zítřka bude o tom vědět celý dvůr.

Stephen ji vzal za ruku, aby ji uklidnil, zatímco Raynor se na ni ani nepodíval.

Elizabeth vykřikla.

„Stephene, musíš vidět, že sňatek mezi námi není možný. Nic se tu nestalo. Vypili jsme moc vína a políbili se. To je všechno.“

Raynor promluvil ke Stephenovi.

„Mohu svůj odjezd odložit jen o jeden den. Na Warwicku mě čekají povinnosti. Musí to být hned zítřka.“

Stephen přikývl.

„Bude.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Elizabethin kůň se vzpínal a frkal. V chladném ránu mu šel od nozder oblak páry. Trhal otěžemi, které držela v rukách chráněných rukavicemi.

Přes noc se velmi ochladilo. Bylo tak chladno, jak chladné bylo chování lorda Raynora Warwicka od té doby, kdy před dvěma dny souhlasil, že se s Elizabeth ožení. Bylo to, jako by jaro vědělo, že by teď v jeho očích nebylo vítané.

Elizabeth pohlédla na manžela, který seděl na svém hřebci před řadou povozů. Nikdy ani nepohlédl jejím směrem, ale i když viděla jen jeho pevná záda a ramena, dával jí najevo, že je netrpělivý.

Povozy byly připravené už od svítání. Zdrželo je jen Elizabethino loučení. Otočila se ke Stephenovi, který tam stál s kamennou tváří, jen z jeho temně zelených očí bylo možné vyčíst hluboký smutek. Vrhla se mu do náručí. Sklonil se k ní, přitiskl jí k sobě a řekl jí:

„Je mi to líto, Beth. Nešlo to jinak.“

Křečovitě ho objala. Bylo jí v jeho náručí dobře. I když zoufale toužila si udržet ten pocit lásky a bezpečí, odpověděla mu statečně.

„Já vím, bratříčku. Za to si můžu já sama a musím nést následky.“

Držel si její hlavu pevně na rameni. Dlouho tak stáli, než ji z objetí uvolnil. Už si neměli co říci.

Všechno si vyříkali od té doby, co ji našel v Raynorově objetí.

Stephen pomohl své sestře nasednout na koně. Mezi ní a jejím manželem nepadlo ani slovo. Elizabeth bojovně vystrčila bradu. Nedá mu najevo, jak moc ji jeho chlad bolí. Jestliže si přeje tohle, tak budou jako dva cizinci. Zdá se, že mu to vyhovuje. Podívala se na jeho pevná záda. Bylo pro ni těžké uvěřit, že se právě vzali.

Jen krutá bolest v prsou jí říkala, že to je pravda. Není to žádný úděsný sen, ze kterého se vzbudí ve své vlastní posteli.

Svatba proběhla bez jakékoliv okázalosti v králově kapli. Elizabeth neměla svatební šaty, neměla ani družičky. Když si měli dát slovo, odjeli do Windsoru a tam se tak stalo.

Raynor na ni nemluvil ani předtím, ani potom, co je kněz prohlásil za manžele.

Nechal ji se Stephenem, aniž se na ni podíval. Až když ji bratr vzal domů, dověděla se Elizabeth, že má všechny věci sbalené, aby nazítří ráno mohla odjet.

Proto tu teď stála, loučila se s domovem a do své budoucnosti vkládala jen nepatrné naděje.

Elizabeth pozorovala zezadu strnulý postoj svého manžela. Znovu a znovu se sama sebe ptala, jestli Raynor opravdu věří, že ho úmyslně vehnala do sňatku. Podle toho, jak se k ní chladně choval, nemohla usuzovat jinak. Kdyby mu tak mohla vysvětlit, že to není pravda. Ale nedával jí žádnou možnost, jak by mu

mohla celou věc objasniti, a zřejmě jí tu příležitost ani dát nechtěl.

Kdyby tak věděl, že pomyšlení na manželství s někým tak cizím je pro ni zrovna tak nepřijatelné jako pro něj!

Jakmile se jí v mysli vynořila tahle myšlenka, snažila se ignorovat pochybovačný hlas, který se ozýval někde v jejím srdci. Ten jí připomínal, jak často si vzpomínala na Raynorovy rty tisknoucí se na její. Ten obrázek nebyl příliš jasný, ale přesto vzpomínka v ní vyvolávala touhu, která byla dostatečným důkazem, že jí ten muž není tak odporný.

Raynor se otočil. Zřejmě chtěl zjistit, jestli je malý průvod připravený k cestě. Sotva zavadil pohledem o Elizabeth a ta zbledla, když viděla jeho nezámek. Sledovala jeho pohled, který sklouzl na dva naložené vozy. Stisknuté rty dávaly najevo jeho nesouhlas.

Dobrý Bože, pomyslela si hněvivě a napřímila svá útlá ramena. Pokud s ní hodlá takhle zacházet, nedá mu najevo, že jí to vadí.

Elizabeth věděla, že si Raynor myslí, že ty povozy zbrzdí jeho cestu domů, ale nedalo se nic dělat. Nemohla odejet bez své výbavy. To bylo nemyslitelné. Raynor jako její manžel jí mohl přikázat, kam má jet, ale nemohl ji přinutit, aby si s sebou nevzala svůj majetek. Dva ze čtyř žoldnéřů, kteří přijeli do Windsoru s Raynorem a Bronicem, teď dělali vozky. Jejich koně byli pečlivě přivázáni za povozy.

Raynor zvedl ruku na rozloučenou se Stephenem a dal signál k odjezdu. Vyjeli.

Elizabeth se naposledy podívala dozadu, zamávala Stephenovi a dvěma sloužícím, kteří stáli před bílým stavením, které už možná nikdy neuvidí. Když si to uvědomila, bodlo ji u srdce. Dlouho musela Elizabeth bojovat s pocitem nejistoty a strachu, když se dívala do budoucnosti, kterou má prožít prakticky s cizincem.

Cítila, jak se na ni dívá Olwyn, která seděla na předním voze. Věděla, že její spoléčnice je znepokojená tím, co se stalo. Poslední dva dny se snažila se svou paní promluvit o tom, co ji potkalo, ale Elizabeth to odmítala. Teď bojovně vystrčila bradu a dovolila svému pohledu, aby se setkal s Olwyninými očima. Potřebovala všechnu svou sílu, aby potlačila slzy, které se jí draly do očí.

I když byla časná hodina, spousta lidí vyšla podívat se na odjíždějící průvod. Obyvatelé Windsoru byli sice zvyklí na příjezdy a odjezdy šlechty, ale zdálo se, že je nikdy nepřestalo bavit se na ně dívat. Elizabeth viděla, jak si ukazují prstem na nákladní povoz, kde se vezla její nádherná postel. Byla sice zakryta plachtou, ale tkanina ten velký kus nábytku nedokázala zakrýt. Taková postel byla symbolem bohatství a postavení. Hodně urozených lidí si bralo svou postel s sebou, když se stěhovali z jednoho panství do druhého.

Jak projížděli městečkem, ulice ožily. Postupovali pomalu, což, jak se zdálo, zlobilo hlavně Raynora.

Pokaždé, když museli zastavit, aby nechali projet jiný vůz nebo projít chodce, se jeho tvář zachmuřila.

Zdalo se, že se trochu uvolnil, když vyjeli z hustého provozu na samý okraj města. Za chvíli začal dokonce mluvit s Bronicem, který jel vedle něho.

Elizabeth si to nechtěla připustit, ale Raynorova zlepšená nálada se okamžitě projevila tím, že i ona se poněkud uvolnila. I svaly zadečku v sedle, které bolestivě nesly napětí celého těla, povolily své napětí. Začala se kolem sebe rozhlížet s náznakem zájmu.

Byl hezký jasný dubnový den i když bylo na toto roční období nezvykle chladné ráno. Po několika hodinách se oteplilo a už nebylo vidět teplý dech lidí i koní v mrazivém vzduchu. Jak slunce postupovalo výš na modré obloze, začal být Elizabethin plášť podšitý kožešinou příliš teplý. Nechala ho sklouznout z ramen, takže se červeně rozprostřel na bílém zadku koně.

Teď viděli málo jiných cestujících. Jen zřídka minuli jiný povoz. S vozky, kteří se svými vozy zajeli ke straně, aby pustili šlechtice a jeho průvod, nikdo nepromluvil ani slovo.

Pole podél cesty se zelenala mladým obilím, které se svými krátkými stvoly šplhalo vzhůru k slunci. Duby, břízy, olše a vrby rostly na okrajích polí a vzpínaly své větve ke slunci v očekávání nových listů, které je obsypou. Bylo to, jako by se jí Bůh snažil něco říci, když všude kolem sebe viděla příslib začátku něčeho nového. Ale Elizabeth to nedojímalo. Její nový život neskýtal takový slib hojnosti.

Pár stavení, která zahlédli v dálce z cesty, občasné zaštěkáni psa nebo zpěv ptáka někde v dáli, to všechno jako by se Elizabethina života vůbec netýkalo.

Nikdo nevěděl a nedbal, že jede vstříc životu, o kterém nic neví a o který nestojí.

Ale tady se zarazila a sama sebe zpytovala. Opravdu nechtěla, aby se to stalo? Kdyby netrvala na tom, že bude s Raynorem sama večeřet, nebyla by dnes provdána za muže, který pro ni není.

Není divu, že má Raynor na ni zlost.

On jí přece hned na začátku dost jasně vysvětlil svůj postoj k ženám. On nebyl v žádném případě zodpovědný za to, co se stalo. Ale ačkoliv upřímnost a čestnost donutila Elizabeth, aby si přiznala svou vinu, mohla v této chvíli dělat jen málo, aby to napравиła.

I když jen na papíře, byli oddáni.

Ona se teď může jen snažit prolomit tu hráz mezi nimi. Raynor je její manžel a ona nehodlá strávit zbytek života oplakáváním svého osudu. Zatím celý život se snažila žít podle svého. Nebylo by jí podobné, kdyby se teď smířila s porážkou. A ani by to nemohla udělat.

Měla před sebou příklad hezkého manželství svých rodičů. To ji inspirovalo a nedovolovalo jí smířit se se vztahem, který byl teď mezi ní a Raynorem. Je to teď na ní, aby se snažila o zlepšení. Snad když se pokusí, Raynor se umoudří a pochopí, že musí oba pro svůj osud udělat maximum.

Věděla, že to je to jediné, v co může doufat. Ani na okamžik nevěřila tomu, že by ji někdy Raynor miloval,

tak jako její otec měl rád její matku, nebo tak, jak má rád bratr Henry svou ženu Aileen.

Najednou ji zamrazilo. Hned zaplašila pocit osamělosti ze svých myšlenek.

To není pro ni. Ona může přinejlepším dosáhnout průměří. Podívala se na Raynorova mlčenlivá široká záda. Nevěděla, jak se jí to podaří. Ale aspoň pokusit se musí.

Je Clayburnova a Clayburnovi se navzdory nepřízní osudu nevzdávají. Elizabeth se vzpřímila v sedle rozhodnutá chovat se statečně, i když hrdlo i srdce měla sevřené smutkem a lítostí.

Vzhlédla a zjistila, že Olwyn se na ni dívá s obavami ve tváři. Elizabeth popojela k boku kočáru.

Rozhodla se, že půjde odvážně vpřed. Teď musí začít. Už se nemůže vyhýbat rozhovoru s Olwyn, i když ta bude chtít vědět o všem, co se mezi ní a Raynorem stalo. Co se mezi nimi přihodilo, to je mezi nimi.

Ale Olwyn je důležitou součástí jejího života a Elizabeth nemůže ohrožovat jejich přátelství svou špatnou náladou.

Raynor, který jel v čele jejich malého průvodu spolu s Bronicem, nemohl pozorovat Elizabeth, aniž by to bylo zřejmé. Ale sledoval bedlivě povozy. Pokradmu se podíval i na svou ženu.

Sledoval ji, jak jede vedle prvního kočáru a mluví se svou společnicí. Něčemu se zasmála. Ten zvuk byl

tak příjemný, že přitáhl několik párů mužských očí. Zachmuřil se. Cítil vůči ní ještě víc hněvu.

Rychle se otočil.

Jak může vypadat tak bezstarostně, když on sám má žaludek sevřený při pomýšlení na to, co se za poslední dva dny událo?

Nechtělo se mu věřit, že to všechno schválně nastražila, aby ho donutila ke sňatku. Ale bylo to naprosto zřejmé. Proč by jinak zařídila, aby byli sami, dávala mu najevo, jak je jí jeho společnost příjemná a přesvědčovala ho, aby zůstal, když zjistil, že tam Stephen není? Až teď si uvědomoval její nezakrytý zájem. Jak mohl být takový blázen a nedbat na své obavy, když věděl, jak ho její pohled rozechřívá? Elizabeth je jako jeho matka. Chce všechno, ať to stojí, co to stojí.

Viděl, jak jeho matka úplně zničila otce. Když byl Raynor ještě dítě, byl Robert Warwicke povolán králem do Francie. Když se po dvou letech vrátil domů, zjistil, že nejenže ho jeho žena podváděla s jiným mužem, ale dokonce porodila dalšího syna. Ale příliš ji miloval a všechno jí odpustil. Ale jeho laskavost nevzbudila v ženě ani pocit viny, ani vděčnost, ani loajalitu. Zdálo se, že jeho laskavost *i* považuje za slabost a pohrdala jím. Stále ji miloval a snášel její rozmary. Až po letech Raynor zjistil, jak zlomené srdce má.

Elizabeth je zřejmě stejná potvora. Chtěla manžela a podle toho jednala. Raynor jen zatím nedovedl pochopit, proč si vybrala jeho. Nejlogičtější vysvětlení

bylo asi to, že byla zvyklá, že se jí všichni dvořili, kdežto Raynor ji odmítal. To byla pro ni výzva. Jedině tak to mohlo být. To dávalo smysl.

Přesto se ale v jeho mysli ozývaly pochyby. Když Stephen rozhodl, že musí být svatba, zdálo se, že to nese velmi nelibě. Během svatby byla bledá a tichá. A její lítost, když se dnes ráno loučila s bratrem, se zdála nefalšovaná.

Divadlo, řekl si hněvivě.

Proč by se teď tak bezstarostně smála se svou služkou, když on sám nemůže myslet na nic jiného, než do jaké šlamastyky se jeho život dostal? Nepotřeboval teď takovou komplikaci, jako je manželka. Měl obavu, jaká nová čertovina napadne Harringtona. To bylo v popředí jeho zájmu a proto se také vracel na své statky k Willow. Má dost problémů, aby mu zabraly všechny čas, a ne se ještě trápit s Elizabeth.

A trápení mu přinese.

Kdykoliv byl blízko ní, včetně těch pár okamžiků, které strávili, když se stali manželi, znovu a znovu prožíval jejich polibky. Ten zatracený okamžik, kdy odhodil všechny rozum a vzal ji do náručí. Ten proklínaný okamžik, kdy pocítil, jak se v něm probouzejí něžné city, které nikdy nepoznal.

Znovu a znovu si opakoval, že si tu chvíli nesmí takhle připomínat. Žádný polibek přece nemůže být tak všemocný. Ale vždycky, když se na ni podíval, jeho srdce si vzpomnělo a v hrudi se mu rozlil hřejivý pocit.

Podíval se za sebe. Pohledem sklouzl ze své ženy na druhý vůz, kde se pod plachtou ukrývala obrovská postel. Elizabethina postel.

Raynor málem nahlas zalapal po dechu, když si představil Elizabeth nahou, s modrýma očima plnými touhy. Ty oči byly nesmazatelně vryté v jeho mysl.

Pro Boha živého, co se to s ním děje? Uvědomil si, že se ho Bronic na něco ptá. „Co říkáš, Raynore?“

„Říkám?“ zeptal se rozpačitě a snažil se zakrýt, že neposlouchal.

Bronic si ho prohlížel modrýma očima.

„No, co říkáš Harringtonovi? Myslíš, že už to nechá být, když král Edward uznal tvé právo na dítě?“

Raynor si projel rukou tmavé rozcuchané vlasy. Pocítil vinu, že se zabýval v mysli jen Elizabeth a přitom má na starosti mnohem důležitější věci.

„Ne.“ Jeho hlas byl tvrdý. „Nenechá toho. Chtivost toho chlapa je příliš velká. Nezastaví se. Svým výstředním životem už rozházel všechny peníze. Nezůstalo mu nic. Kdyby měl Willow, dostal by se k jejímu majetku.“

Bronicova pohledná tvář se zachmuřila.

„Nemyslíš, že se bude snažit dojet na Warwicke a unést ji, než tam přijedeme?“

Raynor pocítil ostrou bolest, ale hned ji potlačil.

„Ne, nemyslím. Harrington není ten, který by narušil své pohodlí a spal ve stanu, tak jako my cestou. Zůstane v každém hostinci, který potká cestou na sever. Navíc,“ dodal spíš aby ujistil sebe než Bronica, „víš, že

jsem nechal příkaz, aby Harringtona zabili, pokud by se v mé nepřítomnosti chtěl dostat na Warwicke. A nebude mít čas, aby sehnal vojsko a hrad dobyl, než tam dojedeme.“

Raynor se otočil, aby zkontroloval dva povozy jedoucí za ním. Pohledem sklouzl na Elizabeth. Zase se smála, zřejmě jemu. Přes tvář mu přelétl mrak. Obrátil se zpět ke svému příteli.

„Myslím, že se opravdu nemusíme bát, že Harrington dorazí na Warwicke dřív než my. Ale s těmito povozy nás velmi brzdí. My dva s dalšími čtyřmi muži bychom mohli zvládnout cestu na Warwicke v polovičním čase.“

Bronic se ohlédl na dvě ženy, Elizabeth na bílém koni a Olwyn v povozu. Jeho tvář byla zamyšlená, když odpověděl: „Zatím to jde překvapivě dobře. S ženami nejsou žádné problémy. Ačkoliv jsme už několik hodin na cestě, nepronesly zatím ani jediné slůvko stížnosti.“

„Prozatím,“ připomněl mu Raynor.

„Brzy budeme muset zastavit na jídlo.“ Bronic se na něj podíval s velkou trpělivostí. „Ženy jsou možná unavené, i když si nestěžují.“

Raynor se začervenál. Měl najednou nevysvětlitelný pocit, že Bronic ví, jak je zmatený tou svatbou s Elizabeth. To ho ani trochu nepotěšilo. Ale odmítal svůj život nechat ovlivňovat tím, že je ženatý, víc, než je nutné.

„Máme před sebou dlouhou cestu,“ řekl upjatě.

Na Bronicově tváři se objevilo překvapení i nesouhlas. „Raynore, i já mám hlad, i když můžu pokračovat dál bez přestávky a snesu víc nepohodlí. Ale není nutné, abychom jeli, dokud ženy nepadnou. Sám jsi říkal, že když pojedeme rozumným tempem, všechno bude v pořádku. Takže by bylo vhodné brát na tvou paní ohledy a jednat s ní s úctou.“

Raynor se na něj zadíval. V uších mu zněl Elizabethin hrdelní smích. Nezáleželo mu na ní a nechtěl, aby se v tom někdo jiný pletl. Ale ani on nechtěl být schválně krutý. Možná, že je vyčerpaná. Je pravda, že jedou už půl dne a ona si ani jednou nepostěžovala.

Ale i když taková výdrž u ženy byla pro něj něco nového, nebyl Raynor ochoten hned úplně povolit.

„Ano,“ řekl upjatě, „zastavíme.“

Když se Bronic otočil, aby to řekl ostatním, zastavil ho Raynor zvednutou rukou.

„Ale řekni mé ženě, že jen na krátkou chvíli. Nesmí se loudat. Máme před sebou ještě dlouhou cestu, než se utáboříme na noc. Potřebuji se na Warwicke dostat co nejdříve.“

Bronic se na něj zadíval s pozvednutým obočím.

„Můžeš jí tu zprávu doručit sám, Raynore, já to neudělám. Navíc jsi za celé dopoledne se svou ženou nepromluvil. Nevím, co se mezi vámi stalo. Vím jen, že vás sir Stephen a královi muži našli spolu. Jistě nechceš klást všechno za vinu jí a sám se zbavit zodpovědnosti, Raynore. To by ti nebylo podobné. A pokud chceš být

na svou ženu nepříjemný poté, co sis ji předtím nevšímal, tak to udělej sám.“

Když Bronic domluvil, beze slova se vzdálil.

Raynor stejně nenašel vhodnou odpověď. Věděl, že by měl s Elizabeth promluvit, ale nevěděl, co jí říci. Co se týče jeho podílu viny na svatbě, Bronic nevěděl to, co Raynor předpokládal, že Elizabeth udělala. Nějak jí musí dát najevo, že nechce, aby jejich manželství bylo opravdové. Raynor nechtěl, aby mezi nimi něco bylo, ani přátelství a rozhodně ne láska.

Z blízkosti mezi mužem a ženou nevzejde nikdy nic dobrého a Elizabeth není žena, se kterou se lze v noci pomilovat a pak ji bez jediné myšlenky na ni odhodit. Těch pár okamžiků, kdy ji držel v náručí, ho o tom přesvědčilo.

Neměl v úmyslu si dovolit mít ji rád, ani jinou ženu ne. Ani teď, ani jindy.

Louisa byla jedinou výjimkou. Znali se od dětství. Brzy mu řekla o krutosti svého nevlastního otce. Protože byl Raynor ještě chlapec, reagoval na to laskavostí. A i když si ho Louisa vybrala před starším Nigelem, chovala k němu jen sesterskou oddanost. Jak by ji neměl mít rád?

Ale to nemělo souvislost s tím, co se stalo mezi ním a Elizabeth. Ona byla ženou v každém směru a chtěla k sobě připoutat jeho mysl i tělo hedvábnými okovy.

Raynor zůstal stát přede všemi a díval se, jak Bronic mluví s mužem, který řídil první povoz. Ten zajel ke straně cesty. Ostatní ho následovali.

Bylo to právě u malé mýtiny, kde nebyly stromy. Rostla tu nízká tráva a zvala k posezení. Bylo to ideální místo na odpočinek.

Raynor se sevřenými rty pozoroval Bronica, jak pomáhá Elizabethině společnici z povozu. Ta potom obešla vůz a zezadu vyndala veliký proutěný koš. Jeden ze čtyř mužů rozprostřel na zem ubrus a další pomohl Elizabeth sesednout z její bílé klisny. Bronic vzal koš a donesl ho až k prostřenému ubrusu. Ženy ho otevřely a začaly vyndávat jeho obsah.

Brzy si malá skupinka přátelsky povídala.

Nezdálo se, že by někdo z nich věnoval pozornost Raynorovi. Všech pět mužů se staralo o pohodlí žen.

Už předtím se Raynorův žaludek hlásil, ale teď musel s největším úsilím přemáhat křeče ve svých útrokách. Rozhodl se své pocity potlačit.

Ale čím déle seděl Raynor na svém hřebci a díval se na ostatní, jak jedí a mluví, jako kdyby tohle byl jen výlet pro zábavu jeho ženy a její společnice, tím víc se v něm vzmáhal hněv.

Jak se opovažuje takhle vnikat do jeho života? Tohle jsou jeho muži, sloužící jemu a nikomu jinému. A najednou je tu ona a způsobí, že se cítí ve své vlastní družině cizincem.

To je víc, než hodlá tolerovat.

Neuvažoval o tom, jak směšně bude vypadat. Přijel ke skupině tak blízko, že jeho hřbec málem stoupnul na ubrus.

„Je čas jet. Už jsme se tu zdrželi dost dlouho.“

Elizabeth vstala. Podívala se mu do tváře se zvednutým obočím, ale když promluvila, její hlas byl příjemný.

„Bude to, jak říkáte, můj pane. Ale nejdřív vás musím poprosit o pár okamžiků strpení. Potřebuji pro sebe chvíli.“

Zamračil se. Kůň nebezpečně tancoval kolem ubrusu, jako by cítil pánovu špatnou náladu.

„Odjedeme teď. Nedovolím žádné zdržení, madam.“ Otočil se k Olwyn. „Ty tam. Seber ty věci a dej je zpátky do vozu.“

Bronic se s nesouhlasem zadíval na Raynora a pak začal rychle pomáhat Olwyn, která skládala jídlo do koše. Světlovlasý muž radši celou situaci nekomentoval a Raynor byl rád. Rozhodně se nechtěl s Bronicem hádat před svou ženou.

Ostatní muži nic neříkali. Poslechli svého pána a chystali se na cestu.

Elizabeth pomalu a vzosně vstala. Jen na rukou křečovitě zatnutých po straně do sukně byl vidět její hněv. Ke koni ale nešla.

Zřejmě mu chtěla vzdorovat. Vlna hněvu ho pohltila. Raynor se naklonil blíž k ní. Nevěděl, kde se ta zběsilost v něm bere, ale nebyl ji schopen potlačit.

„Mylady, kvůli vám už mám dva dny zpoždění. Nedovolím vám, aby vaše rozmary zasahovaly do mých plánů. Bude tak, jak chci já.“

Pokrčila rameny. Jeho útočné chování se jí nedotklo. Když mu odpovídala, její hlas byl příjemný, jako kdyby mluvili o počasí.

„Pokud tak spěcháte, mylord, nevázejte se na mě a jed'te napřed. V krátké chvíli vás dohoním.“

Její sebejistota ho ještě víc rozladila. Nikdo, ani Bronic, mu nikdy takhle otevřeně nevzdoroval. Ona si je sebou tak jistá a tak bezmezně věří, že bude po jejím.

Přesně taková bývala jeho matka.

Přísně sevřel rty. Tato žena, které se podařilo stát jeho manželkou, jím nebude už dál manipulovat.

„Pojedete se mnou a hned!“ vyštěkl.

Než mohla Elizabeth zareagovat, Raynor se sklonil a vytáhl ji k sobě do sedla. Otočil koně a cvalem se dal bez jediného ohlednutí dolů cestou. Věřil, že ostatní pojedou za ním.

K jeho překvapení neudělala Elizabeth ani jediný pohyb, kterým by se pokusila bránit, neproněsala ani jediné slovo. Nějakou chvíli prostě v tichosti ujížděli. Držela pevně vzpřímená záda, takže se sebe dotýkali jen minimálně. Pouze chvílemi se její záda otřela o jeho hrud'.

Postupně se Raynor začal uklidňovat a uvědomil si, že i když všem včetně Elizabeth ukázal, že nebude trpět drzost, přece jen to trochu přehnal. Ukázal svým mužům – a co hůř, i Elizabeth – jak moc ho provokuje.

To byla chyba. Raynor si ani v nejmenším nepřál, aby si Elizabeth myslela, že snad nad ním může mít nějakou moc, i když se snad projeví jen tím, že ho

rozzlobí. Musí se před ní příště víc kontrolovat, i když to asi bude dost těžké.

Snad v té chvíli Elizabeth vycítila změnu jeho nálady a promluvila. Hlas měla upjatý, jako by jí slova šla těžko přes rty.

„Pane manželi, opravdu vás musím požádat, abyste zastavil. Musím vykonat přirozenou potřebu a už to nesnese odkladu.“

Jak mluvila, pocítil Raynor osten výčitky. Neměl mnoho zkušeností s cestováním se ženami a tak o takových věcech moc nepřemýšlel. Teď, když mu Elizabeth musela objasnit, jak se věci mají, přál si, aby byl na to pomyslel sám. Jeli celé hodiny a když konečně zastavili, neviděl, že by jeho žena zašla do lesa. Přitom sám už se od rána v lese jednou stávil. Pro něj to je jednoduché seskočit na chvíli z koně a pak se zase připojit k ostatním.

Ale pro ženu jsou tyhle věci mnohem komplikovanější.

Proč mu to neřekla?

Jeho rozpaky se zvětšily, když si vzpomněl na ty okamžiky před tím, než ji vyzvedl k sobě na koně. Musel připustit, aspoň sám sobě, že se o to pokusila. On si jen její slova chybně vyložil jako vzdor.

Zatáhl za otěže a zastavil svého koně tak nečekaně a prudce, že Elizabeth dopadla zády na jeho hrud'. Ale ten dotek byl jen velmi krátký. Rychle bez jeho pomoci sklouzla z koně.

Nějaký vnitřní impuls ho donutil, aby se natáhl a vzal ji za ruku položenou na širokém hřbetě koně. Vzhledla k němu. Safírové oči se na něj upřely. V jasném denním světle měla pleť jak okvětní plátky bílé růže a sladce tvarované rty rudé jako třešně. Jen temný ruměnec na tváři naznačoval její vzrušení.

Bože, ta je krásná, prolétlo Raynorovi hlavou, než stačil tu myšlenku zarazit.

Cítil, jak se mu sevřelo srdce.

„Mylorde?“ zeptala se, když ji stále držel.

Raynor se rychle vzpamatoval. Co to s ním je? Nechce k ní nic cítit a také nebude. Možná, že v tomhle případě jí křivdil, ale stejně zůstává pravdou, že ho dohnala ke sňatku proti jeho vůli.

Ted' ale měl pocit, že se jí musí omluvit za to, co udělal. „Já... omlouvám se, že jsem nepochopil, oč vám jde.“

Odpověděla mu beze slov. Jen sklonila hlavu s královskou elegancí a pak se odebrala k lesíku, který rostl pár kroků od cesty. Už předtím si sundala červený plášť a teď se její boky svůdně pohupovaly v temně modrém sametu.

Z nějakého důvodu ho to popudilo. Nechtěl na Elizabeth vidět nic vznešeného a vůbec už nechtěl, aby ho přitahovala. Musel si připomenout, z čeho ji podezírá, že to je záludná žena, která udělá cokoli, aby dosáhla svého cíle.

Ale zároveň si také Raynor musel přiznat, že se choval špatně. I když netrpěl neposlušnost nebo

lehkomyšlnost, většinou se jen tak nerozčílil a byl schopen v klidu spravedlivě posoudit, co se stalo. Ale dnes to neudělal a opravdu toho litoval. Musí přece s Elizabeth jednat přinejmenším slušně, i když to bude někdy zasahovat do jeho způsobu života a chování.

Elizabeth vyšla z lesa a blížila se k Raynorovi s nervozitou, kterou se ovšem snažila nedat najevo. Zoufale se snažila vytrvat ve svém rozhodnutí pokusit se nějak urovnat vztah ve svém manželství s Raynorem, ale ukazovalo se to velmi obtížné. Ten muž, který je jejím manželem, je opravdu nesnesitelný. Ale ona mu nedovolí, aby ji zastrašil. To není součást jejího plánu. Ona je chce dát dohromady. Musí mu ukázat, že je žena, která si zaslouží úctu.

Jak se blížila k Raynorovi, který seděl na svém hřebci, otočila se. Ke své úlevě uviděla Bronica i povozy jen kousek od nich. Už nebude muset jet dál s Raynorem na koni. Zahlédla svou klisnu přivázanou k jednomu z vozů.

Elizabeth vůbec netoužila po tom, aby seděla před Raynorem na koni. Ačkoliv se choval jako násilník a rozmazlené dítě v jedné osobě, přesto si nebyla jista svou reakcí na něj. Nedokázala potlačit mrazení kolem páteře, které se objevilo vždycky, kdy ji cval koně přitiskl na Raynorovu hruď. Kdyby ji jen tolik nepřitahoval!

Ne, už s ním nepojede. Počká tady chvíli a bude si moci sednout na svého koně.

Elizabeth se kousla do rtu. Podívala se na Raynora, který se díval stejným směrem jako předtím ona. Pokud si domyslel, na co myslí, nekomentoval to.

Co tím zamýšlel, když ji takhle odvezl? ptala se v duchu sama sebe. A proč se takhle chová, když ona se tak snaží s ním vycházet? Nejvíc jí vadilo, že Raynor nejevil ani nejmenší chuť nastolit mezi nimi mír.

Přemýšlela o jeho omluvě, ale ta nic neznamenal. To byl jen výraz slušnosti. Nic, co by nasvědčovalo tomu, že se jeho nálada a vztah k nílepší.

Když se vozy přiblížily, Elizabeth vkročila do cesty a kolona se zastavila. Do sedla jí pomohl Bronic, ne Raynor.

K jejímu překvapení ale Raynor zůstal s nimi, když se rozjeli, místo aby se vydal dopředu.

Nějakou chvíli jeli v tichu, což jí vyhovovalo. Pro dnešek už vyčerpala zásoby dobré vůle pro svého manžela. Snad zítra se zas bude moci pokusit se s ním domluvit.

Ale Bronic si nevšiml její touhy být sama a přátelsky k ní promluvil.

„Lady Elizabeth, vaše společnice mi říkála, že jezdíte na koni jako Amazonka.“

Elizabeth skromně přikývla.

„Docela to umím.“

Pravda byla taková, že otec ji poprvé posadil na koně ve dvou letech. Celá léta porážela v dostizích svého mladšího bratra Petera. Všichni říkali, že žádný

kůň není imunní vůči Elizabethině schopnosti vnutit mu svou vůli.

„O tom nemluvím,“ pokračoval Bronic. „Je pravda, že jste se jednou převlékla za chlapce a jela jste jeden z královských dostihů?“

Elizabeth se musela při té vzpomínce usmát.

„Ano, i když dnes si uvědomuji, jak to bylo bláznivé.“ Pokrčila rameny. „Bylo mi tehdy jen šestnáct. Přišla jsem právě ke dvoru. A lord Hastings tvrdil, že ho nikdo neporazí. Jak jsem mohla odolat?“

Elizabeth se podívala na svého manžela. Ten pozoroval ji i Bronica s chmurami ve tváři. Úsměv se jí vytratil.

Proč musí být tak nepříjemný?

Zdalo se, že Bronic vycítil Raynorovu nevoli, ale stejně jako Elizabeth se tím spíš bavil.

„Raynor také rád závodí. Snad byste ho mohla mylady vyzvat?“

Elizabeth se otočila a pohlédla do oříškově hnědých očí svého manžela. Raynor se podíval přes ni s pohrdavým úsměvem. Když promluvil, jeho tón byl lehce shovívavý.

„I když je Elizabeth krásná a inteligentní, je to jen žena. Nemůže být v sedle lepší než já. Jsem rytíř a jsem v sedle neustále.“

Bronic se pomalu usmál.

„Navrhuji závod.“

Raynor se rozesmál, ale Elizabeth na tom sardonickém smíchu neshledávala nic příjemného.

„Ty žertuješ, Bronicu. Dostih s Elizabeth? To je směšné.“

Najednou moc chtěla s ním závodit. Chtěla setřít z jeho rtů ten nadřazený úšklebek. Zvedla ruku nad hlavu a řekla s neskryvanou výzvou v hlase.

„Bojíte se, že vás porazí žena, lorde Warwicku?“

Raynorovy tmavé oči se zúžily a na zatnuté čelisti se mu pohnul napjatý sval. Podíval se na Elizabeth s výrazem naprostého nesouhlasu.

„Nebojím se ničeho a nikoho. Nemylte se v tom, madame.“

Otočil se k Bronicovi s chladným rozhodnutím.

„Budu závodit se svou ženou, jak jsi navrhl.“

Pak se obrátil zpět k Elizabeth a sklonil svou pyšnou hlavu. „Pokud byste radši od toho úmyslu neustoupila, madame. Jestli to byl z vaší strany jen žert, přijmu vaše odstoupení.“

Elizabeth pevně sevřela oči. Odstoupení? To si Raynor opravdu myslí, že je takový zbabělec, že by utekla při pomyslení, že se s ním má utkat? Ne, dokud dýchá.

„Přijímám, můj manželi, a s radostí,“ odpověděla.

Oči mu zajiskřily neskryvaným vzrušením, když slyšel její odpověď, a Elizabeth pocítila napětí.

Ted', když už byla celá věc rozhodnutá, zdálo se, že se Raynor plně věnuje hře.

„Pokud se nemýlím,“ řekl jí a ukázal na cestu před nimi, „asi čtyři míle odsud je most. Kdo bude první na druhé straně, ten vyhrává.“

Původně Elizabeth Raynora jen popichovala. Ale teď zjistila, že chce nad ním vyhrát, ukázat mu, jaká vlastně je.

Raynor si byl příliš jistý sám sebou a svými schopnostmi.

Podíval se na ni.

„Jestli jste připravena, madam.“

Elizabeth se na něj na chvíli zadívala. Všechno kolem nich ztichlo. Cítla jeho vzrušení, jeho divokost, cítila, jak její vlastní krev divoce pulsuje. Tohle ji k Raynorovi od začátku přitahovalo. Tohle v něm cítila hned ten první večer ve Windsoru. Ať se navenek tvářil jakkoliv, uvnitř to byl muž plný vášně, kterou nemohl skrýt.

Elizabeth z něj nespustila oči a vykřikla „Teď!“ Pobídla svého koně kupředu. Ale Raynor byl hned vedle ní, jako kdyby byl věděl, co Elizabeth udělá.

Naklonila se níž nad hřbet koně. Byla se zvířetem pod sebou jako jedna bytost. Ve společném rytmu uháněli po nerovné trati. Vlasy se jí uvolnily zpod závoje, který jí Olwyn připevnila na temeno hlavy, a vlály jí volně až na záda.

Poprvé od toho večera, kdy ji Stephen našel s Raynorem, se cítila volná. Volná jako vítr, který si pohrával s jejími černými kadeřemi.

Zvuk kopyt bušících do země nebyl o nic hlasitější než tlukot jejího srdce. Od začátku získávala na Raynorovi náskok, i když jen nepatrný. Nejdřív ho předstihla jen o hlavu, pak o celou délku.

V té chvíli už Elizabeth věděla, že je lord Warwicke poražen. Říkal, že most je čtyři míle od nich, takže už nemůže být daleko. Jistě už tam brzy budou.

Vyhrála.

Ale když zatočila a most se jí objevil na dohled, zjistila, že se něco děje.

Tam, kde měl být střed mostu, nebylo nic.

Měla jen několik vteřin na rozmyšlení. Musela se rozhodnout. Nebezpečné bylo cokoliv. Když zastaví koně příliš prudce, je nebezpečí, že spadne, a když nebude dost rychlý, zřítí se ze srázu dolů. Na druhé straně, má riskovat a skočit, když nemá čas odhadnout vzdálenost? Elizabeth by nikdy o své vůli koně do takového nebezpečí nehnala.

Už se rozhodla.

Musí věřit Minervě, že udělá přesně to, co po ní bude chtít.

Břeh už byl velmi blízko.

Elizabeth si připomněla své schopnosti jezdkyňě. Pevně zatáhla za otěže a sevřela koně nohama. Zavřela oči a doufala, že klisna zareaguje tak, jak musí, aby se zachránila.

Kůň se zachoval tak, jako by myslel úplně stejně jako Elizabeth. Opatrně se zastavil na samém kraji srázu.

Raynor s radostným zavýsknutím vletěl do prázdného prostoru.

Elizabeth se srdcem v hrdle pozorovala, jak kůň s jezdcem pluli v prostoru mezi nebem a zemí celou

věčnost. Pak dopadli ještě ve cvalu bezpečně na druhé straně.

Raynor se z plna hrdla smál, když otáčel svého hřebce a vracel se zpět. K Elizabethinu pobavení se vůbec nezastavil a skočil zpět k ní s naprostou lehkomyšlností.

Jeho kůň zvířil vzduch, když přistáli vedle ní a znovu slyšela Raynorův smích.

Najednou v ní vzplál hněv. Ale zároveň nedokázala potlačit vzrušení, které v ní jeho divoký smích vyvolával. Jako kdyby přivolával touhu odhodit všechny obavy a přeletět tu propast. Cítit to vzrušení v krvi, které s sebou přináší nebezpečí.

To si dokázala představit pro sebe, ale ne pro Minervu. Neměla právo takhle riskovat se svým milovaným koněm.

A jak se mohl Raynor odvážit takové věci se svým koněm? S ní? Jistě věděl o tom, že most tam není. Mohla se zranit nebo i zabít.

Raynor se přiblížil až k ní a triumf v jeho tváři ji ještě víc rozzuřil.

Seskočil z koně, který byl nervózní vzrušením. Natáhl se k ní a než mu v tom mohla zabránit, sesadil ji z Minervy.

„Vyhrál jsem.“

Elizabeth chvíli trvalo, než byla schopna promluvit.

„Vy šílence! Nemáte rozum?“ vykřikla a pěstí ho uhodila do hrudníku.

Reagoval s nepředstíraným překvapením.

„Co se vám stalo, madam? To vás tak rozčílilo, že jste prohrála?“

„Prohrála?“ prskala. „Málem jste mě zabil. Věděl jste, že ten most tam není a chtěl jste se mě zbavit!“

Postavil ji na nohy a usoupil, jako by ho bodla. „Nevěděl jsem nic o tom mostě, dámo. Když jsem tudy jel před několika dny, byl úplně v pořádku.“

Jeho překvapení nad jejím obviněním bylo tak velké, že mu Elizabeth musela věřit.

Ale Raynor ještě neskončil. Její slova ho zranila.

„Jak se opovažujete mě obvinít z podvodu? To vy jste ta méně čestná z nás dvou. Já jsem vás nevlákal do manželství. Ale vy mě soudíte podle sebe.“

„Podle sebe?“ vyhrkla a pak zavřela oči. Tak teď to bylo vyřčeno. Myslí si, že to všechno schválně nastrojila, aby si ji musel vzít. Přesně tak, jak předpokládala. Elizabeth se několikrát zhluboka nadechla. Nedovolí mu, nemůže mu dovolit, aby ji takhle trápil. Silou vůle potlačila své city. Za nic na světě by Raynorovi nedovolila, aby viděl, jak se chová hystericky. Navíc jí není podobné chovat se tak přepjatě.

Nechala hněv vyprchat tak, jak se to naučila jako dítě, když ji zlobili bratři. Už dávno zjistila, že s muži je nejlepší jednat racionálně navzdory jejich nerozumnosti.

Otevřela oči. Našla jeho pohled a zadívala se mu rozhodně do očí. Donutí ho, aby ji poslouchal. Když promluvila, potěšila ji vyrovnanost jejího hlasu.

„Nechovala jsem se nečestně. Bláznivě ano, ale ne nečestně. Jak si můžete myslet, že bych k sobě chtěla připoutat muže, který mi dal najevo, že mě nechce?“

Ukázala gestem ruky na sebe.

„Máte pocit, že jsem tak ošklivá, že by mě nechtěl někdo jiný za ženu?“

Dlouho ji pozoroval a pak uhnul očima. Pomalu zavrtěl hlavou. Díval se někam na oblohu.

„Ne, Elizabeth, to si nemyslím. Jsem si jistý, že po vás touží spousta mužů.“

Vrátil se pohledem zpátky k ní a měl pevně sevřené čelisti. „A v tom je mé dilemma. Proč jste dovolila, abych s vámi večeřel, když jste věděla, že by to Stephen neschvaloval? Když vám to nenařídil?“

Ani teď ani jindy mu nedá najevo, jak moc ji přitahoval. Použil by to proti ní.

„Já... Nic by mi nenařizoval. Děláám to, co chci, a ne to, co mi jiní nařídí.“

Ano, tomu Raynor rád věří. Elizabeth je určitě zvyklá, že se plní všechna její přání.

„A tak jsme tady, chycení do pasti,“ řekl a dal si ruce v bok.

Nečekaně se jí bolestně sevřelo hrdlo, když slyšela slovo past. Hned se okřikla. Nebuď bláhová. Raynor se nikdy netajil svým postojem k manželství.

Ale on pokračoval a tmavé oči si ji pozorně prohlížely. „Není v tom ještě něco, Elizabeth? Byla jsi jen rozzlobená, že ti to Stephen nedovolil? Tehdy jsem si myslel, že bys mohla... Zdálo se...“

Zarazil se, jako by si nebyl jistý, jak pokračovat.

Raynor málem uhodil hřebík na hlavičku. Elizabeth se začervenala. Proboha! Dala si ruku na hořící tvář. Uhodl, že ji přitahuje. Toho se nejvíc bála.

Snažila se skrýt své rozpaky a hrdě vztyčila hlavu. Vlastně na tom nezáleží, že to ví. Záleží spíš na tom, jak ona bude reagovat. Promluvila chladně, zdrženlivě.

„Lorde Warwicku, nemá smysl popírat, že jsem se, abych tak řekla, o vás zajímala.“

Otevřel ústa, aby jí odpověděl, ale zvedla ruku, aby ho zarazila.

„Ale musím vám říci, že vaše chování ke mně změnilo podstatně mé city. Jste hrubý, zpupný a plný pohrdání k ženám. Pokud jste mě přitahoval, je to pryč. Musím vás ujistit, že už s vámi nemám žádné záměry.“

Stála a vzhlížela tam k němu s otevřenou výzvou.

Raynor věděl, že by ho mělo to, co řekla, těšit. Ale netěšilo. Nečekane ho to popudilo. Což bylo směšné, protože přece nechtěl, aby mezi ním a Elizabeth něco bylo.

Myslí se mu mihla vzpomínka na společný polibek. Ale nebyla to chvilková vášeň, která ho tak nemilosrdně zachvátila. Byla to něha a touha chránit, která ho polapila.

Vztáhl k ní ruce. Měl by jí i sobě ukázat, že pro něj nic neznamená. Měl by vymazat ty něžnější city ze své mysli, dokázat, že to nebylo nic, než fyzická záležitost, jako s jinou hezkou ženou.

Jak ji Raynor k sobě přitáhl, uhodla jeho záměr. Odporovala, ale jen chvíli.

Jakmile se jeho rty dotkly jejích, povzdechla a roztála v jeho náručí jako máslo. Jeho tělo okamžitě reagovalo. Zrychlil se mu puls a v žilách se mu rozlil příjemný pocit. Jeho polibek byl naléhavější.

Opustil její ústa a přitiskl horké rty na útlý krk. Elizabeth zalapala po dechu. Raynor cítil, jak se jeho touha zvyšuje zároveň s její – co dělalo dobře jí, dělalo dobře i jemu.

To poznání ho ochromilo.

Ztuhl a odstrčil ji. Elizabeth měla z jeho polibků oteklé rty a oči zamžené touhou. A teď, když se její výraz začal měnit, touhu vystřídalo překvapení a potom hněv, chtěl ji znovu líbat, znovu ji uvést do toho stavu toužení.

S neuvěřitelnou silou vůle Raynor spustil ruce z jejích zad. Tohle nechtěl. Jen se snažil sám sobě dokázat, že je pro něj Elizabeth nedůležitá jako kterákoliv jiná žena. Jen tělo pro potěšení.

Tak proč je pro něj důležitější působit potěšení jí než sobě?

Nějak se to všechno zvirtlo a Raynor si nedokázal to, co chtěl.

Zachvátil ho zmatek. Ustoupil od ní.

„Asi...“ začal, pak si odkašlal, protože jeho hlas byl zastřený a chraptivý. „Asi bychom se měli vrátit k ostatním. Když je most zbořený, musíme se pokusit najít jiný přechod přes řeku pro vozy i osly.“

Elizabeth se na něj dívala se zřejmým vzrušením.

„Raynore, co se děje? Ztratil jsi rozum?“

Opravdu, Raynor se tak cítil. Ale teď právě nevěděl, co s tím. Nedokázal najít odpověď, které by rozuměla, a tak radši mlčel. Ta žena ho vyváděla z míry a on to věděl.

Snažila se zachytit jeho pohled, ale vyhýbal se jí. Nasedl na koně a když Elizabeth viděla, že se nedočká odpovědi, udělala totéž. Cvalem se dala po cestě zpátky.

Nesnažil se ji dohonit. Věděl, že jí nedokáže říci nic, čím by ji uklidnil.

Jen věděl, že se tohle kdykoliv může stát znovu.

PÁTÁ KAPITOLA

Druhého dne ráno, když se Elizabeth vzbudila ve stanu, zjistila, že jsou jen pár mil východně od vesnice zvané Westcott. Věděla, že pokud by dál cestovali stejným směrem, dojeli by do setmění na Claymoore, hlavní sídlo jejího bratra Henryho.

S Raynorem vůbec nemluvila od onoho odpoledne, kdy ji políbil. A i když se jí přičilo přijít za manželem se sebemenší prosbou, příliš chtěla vidět svého bratra a jeho rodinu. Snad to není tak nerozumná touha, když

budou tak blízko a bůh ví, kdy je zase bude mít možnost vidět?

Ale nebylo lehké pomyslet na to, že bude něco od Raynora žádat.

Polil ji ruměnec, když si vzpomněla na ten den, kdy spolu závodili. Raynor ji políbil a pak se k ní najednou choval, jako kdyby něco pokazila.

Ale hlavně se od něho chtěla držet dál kvůli tomu, jak na něj reagovala. Elizabeth si to nedokázala vysvětlit. Vždycky, když se jí Raynor dotkl, jako by ztratila smysly. Stačilo, když na ni jen položil ruce, přitiskl své rty na její a všechny myšlenky na cokoli jiného se rozplynuly. Bylo to, jako by měla na těle kouzelný spínač a Raynor byl kouzelníkem, který ho umí sepnout.

Dobrá, ale Elizabeth si tuhle úlohu nenechá. Pokud nedokáže nic dělat se svou reakcí na něj, tak se ji aspoň naučí skrývat.

Její manžel si nemusí myslet, že se před ním z rozpaků skrývá.

S hrdě vztyčenou hlavou prošla Elizabeth táborem. Kolem centrálního ohniště byly vztyčené čtyři stany. Vozy byly hned za stany, aby je mohli lépe hlídat před zloději. Věděla, že Raynor staví každou noc hlídky, i když bylo nepravděpodobné, že by byl někdo tak šílený a troufl si napadnout ozbrojený doprovod šlechtice.

Dnes ráno oheň nehořel, takže si mohla domyslet, že budou jíst jen sušené maso a starý chléb – zase.

Jediným kladem bylo, že počasí se umírnilo, takže spala opravdu v teple.

Zeptala se Nolanda, který byl u koní, kde je její manžel. Dozvěděla se, že je ještě ve svém stanu.

Podívala se směrem k němu. Stál naproti jejímu. Elizabeth by se smála, kdyby se na Raynora tolik nezlobila. Bylo zřejmé, že svůj stan umístil co nejdál od jejího.

To jí ovšem nečekaně dovolilo nahlédnout do Raynorova nitra: není si sebou tak jistý, jak se zdá.

Elizabeth narovнала ramena a kráčela přímo ke stanu. Tam se zastavila. Slyšela zevnitř Raynorův a snad Bronicův hlas. Zastavila se proto, že vlastně nevěděla, jak vstoupit.

Mohla by zaklepat.

Nebo jen prostě rozhrnout plachtu a vstoupit? To se jí nezdálo pravděpodobné.

Elizabeth pokrčila rameny a rozhodla se pro přímý postup. Hlasitě vyslovila manželovo jméno.

„Lorde Warwicku.“

Rozhostilo se ticho. Pak se rozhrnula celta a objevila se tmavá hlava. Raynorovy oči se na ni upřely se zlostí.

„Lady Elizabeth? Čím vám mohu posloužit?“ Zdvořile se usmála.

„Ráda bych vás požádala o laskavost, mylorde.“

V jeho tónu byla ostražitost, když odpověděl.

„Laskavost? Co by to mělo být?“

Rozhlédla se kolem. Někteří už vyšli ze stanů a dívali se na ně s nezakrytou zvědavostí. Nebylo žádným tajemstvím že lady a lord spolu toho moc nenamluví.

Obrátila se znovu k Raynorovi, usmála se a řekla mnohem srdečněji.

„Nebylo by to pohodlnější uvnitř, mylorde?“

Zdalo se, že byl překvapen jejím milým chováním, ale přesto ještě váhal. Pak ustoupil a podržel jí celtu, aby mohla vstoupit.

„Jistě, pojd'te dovnitř, jestli si přejete.“

Nebylo to nadšené pozvání, ale bylo to maximum, v co mohla Elizabeth doufat. Vešla opatrně, aby se náhodou nedotkla Raynora, jak se kolem něho protáhla. Pokud si toho všiml, nedal nic najevo.

Uvnitř bylo stejné příšeří jako v jejím stanu. Na zemi ležely dvě žíněnky. Na plášti u vchodu ležely Bronicovy a Raynorovy zbraně.

Bronic stál stranou. Zdvořile kývl Elizabetě, když se na něj podívala.

„Dobrý den, lady Elizabeth.“

Pozdravila ho také.

„Sire Bronicu. Doufám, že neruším při něčem důležitém.“ Podívala se z jednoho muže na druhého.

Raynor pokrčil rameny.

„Mluvili jsme o dnešní cestě. Včera jsme přebrodili řeku a tak musíme jet tak, abychom to už nemuseli udělat znovu, pokud se tomu lze vyhnout.“

Elizabeth by byla přísahala, že když mluvil Bronic o brodění, Raynorovy tváře potemněly ruměncem. Ale nemohla si tím být jistá. Měl opálenou tvář a ve stanu nebylo dobré světlo.

Podívala se na Bronica. Nemá cenu se snažit pochopit Raynora a jeho reakce na cokoliv.

„Proto si s vámi přicházím promluvit. Můj bratr žije několik hodin cesty odsud a doufala jsem, že bychom tam mohli přenocovat. Věřím, že není někde na cestách.“

„Kde váš bratr žije?“ zeptal se Raynor.

Elizabeth se k němu otočila a viděla, že se mračí.

„V Claymoore,“ odpověděla. „Je to jeho sídlo. Nechci vás nějak obtěžovat, ale jsme tak blízko a...“

Elizabeth se odmlčela, když se jí zlomil hlas, a zhluboka se nadechla.

„Nevím, kdy ho zase budu moct vidět.“

Pohledem teď Raynora prosila.

Dlouhou dobu neřekl nic. Elizabeth pohlédla s prosbou na Bronica. Zdálo se, že pokud někoho Raynor poslouchá, tak je to právě Bronic.

Z té strany ale nepřišla žádná pomoc. Bronic se na Raynora díval soustředěně, ale tvářil se neutrálně.

Konečně Raynor odpověděl.

„Ano, pojedeme k vašemu bratrovi. Ale pamatujte si jedno, madame.“

Díval se jí pevně do očí. „Nemůžeme tam zůstat déle, než jednu noc. Musím vyřídit důležité záležitosti na Warwicku a už mám zpoždění.“

Při těch slovech Elizabeth zaplesalo srdce.

I když nechápala proč, Raynor byl ochoten pro ni udělat laskavost. Ale nedávala nic najevo, protože věděla, že by nebyl rád, kdyby s jeho laskavostí moc nadělala.

Jednoduše kývla hlavou a vřele se na něj usmála.
„Máte mé díky, mylord.“

Raynor svíral pevně oči. Tvář měl zachmuřenou. Nechtělo se mu nocovat na Claymooru.

Ale Elizabeth ho požádala tak zdvořile a tak rozumně. A Bronic ho pozoroval s tak očividným zájmem, že by se cítil jako hulvát, kdyby jen pomyslel na odmítnutí. Po té scéně přede dvěma dny, kdy se zachoval tak bláznivě, že ji vzal k sobě na koně a ujel s ní, měl teď Raynor potřebu se chovat ke své ženě s maximálními ohledy. Je pravda, že se potřebuje co nejrychleji dostat na Warwick, ale stejně se musí někde na noc zastavit. Tak to mohou zrovna tak dobře přenocovat u jejích příbuzných.

A navíc, aby k sobě byl upřímný, byl tu ještě jeden důvod, proč jí vyhověl. Raynor se cítil provinile za to, jak se k ní zachoval, když ji políbil. Elizabeth za to nemohla. To on nad sebou ztratil kontrolu a to ho vyvedlo z míry.

Raynor už teď věděl, že je nejlepší se Elizabeth vůbec nedotýkat, pokud si chce zachovat svou nezávislost. Rozhodně se jí nehodlal vzdávat kvůli ženě.

A Elizabeth přitom jeho sebekontrolu zatěžovala víc než kterákoliv jiná žena. Mluvila a chovala se způsobem, který neznal a který se mu líbil. Dokonce i ten den, kdy jí řekl, že ví, že ji přitahuje, ho překvapila. Neupadla do rozpaků, nezapírala. Připustila pravdu a hrdě před ním stála.

Raynor také cítil, že bude dobře, když budou ve společnosti. Snad tak bude myslet na něco jiného, než na Elizabethiny modré oči a na to, jak jí ebenově černé vlasy padají na záda.

Když ale celá skupina přijela na Claymoorský zámek, dověděli se, že baron i celá jeho rodina jsou pryč. Odjeli do Landview, usedlosti Henryho ženy, která je vzdálená několik hodin cesty.

Raynor byl popuzen dalšími průtahy, ale neřekl nic. Souhlasil, že navštíví rodinu své ženy a tak to musí přetrpět. Požádal Elizabeth, aby je vedla.

Když se před nimi o několik hodin později objevila věž Landview, zjistil Raynor, že se jeho rozmrzelost rozplynula při pohledu na šťastný výraz v Elizabethině tváři. Zaplašil ten pocit. Je tady jen proto, že se chce ke své ženě chovat slušně. Je mu ale jedno, jak moc je nebo není ráda. Ale přesto nemohl zahnat pocit, že mu je příjemné vidět, když je Elizabeth šťastná. A to poznání ho rozladilo.

Nechtěl mít rád Elizabeth, nechtěl, aby mu záleželo na ní nebo na tom, co jí udělá radost.

Když vjeli na nádvoří, přivítal je Henry, baron z Clayburnu. Zřejmě právě cvičil šerm, protože měl na

sobě drátěnou košili a v jedné ruce držel meč a v druhé přilbici. Černé vlasy měl přilepené k hlavě a hezkou tvář měl zbrocenou potem. V podivuhodně zlatavých očích se zračilo překvapení i radost.

Henry svou zbraň i helmu upustil a spěchal své sestře v ústřety. Sesadil ji z koně, objal ji a zatočil se s ní.

Po nádvoří se rozlehl veselý smích, jehož sladký zvuk rozechvěl Raynorovi nervy kolem páteře. Ze začátku nechápal, odkud ten zvuk přichází. Pak pochopil. Byla to Elizabeth. Poprvé ji slyšel smát se tak radostně.

Henry Clayburn postavil svou sestru na zem. Objala ho pažemi kolem krku. Pak Raynor viděl, jak se jeho žena otočila, když uslyšela odněkud ženský hlas.

Raynor se obrátil také. Uviděl vysokou ženu, jež měla zlaté copy ovinuté kolem hlavy. Scházela pomalu po kamenných schodech a za ruku opatrně vedla kloučka tak asi dvouletého. Ten malý chlapík měl černé vlasy a zlatavé oči jako jeho otec.

Byla to krásná žena s upřímnýma šedýma očima a jemně formovanými rysy rváře. Byla příjemně zaoblená v prsou i bocích a navzdory svému těhotenství vypadala přitažlivě. Byla to žena, na kterou se každý muž rád podívá.

Ale jak se Elizabeth k ní rozeběhla a vrhla se jí do náručí, zjistil Raynor, že její drobná postava se mu líbí mnohem víc.

Elizabeth netušila, na co myslí její manžel. Radostně vykřikla.

„Aileen, jakto žes mi nenapsala. Kdy se to narodí?“

Druhá žena se vyčítavě usmála a pohlédla na svého manžela. „Až za tři měsíce. Henry ti měl dát zprávu.“

Elizabeth pustila švagrovou a zvedla do náručí malého chlapce.

„To nevadí, ale měli byste dát vědět Stephenovi. A jak se má malý Henry?“ promluvila ke kloučkovi a políbila ho na zružovělou tvářičku.

Zasmál se a dal jí mokrou pusu na tvář.

Henry se otočil k Raynorovi. Tvářil se radostně, ale trochu zmateně.

„A kde je vlastně náš bratr? A kdo to s tebou přijel, Beth?“

Elizabeth se podívala na svého manžela, jako by si až teď uvědomila jeho přítomnost. Chvilí jen tiše stála. Pak s nezvyklou plachostí, kterou u ní Raynor nezažil, se postavila po jeho boku. Stála nehnuté vedle něj. Usmála se a řekla:

„To je můj manžel Raynor, baron z Warwicku.“

Nastalo ticho, které snad trvalo celou věčnost.

Elizabeth viděla, že Henry je dost překvapený. Jako hlava rodiny měl právo mluvit do sňatku své sestry a měli to s ním probrat předem. Ne, že by se byl někdy snažil rozhodovat za ni. Jen prostě předpokládal, že se dodrží určité formality, které patří k jeho postavení. Henry byl na tyhle věci citlivý.

Navíc to byl její bratr a měl ji moc rád. To, že se vdala, aniž mu cokoliv řekla, ho muselo ranit. A Elizabeth teď nevěděla, co má říci.

Aileen se vzpomínala první. Objala Elizabeth.

„Gratuluji,“ řekla a pak se obrátila k Raynorovi. „Elizabethin manžel je u nás opravdu vítán, že Henry?“

Baron s Clayburnu stále ještě trochu váhal. Pak přistoupil k sestře blíž.

„Beth, proč jsi mi nenapsala? Byli bychom přijeli na svatbu. Jsi moje jediná sestra.“

Vymanila se mu z objetí a otočila se ke svému manželovi. Doufala, že Raynor nebude mluvit

O okolnostech jejich sňatku. Nechtěla, aby to Henry věděl. Mohl by se dopustit nějaké unáhlenosti,

1 když by to určitě myslel dobře. Elizabeth věděla, že udělala chybu, když večeřela sama s Raynozem a nesla zodpovědnost za všechno, co se kvůli tomu stalo. Ale nepotřebovala, aby to slyšela od svého bratra.

Raynor se zřejmě rozhodl vyhovět prosbě v jejích očích. Otočil se k Henrymu se zvednutou rukou, jako by prosil o pochopení.

„Je mi moc líto, že jsme vás nepozvali, lorde Clayburne. Ale rozhodli jsme se ve zmatku a rychlosti a váš bratr Stephen byl tomu rozhodnutí nakloněn.“

Henry se zachmuřil. Elizabeth věděla, že až se Henry setká se svým mladším bratrem, bude si to s ním chtít vyříkat.

Samozřejmě, Stephen Henrymu řekne, jak to bylo. Elizabeth věděla, že to tak je správné. Také věděla, že

by to Henrymu měla říci už teď ona sama. Ale cítila se tak nejistá a zranitelná, jako nikdy. Nechtěla teď mluvit o svých problémech s nikým. A rozhodně ne s prchlivým starším bratrem.

Henry se mračil dál, ale neřekl nic. Elizabeth vydechla úlevou. Než se bude moci Henry vyptat Stephena, bude ona na Warwicku a tak už se vyhne bouři kolem svého neuváženého konání.

Elizabeth se na Raynora usmála s vděčností. Nevěděla, proč ji manžel chránil, ale cítila příjemné teplo kolem srdce. Snad s ní cítí aspoň trochu sounáležitosti.

Ale Elizabeth si teď nedovolila dál na to myslet. Nemohla si dovolit doufat v příliš mnoho.

Teď ze všeho nejvíc potřebovala najít svou rovnováhu a udržet si ji, pokud chce dál vycházet s Raynorem, jehož reakce jsou nepředvídatelné. Jejich vztah už byl dost komplikovaný a kdykoliv mohl vyústit v katastrofu. Jak to viděla onoho dne, kdy ji políbil.

Bude nejlepší příliš na něj netlačit.

S touto myšlenkou se obrátila k Aileen. Když snad půjdou dovnitř, napjatá atmosféra mezi nimi se uvolní. Nic se nedocílí tím, že budou stát na nádvoří a budou se obviňovat. Pokud se budou něčím zabývat, je menší pravděpodobnost, že se Henry zeptá na něco, na co by nechtěla odpovídat. Elizabeth řekla:

„Tak, když už jsme si všechno vyjasnili, tak bych se strašně ráda vykoupala.“

Aileen se rozesmála. Vzala svou švagrovou za paži a vedla ji do hradu.

„Odpusť mi, že jsem zapomněla, jak musíš být unavená.“ Podívala se i na Raynora, jako by ho do té poznámky zahrnula.

„Ano,“ řekla Elizabeth. „Teplá postel bude opravdu po dvou nocích ve stanu to nejpříjemnější.“

Všimla si, že Henry pokynul Raynorovi, aby je následoval. Bratr se chraplavě zasmál.

„Věřím, že i tvůj lord manžel uvítá teplou postel.“

Elizabeth polilo horko. Čekala napjatě na odpověď svého manžela. Ale pokud to udělal, bylo to příliš potichu, aby to zaslechla.

Elizabeth se chvíli věnovala malému Henrymu. Dělal, že poslouchá jeho žvatlání, ale ve stavu napětí, v jakém byla, mu rozuměla tak dvě slova z deseti. Celou dobu vnímala přítomnost Raynora vedle sebe, jak procházeli velkým sálem.

Aileen došla na konec místnosti, kde hořel na obrovském ohništi oheň, a řekla něco ženě, která tam nad plameny pekla sele. Ta přikývla a vstala. Potom se Aileen vrátila k Elizabeth.

Nechali muže, ať se sami baví. Aileen vedla Elizabeth do toho pokoje, kde i v minulosti bydlela. Byla to pohodlná ložnice s křeslem, stolkem a obrovskou postelí.

„Přinesou ti koupel,“ řekla zlatovlasá žena a vzala do náručí svého žvatlajícího syna.

Elizabeth povzdechla. Sedla si na kraj postele, zatímco Aileen si sedla do křesla.

„To bude příjemné být zase čistá.“

Zvedla ruce a sundala si z hlavy čepec. Uvolněné ebenové kadeře jí spadly na ramena. Bez přemýšlení začala vypočítávat, co bude potřebovat.

„Budu potřebovat svou společnici Olwyn. Je venku u vrat ve voze. Ona mi může přinést čisté prádlo. Raynor s sebou nemá panoše, tak by mohla říci jeho mužům, ať mu pomůžou. A také myslím, že se nemusíš obtěžovat s ubytováním Raynorových mužů. Určitě bude chtít, aby zůstali u vozů. Ale asi bude chtít, aby jeho rytíř Bronic spal s ním. Jsou spíš přátelé, než pán a jeho vazal. Doufám, že také najdeš ubytování pro Olwyn.“

Odmlčela se a Aileen se rozesmála.

Byla zvyklá na Elizabethina organizačního ducha a nebránila se. Věděla, že tím mladší žena nemyslí nic zlého, jen chce, aby všechno probíhalo hladce.

„Samozřejmě. Dohlédnu na to. Ještě něco?“

Elizabeth se na švagrovou ušklíbla.

„Ne, to je všechno prozatím. Děkuji. Ale když se něco vyskytne, tak ti dám určitě vědět.“

Aileen se znovu zasmála, jak se od ní čekalo. Ale pak zvažněla.

„A teď mi řekni o svém manželství.“

Bylo zřejmé, že už nedokáže déle udržet svou zvědavost.

Elizabeth se podívala dolů na šedou kamennou podlahu. Najednou se cítila zaskočená.

„Já...“ začala zdráhavě, pak ale napřímila ramena. Nechtěla, aby na ní byla vidět nejistota ohledně té svatební frašky. „Není vlastně co říct. Poznali jsme se u dvora.“

„Proč jsi nám o svatbě nenapsala?“ Elizabethina odpověď byla neurčitá. „Jak říkal Raynor, nebyl čas na psaní. Všechno se přihodilo tak rychle.“

V další Aileenině otázce už bylo znát, že ji zvažuje.

„Proč jste se svatbou nepočkali, abyste mohli napsat? Máme tě tak moc rádi.“

Elizabeth vstala a nervózně přecházela po místnosti. Nechtěla jim ublížit. Nechtěla jim ani lhát, ale nemohla se donutit, aby mluvila o okolnostech, které vedly ke sňatku s Raynorem.

Ne s Aileen, jejíž vztah s Henrym byl téměř perfektní. Elizabeth věděla, že měli problémy. Ale Aileen s Henrym se milují. Kdežto Raynor ji nemiluje – ani ona jeho.

To, že by Aileen řekla všechno, by její situaci nezlepšilo.

Elizabeth se usmála, doufala že nadšeně.

„Stephen naléhal, aby svatba byla brzy. Víš, Raynor se musel vrátit na Warwicke a Stephen cítil, že by bylo nejlepší, abychom se vzali ještě než odjede.“

Vlastně to byla pravda.

Elizabeth pokračovala.

„To je opravdu všechno. Nevím, co víc bych ti o tom měla říct.“

Zнала Aileen a věděla, že to je velmi diskrétní osoba. Doufala, že už nebude chtít nic víc vědět.

V té chvíli se otevřely dveře a vešli dva sloužící s velkou dřevěnou kádí.

Aileen vstala. Její oči Elizabeth řekly, že pochopila a nebude se víc ptát.

„Půjdu teď dohlédnout na jídlo. Kéž bys byla napsala, že přijedeš! Byla bych připravila něco speciálního.“

„To není potřeba.“

Elizabeth se s úlevou usmála a pocítila vděčnost ke švagrové, když viděla, že další otázky už nebudou. Měla Aileen ráda a byla šťastná, že se s Henrym sešli.

„Jsem šťastná, že jsem s tebou. To je pro mě dost speciální.“

Aileen se začervenala. Zdálo se, že je trochu v rozpacích nad Elizabethinými projevy náklonnosti. Elizabeth věděla o Aileenině rezervovanosti i jejích důvodech a měla pro ni jen sympatie. Dokud do Aileenina života nevstoupil Henry, nebyla schopna překonat strach z dávání i přijímání lásky.

I dnes bylo pro ni těžké dát najevo své city a Elizabeth to chápala. Proto se také nebránila, když Aileen změnila téma hovoru.

„Nechám sem poslat také věci lorda Warwicka. Určitě si dá také rád horkou koupel a převlékne se.“

Elizabeth vytřeštila oči hrůzou. Raynorovy věci do jejího pokoje? Otevřela ústa, aby řekla, že to není možné, ale pak je zase zavřela. Vedla svého bratra i jeho ženu k tomu, že její manželství bylo chtěné. Nemohla odmítnout sdílet pokoj s manželem, za něhož je provdána teprve tři dny.

Ale co na to proboha řekne její choť?

Elizabeth seděla nervózně vedle svého manžela za velkým stolem.

Aileen trvala na tom, že zaujmou místa, kde obvykle sedí Henry a ona, na počest nedávného sňatku.

Raynor se na Elizabeth ani nepodíval. Jedl málo. Zdálo se, že je zcela ponořen do svých myšlenek. Jedinou známkou toho, že vnímá její přítomnost, bylo to, že jí položil na talíř nejvybranější kousky masa.

Šťourala se v nich svým nožem.

Raynor před jídlem do jejich pokoje vůbec nepřišel. Přišli s Henrym odněkud z panství. Vrátili se těsně před večeří. Oba měli mokré vlasy a chovali se, jako by znali jeden druhého už léta.

Elizabeth se domyslela, že Henry si šel s jejím manželem zaplavat.

Raynor si ihned uvědomil, že je Elizabeth vedle něj. Měla své krásné vlasy rozpuštěné. Ta záplava černých kadeří jí splývala přes ramena a končila až v jejím klíně.

Koutkem oka viděl, jak si hraje s jídlem. Povzdechla si, když si vedle ní sedl, a jeho zajímalo, co ji trápí.

Možná, že ji také tíží předstírání šťastného manželství. Cítil se provinile, že dovolil, aby si Henry myslel, že je mezi nimi všechno v pořádku.

I když se Raynor s Henrym teprve seznámil, cítil, že to je silný a čestný muž.

Když prve po příjezdu se na něj Elizabeth tak prosebně podívala, nemohl tu prosbu odmítnout, když chtěl zachránit svou duši. Nevěděl, proč chce před bratrem a jeho rodinou tajit okolnosti jejich sňatku, ale nemohl ji zradit.

Raynor odmítal ptát se sám sebe, proč cítí loajalitu k ženě, která mu zničila život. Jen se snažil si věci usnadnit a tak bylo lepší vyhovět jí, než komukoliv vysvětlovat pravý stav věcí.

I když nikdy v minulosti neřešil své problémy tím, že by o nich lhal.

Raynor se snažil odpoutat od myšlenek na problémy s Elizabeth a tak se otočil k Henrymu, který seděl vedle něj zabraný do rozhovoru se svou ženou.

Henryho hlas nezněl příliš příjemně, když říkal.

„Naše dítě se narodí na Claymooru, Aileen. To už dávno skončí naše čtyři měsíce na Landview.“

Raynor zaslechl v jejím hlase hněv, když svému muži odpověděla.

„Ale Henry se narodil na Claymooru a já bych chtěla, aby se druhé dítě narodilo tady, na mém

vlastním panství. Není to snad tak moc, když žádám, aby se jedno z našich dětí narodilo tady.“

Raynor se podíval na Henryho s překvapením. To baron Clayburn, který má pověst silného a neohroženého muže, dovolí své ženě, aby mu vládla? A co mínila svým vlastním panstvím? Majetek manželky náleží přece po svatbě jejímu muži.

Ačkoliv Aileen pokračovala klidným, věcným hlasem, Raynor myslel na to, že by nikdy ženě nedovolil, aby mu mluvila do toho, kde se narodí jeho dítě. Je jen správné, když se baronovo dítě narodí na jeho sídle.

Ale jak Raynor sledoval dál rozhovor mezi nimu, viděl, že Henry ve svém odporu slábne. To ho zmátlo a znechutilo.

On nikdy nedovolí ženě, aby mu diktovala. Aileenin postoj jen dokazoval, že žádné ženě nelze věřit. Od té doby, co Raynor přijel, neviděl Henryho jinak, než že se ke své ženě chová s láskou a úctou. Zřejmě má Henry Clayburn ke své ženě až příliš mnoho ohledů. A co z toho má, nakonec se jeho slušnost a povolnost obrátí proti němu.

Zrovna tak to bylo s Raynorovými rodiči. Matka zneužívala otcovu zřejmou náklonnost k tomu, aby ho ovládala a manipulovala jím.

Raynor by takové chování od Elizabeth nepřijal.

Nesmí mít důvod si myslet, že může používat svou krásu a inteligenci jako nástroj, aby ho ovládala. Nikdy

jí nedovolí, aby se mu pletla do jeho záležitostí, jako to dělá Aileen Henrymu.

Jako by si všiml, že se jeho host až příliš zajímá o jejich konverzaci, otočil se Henry k Raynorovi se zachmuřenou tváří. Elizabeth si všimla špatné nálady svého bratra a hledala, čím by ji zlepšila. I ona zaslechla hádku mezi ním a Aileen. Zнала je dobře a tak ji to neudivilo. Oba byli silné osobnosti a byli by rádi, kdyby bylo po jejich. Ale nakonec se vždycky dohodli.

A tak i když se beze sporu Aileen a Henry milovali, jejich vztah byl trochu dramatický. Když se Henry hádal se svou ženou, bylo to proto, že by se hádal s každým. Měl takovou povahu a toho, kdo ho dobře znal, se to příliš nedotklo.

Raynor ho ale dobře neznal.

Elizabeth se kousla do rtu. Večer neprobíhal tak, jak by měl. Asi neměla Raynora na Landview vodit, když jsou vztahy mezi nimi tak napnuté. Neměla pocit, že je Raynorovi natolik blízká, aby se mu pokusila vysvětlit situaci, a navíc pochybovala, že by ji vůbec chtěl poslouchat, i kdyby to zkusila.

„Henry,“ řekla s úsměvem. Snažila se ho vytrhnout ze sporu s Aileen.

Bratr k ní vzhlédl, ale stále se mračil.

„Henry,“ opakovala a rudé rty se stále usmívaly. „Proč nám nevyprávíš, jaké to bylo ve Francii?“

Elizabeth se málem nahlas rozesmála, když viděla jeho překvapený výraz. V minulosti dávala ostentativně

nezájem o všechno, co udělal ve válce. Její nově zrozený zájem o to téma mu vyrazil dech.

Ale také ho to přimělo uvědomit si, že tu s Aileen diskutovali o něčem, co byla jejich soukromá věc.

Henry se otočil k Raynorovi. Zřejmě si myslel, že se Elizabeth zeptala kvůli němu.

„Sloužil jste v králově armádě ve Francii?“

Raynor zavrtěl hlavou. Pomalu žvýkal sousto, které měl v ústech a pak polkl.

„Ne. Bylo mi čtrnáct, když mi zemřel otec. Byl jsem povolán, abych převzal panství. Cítím to tak, že jsem přispěl úsilí rytířů svým zlatem a zrním. Ale musel jsem bránit své pozemky i své lidi proti těm, kteří by jim snad mohli škodit, kdybych tam nebyl.“

Elizabeth se na něj překvapeně podívala. Takhle ho neznala. Uvědomila si, že je toho hodně, co o Raynorovi neví. Předpokládala, že byl ve Francii, protože prostě většina mužů, které znala, tam byla. Stephen tam sice nebyl, ale sloužil králi jako zpravodaj a kurýr tady v Anglii.

Podívala se na svého manžela se zájmem. Snad by ho Henry mohl přimět, aby o sobě řekl víc.

Také byla zvědavá, co Henry odpoví na Raynorovu poznámku. Každý ho znal jako skalního přívržence a přítele krále Edwarda. A v Raynorově řeči bylo cítit kritiku té války. Málokdo by měl odvahu takhle mluvit před osobním královým přítelem.

Elizabeth se naklonila dopředu a naslouchala s živým zájmem.

Henry se podíval na Raynora s jakýmsi podezřením ve zlatavých očích.

„Král Edward vládne podle práva. Chcete snad zpochybňovat svou povinnost vůči němu a království? Jsou vaše vlastní zájmy důležitější než zájmy monarchie?“

Raynor ztichl. Položil nůž a složil ruce před sebe. Zadíval se Henrymu do očí.

„Já také ctím a miluji svého krále i Anglii. Ale myslím, že by se měl nejdřív starat o svou vlastní zemi a pak se teprve strachovat o vývoj na kontinentu. Naši lidé se vyčerpali podporou Edwarda, aby mohl být jmenován králem Francie. Nikdo by nedal víc než já, abych chránil svého krále i království, pokud by na něj někdo útočil. Ale stále si stojím za svým názorem, že bylo zbytečně mrháno silami i penězi, aby byla dobyta území ve Francii.“

Chvilí Henry nic neříkal. Pak pokývl hlavou.

„Chápu vaše stanovisko, i když s ním nesouhlasím. Já to vidím tak, že Edward musí ukázat sílu, aby Francie viděla, že ho nemůže svrhnout. Kdyby byl jednoduše přijal francouzskou invazi do Akvitánie, mohli bychom dnes proti nim bojovat i na našem vlastním území.“

Muži pokračovali v diskusi a Elizabeth si oddechla. Zdálo se, že ti dva si přes své zdánlivě rozdílné názory rozumějí. Nejlepší řešení celého problému. Nakonec oba pochopí, že jejich stanoviska nejsou tak rozdílná. Oba milují svého krále i svou zemi.

Když o tom Elizabeth přemýšlela, cítila, jak v ní vzrůstá respekt k manželovi. Je tak statečný, že se otevřeně postavil před Henrym za své názory, i když ví, co ke králi švagr cítí. A Elizabeth musela spíš souhlasit se svým mužem než se svým bratrem.

Přerušila oba muže, aby to vyslovila nahlas.

„Raynor má pravdu. Tím, že se Edward prohlásil králem Francie, neudělal nic dobrého. Ve skutečnosti to bylo na úkor země. Jsou tady problémy se Skotskem a s Walesem a ty by měl řešit v první řadě.“

Zrudla, když se k ní Raynor otočil a pátravě se na ni zadíval. Zdálo se, že ho její podpora překvapila i potěšila, i když nic neřekl.

Jak ho pozorovala, zahlédla v jeho výrazu záblesk nejistoty a v jeho pohledu studujícím její tvář neuvěřitelnou zranitelnost.

Najednou nemohla dýchat. V hrudi se jí rozlilo podivné teplo. Nemohla odtrhnout zrak z Raynorových očí.

Zdálo se, že i Raynor je pod vlivem jakéhosi překypujícího citu. Natáhl ruce a položil je na stole na její. Byl to pro ni příjemný pocit. Zjistila, že se k němu naklání.

Její myšlenky přerušil zastřený smích.

Byl to Henry. Promluvil pobaveně.

„Myslím, Aileen, že bysme měli novomanžele brzy poslat do postele.“

Elizabeth se zarděla, ucukla rukama zpět a odtáhla se od Raynora. Jak mohla dát tolik najevo své city?

Zdálo se, že stačí, aby se jí dotkl, a ztrácí nad sebou kontrolu. Ještě teď se jí tlukot srdce jen pomalu vracel do normálního rytmu.

Elizabeth se podívala na Raynora a podle zaťaté čelisti usoudila, že se hněvá. Sevřel se jí žaludek. Zdálo se, že ho vždycky rozčílí, když se mezi nimi něco přihodí.

Vina nebyla o nic větší na její straně než na jeho. Elizabeth by možná neměla takový pocit viny pro své reakce na Raynora, kdyby proti ní přestal bojovat. Proč se nemůže snažit vycházet s ní přátelsky?

Ale už při té myšlence Elizabeth věděla, že by chtěla víc. To, co cítí k Raynorovi, má jen málo společného s přátelstvím. Je to daleko víc podobné tajemnému poutu, které poutá ženu k muži.

Připomněla si, jak se před chvílí na ni díval. Měl něžné a bezelstné oči. V té chvíli odhodil své zábrany a jakkoliv byla krátká, o to intenzivnější byl jeho pohled.

Navzdory Henryho narážce odešla Elizabeth spát dřív a Raynor se až chvíli po ní začal shánět po své posteli.

Aileen mu ukázala dveře ložnice na druhém konci sálu. Když otevřel dveře, povzdechl si. Bude příjemné ležet dnes v opravdové posteli místo na tvrdé zemi. Minulé dvě noci toho moc nenaspal.

Ale sám dobře věděl, že nespavost nebyla způsobená tvrdou zemí. Na tvrdé podmínky byl zvyklý – byly to myšlenky na Elizabeth, které rušily jeho noci.

Náhle si uvědomil, že místnost není prázdná.

V krbu hořel oheň a jeho teplé světlo dopadalo do místnosti a na její obyvatele.

Elizabeth seděla v křesle před ohništěm. Když slyšela Raynora, jak vstupuje, vstala a pomalu se k němu otočila. Měla na sobě dlouhou bílou košili a černé vlasy jí padaly dolů a částečně ji zahalovaly. Raynor polkl. Byl to pohled, který dokázal vyrazit dech, ale rychle se vzpamatoval.

„Promiňte,“ řekl Raynor a udělal krok zpátky. „Zřejmě jsem vstoupil do špatného pokoje.“

Elizabeth ho gestem ruky zadržela.

„Ne, počkejte. To není omyl. Aileen nás ubytovala společně. Jsme manželé. Bylo pro ni naprosto přirozené, že čekala, že budeme spát spolu.“

Raynor nedokázal zastavit horko, které mu stoupalo tělem. „Aha. No tak budu spát venku se svými muži.“

Raynor sáhl po klice. Bude rád v Bronicově společnosti. Ten odmítl pokoj ve hradu s tím, že nechá Raynora, aby se sblížil se svým novým švagrem.

Ale Elizabeth manžela zastavila. Zavrtěla hlavou a pomalu k němu přistoupila. Žlutočervené plameny ohně za ní jí prosvítily košili a ukázaly štíhlé nohy i zaoblené boky. Raynor pocítil tlak v klíně.

Elizabeth řekla tiše.

„To není třeba, Raynore. Jako manželé máme právo sdílet spolu ložnici.“

Zastavila se před ním na délku paže. Pozorovala ho potměnlýma očima, ve kterých díky světlu zezadu nedokázal číst.

„Ne,“ zašeptal.

Přistoupila ještě blíž, tak blízko, že cítil teplo sálající z jejího těla.

„Proč, Raynore? Proč se musíme k sobě takhle chovat. Nemůžeme se snažit začít znovu?“

Když tu Elizabeth stála takhle blízko a kladla takové otázky, jen stěží se dokázal upamatovat, proč by měl udržovat odstup. Vzpomněl si, jak se na něj dívala při večeři, jak vyslovila souhlas s jeho názory, i když byly odlišné od postoje jejího bratra. Nevzpomínal si, že by ho předtím někdy taková maličkost tak potěšila.

Raynor k ní vztáhl ruce, jako by to ani nechtěl on, ale někdo zvenku. A ona se do jeho náručí schoulila bez jediné známky odporu a nabídla mu svá ústa.

Přitáhl ji blíž, tak blízko, že jejich těla byla jako jedno. Raynor cítil svoje vzrušení a nedokázal se už ovládnout.

Zasténala, objala ho pažemi kolem krku. Jejich polibek se stal vášnivější. Otevřel ústa, aby dobýval jazykem její, ale ta už byla otevřená a vstřícná. Její jazyk tančil s jeho.

Hladil jí dlaněmi záda i boky, přitiskl si její kyčle proti svým. Vzdechla mu do rtů překonána jeho naléhavými pohyby.

Odtáhla se od něho a zadívala se mu do očí.

„Raynore, pojd' ke mně. Pojd'.“

Couvala pomalu k posteli.

A on šel s ní ztracený v moři touhy, která v něm rostla od prvního dne, kdy ji poznal. Ale jak se na ni

podíval, na její krásu i na to, jak nepokrytě ho chce, jeho vzrušení opadlo.

Proč ho chce? Nedal jí k tomu žádný důvod.

Raynor si připomněl, jak mu Bronic vyčítal, jak je k ní občas krutý. Elizabeth neměla důvod, aby si vůči němu vypěstovala nějaké romantické city. Takže tahle ukázka vášně musí být od ní jen nějaký trik. Se svou krásou a ženským šarmem ho chce spoutat a ovládnout, aby už nebyl schopen myslet a jednat sám.

Tak, jako to udělala jeho matka s otcem.

Zastavil se a přinutil i ji, aby se zastavila.

Cítila jeho odpor a zmateně se zeptala zastřeným hlasem: „Raynore?“

Odtáhl své ruce z jejích.

„Ne, čarodějko. Neříkej nic. Málem se ti tvůj plán podařil.“

Elizabeth k němu vzhlédla. Byli teď blíž ohně, takže viděla jeho safírové oči, velké a zářící.

„Nevím, co myslíš,“ řekla.

Měl hlas ztěžklý rozhodnutím.

„Nebudu se na tebe vázat, nebudu tě poslouchat.“

Odpověděla mu hlasem rozechvělým city.

„Nechci tě svazovat. Chci být jen tvá žena. Musíme se aspoň pokusit žít spolu. To je naše jediná naděje pro budoucnost.“

Neustoupil od pokušení, které mu nabízela. „Pro mě není naděje to, co mi nabízíš. Viděl jsem tvého bratra, jak mu žena vládne. Já nebudu jako nějaký domácí mazlíček.“

S tím se otočil a odešel z pokoje. Potlačil pokušení se ohlédnout.

Elizabeth mu právě ukázala, jakou má nad ním moc. Na chvíli zapomněl, kdo je a co chce. Ztratit se v ní by bylo tak jednoduché!

A nejhorší bylo, že si vůbec nebyl jistý, že to, že ji odmítl, bylo to, co opravdu chce.

ŠESTÁ KAPITOLA

Elizabeth pevně sevřela otěže. Zase se přistihla, že se dívá na Raynorova záda.

Otočila se a snažila se soustředit na krásu lesa, který je obklopoval. Vysoké elegantní vonné borovice a suchý koberec spadaneho listí dávaly dohromady silnou a omamnou vůni. Po stranách cesty pod stromy rostly myrta, fialky a sedmikrásky a svými květy tvořily barevný koberec.

Za jiných okolností by se jí tenhle výlet napříč Anglií líbil. Ale to, jak ji Raynor přehlížel a odmítal, jí neumožnilo těšit se z krás přírody.

Dobrý Bože, ten muž ji přivede k šílenství. Od toho večera, kdy se mu v Landview nabídl, s ní téměř nepromluvil. Rozpálily se jí tváře, když si vzpomněla, jak utekl z ložnice, jako by ho mohla nakazit morem.

Jejich společnost se druhého dne ráno sbalila k odjezdu a ačkoliv byl Raynor k Henrymu i k Aileen velmi zdvořilý, se svou ženou mluvil, jen když to bylo nezbytně nutné.

Ačkoliv Aileen nic neřekla, Elizabeth si všimla, že švagrová tuší, že se mezi novomanželi něco stalo. Pozorovala je zamyšleně.

Elizabeth věděla, že po slzách, které prolila, když Raynor odešel z ložnice, není ani stopy. Velmi důkladně je setřela. Když odcházela z ložnice, zrcadlo jí ukázalo tvář beze stop zármutku, snad jen trochu bledší než obvykle.

Její pohled se vrátil zpět k manželovi.

Proč je tak rozporuplný? Zdálo se, že čím víc se ho snaží poznat a pochopit, tím víc si od ní drží odstup. Nedokáže snad pochopit, že je v zájmu jich obou, aby se pokusili spolu vycházet?

Zatím se jen snažila prolomit bariéry, které byly mezi nimi.

Elizabeth se snažila zahnat myšlenky, které zpochybňovaly všechno to rozumné zdůvodňování. Ale ty se zahnat nedaly. Pravda byla taková, že po svém muži toužila. Toužila po něm od prvního okamžiku, kdy ho viděla. A nic, co on udělá, ten fakt nezmění. Jen jí to řeklo něco o něm. Je v něm jakási volnost ducha, která mu nedovolí žít podle pravidel jiných, ale jen podle vlastních.

Elizabeth si nemohla pomoci a tu sílu ducha musela obdivovat, i když ji doháněla k šílenství.

Znovu se jí zarděly tváře, když si vzpomněla, jak reagovala na jeho polibek. Raynor si musí být vědom toho, že po něm touží. Elizabeth to nedokáže skrýt, i když by si to tolik přála. Pokaždé, když se jí dotkne, rozproudí se jí krev v žilách.

Může snad tohle Raynorovi vadit? Odpuzuje ho její nezakrytá touha? Zmateně se kousla do rtu.

Zeny u dvora tvrdily, že muž chce v posteli ženu poddajnou a toužící. A Elizabethini bratři určitě u ženy tu ochotu chtěli.

Ale Raynor je možná jiný.

Už v různých situacích se choval nečekaně. Předpokládal snad, že mu Elizabeth nebude v milování vycházet vstríc a zůstane jeho laskáním nevzrušená?

Elizabeth věděla, že přitom, jak se při každém jeho dotyku její tělo promění v oheň, nedokáže předstírat netečnost. A jakým právem si Raynor myslí, že by to tak mělo být? zeptala se sama sebe.

Byla si vědoma jeho zřejmé reakce na ni. Jen vzpomínka na chvíli, kdy byli k sobě přitisknuti tak, že ve svém klíně cítila, jak je připraven se s ní milovat, jí ještě teď vyrazila dech.

Elizabeth si poposedla v sedle. Musí myslet na něco jiného. Tím, že bude stále přemítat jen o tom jediném, nic nedocílí. Raynor prostě z nějakého důvodu odmítá podlehnout vášni, kterou v něm Elizabeth vzbuzuje. Ráda by věděla proč. Je pro ni těžké přijmout fakt, že když už v životě nemá poznat lásku, že má být

ochuzena i o fyzickou vášeň, kterou přitom, jak se zdá, v Raynorovi vzbuzuje.

Rozzlobila se sama na sebe, že si stále povoluje myšlenky na Raynora. Musí se rozptýlit nějakou společností.

Zpomalila Minervu a počkala na vůz, ve kterém jela Olwyn. Věděla, jak by Raynor reagoval na jakékoliv zpoždění a tak pečlivě studovala situaci.

Když Olwyn viděla, že Elizabeth chce do vozu, posunula se do středu sedadla. Obočí měla zvednuté v nevyřčené otázce.

To půjde. Elizabeth se naklonila a oběma rukama se chytila dřevěného okraje vozu.

Kočí s hrůzou v očích zpomalil, ale Elizabeth se na něj podívala a řekla.

„Držte rychlost. Víte, jak nemá lord Warwicke rád na téhle cestě zastávky a zdržování. Vím, co si můžu dovolit a nejsem v žádném nebezpečí.“

Kočí se ustrašeně podíval na svého pána a pak jel dál, jak řekla.

Elizabeth se vyhoupla přes okraj do vozu. Udělala to pomalu a jednoduše.

Když se Elizabeth usadila, zavolala na jednoho z Raynorových mužů, aby vzal otěže jejího koně. Ten to udělal a přivázel Minervu dozadu k vozu.

Očividně se muži nehodlali plést do toho, co Elizabeth dělá. Otázky nechali na jejím manželovi. Bylo zřejmé, že Elizabeth jedná podle sebe a nenechá si od ostatních radit. Byla ráda, že to pochopili.

Olwyn to představení nepřekvapilo. Byla zvyklá na Elizabethiny způsoby. A nevadilo jí to, protože věděla, že její paní neudělá nic, co by jí nějak ublížilo.

Olwyn se na velitelku usmála, šťastná, že je na chvíli osvobozená od šití, které měla v klíně. Elizabeth si povzdechla a úsměv jí vrátila. „Jsem unavená ze své společnosti.“ Olwyn se zasmála. „Já budu v tvé ráda.“

Držela jehlu a kus látky s nešťastným výrazem. „Obávám se, že jsem to při tom všem drncán zkazila.“

Elizabeth se podezřívavě podívala. „Co to děláš?“

Olwyn pokrčila rameny a uklidila šití do košíku za sebou. „Zaháním nudu.“

Podívala se dopředu, kde Raynor s Bronicem je li v čele průvodu.

„Myslíš, že to někdy skončí? Jsem tak unaven z toho cestování.“

Elizabeth pokrčila rameny a sledovala Olwynin pohled. „Nevím. Můj manžel si nechává své plány pro sebe.“

Jako kdyby Raynor cítil, že o něm mluví, otočil se přes rameno. Zamračil se překvapeně i popuze ně, když zjistil, že Elizabeth sedí ve voze. Řekl ně co Bronicovi. Ten přikývl a otočil se zpátky. Jak se přibližoval, jeho obdivný pohled spočinul na Olwyn.

Elizabeth se podívala na svou společnici se zamyšleným výrazem. Olwyniny tváře jemně zrůžověly a ve zřejmých rozpacích si prohlížela ruce v klíně.

Oho, pomyslela si Elizabeth. Rodí se tu snad něco mezi těmi dvěma? Elizabeth si nebyla jistá, jak by nesla

pomyšlení na Olwyn s Bronicem společně. Olwyn s ní byla mnoho let a myšlenka, že by byla bez ní, zvlášť teď, když se toho tolik v jejím životě změnilo, byla pro ni nepřijatelná.

Elizabeth se zarazila. Teď se tím nebude trápit. Až Olwyn přijde, že odchází, tak ji Elizabeth s láskou propustí. Do té doby může jen prostě pozorovat, jak se věci vyvíjejí.

Má dost starostí, jak vycházet s Raynozem.

Když vůz dojel až k Bronicovi, světlollasý muž se k nim připojil.

„Lady Elizabeth,“ řekl.

„Ano?“ odpověděla zdvořile. Bylo zřejmé, že Bronic je v rozpacích z toho, co má říci. Na krátkou chvíli se setkal s jejím pohledem a zarděl se.

„Váš manžel vás žádá, abyste příště nechala vozy zastavit, když si přejete změnit místo.“

Elizabeth sevřela rty.

„Aha.“

Usmála se pak, skoro až příliš sladce.

„Vidím, že lorda Warwicka nepotěším za žádných okolností. Doufala jsem, že se vyhnu konfliktu s ním, když nebudu zdržovat postup naší kolony k Warwicku. Ale zdá se, že jeho rozhněvá cokoli, co udělám. Buďte tak hodný a řekněte mému manželovi, že se ráda podřídím jeho přáním. Pokud má ale pro mě víc instrukcí, jak se mám chovat a co mám dělat, měl by sebrat odvahu a říci mi to sám.“

K Elizabethinu překvapení se Bronic rozesmál.

„To mu vyřídím, buďte si jistá, mylady. Jediný důvod, proč jsem protentokrát souhlasil s tím, že s vámi promluví sám, bylo to, že už mě nebaví ta jeho špatná nálada. Poslední dny je jak poraněný vlk.“

Takže Raynor není ve své kůži... Jestli je Bronic překvapen Raynorovou špatnou náladou, tak zřejmě není pořád takový. Ta novinka pro ni znamenala velkou úlevu. Elizabeth už začínala být zvědavá, jestli si vzala muže, který se dovede pořád jenom zlobit.

Ne, připomněla si. Ne jen hněv. Je jistě také schopen vášně, i když se zdálo, že i to ho málo těší.

Ale Raynorovy chyby nebyly Bronicovy a ona nehodlala mladého muže zaplést do konfliktu, který má se svým manželem.

„Jak tak o tom přemýšlím, asi to raději řeknu Raynorovi sama, až s ním budu příště mluvit. Nepotřebuji, aby někdo vyřizoval mé vzkazy místo mě.“

Bronic se znovu rozesmál.

„V tom případě, mylady, mohu jet chvíli vedle vašeho vozu? Vaše společnost mi bude mnohem příjemnější, než zůstat s tím, koho nebudu radši jmenovat.“

„Jistě,“ odpověděla Elizabeth. Všimla si ale, že když s ní Bronic mluvil, jeho obdivný pohled spočinul na jemném profilu Olwyn. A ta jemná dáma znachověla jak slunko při západu. Když se koutkem oka podívala na rytíře, měla pohled plný nejistoty a touhy.

Elizabeth se zamyslela. Viděla, že její společnice opětuje Bronicův zájem víc než dost. Elizabeth jen doufala, že Bronic chápe, že Olwyn není žena jen tak pro zábavu. Cítila jakousi zodpovědnost a nutnost chránit Olwyn, i když ta byla starší.

Jistě to nebude maličkost. Pokud bude Bronic Elizabethinu společnici chtít, musí být připraven se s ní oženit. A i když zatím události nedospěly tak daleko, bylo Elizabeth jasné, že s tím musí počítat.

Bude si teď Bronica víc všímat. Zdá se, že je to dobrý muž a rozhodně je se svými světlými vlasy, modrýma očima a nordickými rysy hezký. Ale to není dost na to, aby ho Olwyn doporučila. Musí být také laskavý a milující. Nic míň není pro Olwyn dobré. Uvědomila si, že je její povinností zjistit, jestli se Bronic opravdu hodí k její milované Olwyn.

Na půl ucha Elizabeth poslouchala, jak obyčejně přímá Olwyn odpovídá na Bronicovy pokusy zatáhnout ji do hovoru s nezvyklou plachostí.

Ne, nebude na škodu, když se Elizabeth přesvědčí, jestli je Bronic opravdu dobrý muž. Má ráda pořádek a tak určitě udělá všechno, aby věci kolem ní šly hladce. Rozhodně nepropase šanci na Olwynino štěstí.

Elizabeth si uvědomila, že Raynor zná asi Bronica ze všech nejlépe. Zdálo se, že ti dva jsou si blízcí. Proto se rozhodla, že půjde v první řadě pro informace k manželovi. Nehodlala ale Raynorovi říct, proč se na toho muže vyptává. Nepochybovala o tom, že její manžel by se snažil z toho vztahu udělat jen nezávazný

románek. Vzhledem ke svému vztahu k ženám by se tak podle svého podivného mínění snažil Bronica chránit.

Opravdu, už jen představa, že Olwyn by byla dobyvatel, byla zábavná. Za celá ta léta, co byly spolu, se Olwyn o muže vůbec nezajímala. Proto si teď Elizabeth její zájem o Bronica tak brala k srdci.

Elizabeth věděla, že bude muset s Raynorem jednat opatrně, protože by ji jistě podezříval a zajímal se, o co jí jde. Nebyl by s to pochopit, že se jen snaží dohlédnout na Olwyn, protože to cítí jako svou povinnost.

O několik hodin později, když zastavili, aby se utábořili na noc, se Elizabeth naskytla příležitost promluvit si s Raynorem.

Olwyn s Elizabeth opékaly na ohništi několik zajíců, které Raynor přinesl, a Bronic s ostatními muži stavěli stany.

Mezitím Raynor nakrmil a napojil koně a když bylo jídlo hotové, přistoupil blíž k ohni. Jak bylo jeho zvykem, vzal si své maso a rychle se vzdálil od ostatních.

Když si Bronic přisedl, aby si popovídal s plachou, ale usměvavou Olwyn, Elizabeth se zvedla a šla si sednout k manželovi.

Raynor byl zřejmě ponořen do svých myšlenek, protože si jí ani nevšiml, dokud se vedle něj neusadila.

Chvíli neříkal nic, ale jeho rozmrzelost byla očividná v pohledu, který jí uštědřil.

Když to Elizabeth viděla, upadla do rozpaků. Co to udělala, že vyrušila mrzutého Raynora? Málem se rozesmála, když si uvědomila, jak neuvěřitelnou věc mu udělala. Přišla k němu. Vždycky předtím to vypadalo, že Raynor určuje, co se mezi nimi stane. Ale tentokrát to byla ona, kdo udělal krok k němu.

Ale bylo to příjemné vidět ho vyvedeného z konceptu. Přece tak usilovně pracoval na tom, aby se zdálo, že je mu lhostejná a nevyvede ho z míry.

Elizabeth se náhle cítila nádherně sebejistě. Sedla si vedle svého muže a jedla po malých soustech dobře propečeného zajíce. Olwyn zalila pečené maso cibulovou omáčkou, kterou tak dokonale uměla, a jídlo bylo opravdu lahodné.

Nakonec Raynor promluvil. Snažil se, aby mu nebylo znát napětí v hlase.

„Dobrý večer, Elizabeth.“

„Dobrý večer, Raynore,“ odpověděla zdvořile.

„Mohu pro vás něco udělat?“

Otočila se k němu a usmála se. Docela se bavila.

„Máte na mysli něco speciálního, mylord?“

Jeho temné obočí se spojilo nad kořenem nosu. Zdálo se, že se snaží porozumět tomu, proč je najednou na něj tak milá.

„Ne, madam. Jen reaguji na vaši přítomnost. Předpokládám, že ode mě něco chcete. Proč byste tu jinak byla?“

Ukázal jí na pařez. Evidentně by byl radši, kdyby si sedla tam.

Pocítila uličnický popud škádlit ho, ale pak si připustila, že pravým motivem jejího jednání není jen dělat legraci. Vadilo jí, jak se Raynor snažil zbavit její společnosti. Vždyť je to koneckonců její manžel a strašně ji ponižuje, když posílá své muže, aby jí vyřídili, že není spokojen s jejím chováním. To jí opravdu moc vadí.

Ale Elizabeth si uvědomovala jeho vzrůstající podrážděnost, a proto se rozhodla nechat tuhle věc stranou. Důležitější je teď Olwyn.

„Mylorde manželé...“ začala. Když se ušklíbl při slově manžel, všechna hořkost, kterou se rozhodla dát stranou, se vrátila. Nedovolí mu, aby ji takhle ponižoval. Ať se mu to líbí nebo ne, jsou manželé.

Zhluboka se nadechla a začala znovu.

„Mylorde manželé, došlo k mému sluchu, že máte nějaké obavy o mou bezpečnost.“

Na chvíli vypadal překvapeně. Potom se jeho tvář vyjasnila a přikývl.

„Ano, v budoucnosti nebudete přelézat z koně do vozu. Není to bezpečné. Požádáte kočího, aby zastavil a pomohl vám.“

Jeho temné oči měly výraz kárajícího otce a čelist měl zaťatou hněvem. Byl si sebou tak jistý, že zatoužila zahnat z jeho tváře ten káravý výraz.

Ale nejvíc jí vadilo, že i když se jí žaludek stáhl hněvem, přesto se jí stále zdál přitažlivý. Téměř proti

své vůli pozorovala jeho svaly a přemýšlela, jaké by bylo cítit je pod rukama. Jaké by bylo strniště na jeho tváři – pichlavé, jak vypadá, nebo hebké pod její dlaní? Co by udělala, kdyby ji teď vášnivě objal?

Vychutnala by to, co jiného.

A v tom je jádro problému. Nemá pro něj odpověď. Zvlášť když Raynor je vůči ní naprosto odmítavý.

Elizabeth odhodlaně zahнала tyhle myšlenky. Ale musí aspoň Raynora donutit, aby se k ní choval se základní mírou respektu.

Vykouzlila svůj dřívější úsměv a otočila se k němu. Promluvila, až když se jí zadíval do očí. Její tón nebyl tak věcný, jako když začala, a na chvíli to vypadalo, že nepochopil, že mu vzdoruje.

„Mylorde, musím vás ujistit, že oceňuji váš zájem o mě. Zvlášť když až do dneška jsem žádný nezaznamenala. Za jiných okolností bych vám za vaši péči byla vděčná.“

Odmlčela se.

„Ale vzhledem k tomu, jak se věci mají, vás ujišťuji, že v této věci mohu a budu dělat, co chci já. Jak jsem vám řekla toho dne, kdy jsme závodili, můj otec mě posadil na koně ve dvou letech a od té doby jezdím. Není žádné vychloubání, když řeknu, že jezdím lépe než kterýkoliv muž, kterého znám, včetně mých bratrů, kteří rozhodně nejsou nezkušení. Žádný z nich by mi v tomto neodporoval, stačí se jich zeptat. A nakonec, když zacházíte se svým koněm tak jako tehdy,

kdy jste ho donutil skočit přes spadlý most, mám pocit, že nemáte právo mě v těchto věcech poučovat.“

Jak mluvila, Raynor se znovu zamračil, ještě víc než předtím. Nadechl se zhluboka, takže se jeho hrudník roztáhl tak, že myslela, že mu na něm hnědá tunika praskne. Mávnutím zápěstí odstrčil zbytky nesnědeného masa a vstal.

„Jistě, madame, vždycky musí být po vašem. Jako onoho večera, kdy jsme spolu večeřeli a Stephen nás našel. Tam se ukázalo, že všechno jde tak, jak chcete vy. Proč byste tedy v tomto bodě měnila své zvyky?“

Raynorova slova na Elizabeth dopadala jako krupobití. Zalapala po dechu. Stála před ním a zesílila hlas, aby se vyrovnal jeho.

„Už jsme o té věci mluvili, pane. Řekla jsem vám, že jsem se nesnažila vás ulovit, a mé slovo by mělo stačit.“

Za nimi se rozezvučel smích. Elizabeth se rozhlédla po ostatních obyvatelích tábora, kteří je pozorovali s nepokrytou zvědavostí. To Bronic se rozesmál a když se jeho pohled setkal s jejím, mrkl.

Když Raynor zjistil, jak nepokrytě je všichni sledují, rozmrzele houkl.

„To nemáte nic na práci? Jestli ne, já vám něco najdu.“

A i když se muži se sklopenýma očima obrátili a šli si po svém, vzal Raynor Elizabeth za loket a vedl ji do lesa, pryč od zvědavých očí.

Okamžitě také odpověděl na její poslední poznámku.

„Já vám věřím, Elizabeth. Dáváte najevo svou nespokojenost s naším svazkem dost okatě najevo.“

Naklonil se nad ní.

„Jen jsem chtěl ukázat, jak jste schopná udělat to, co pro sebe považujete za nejlepší.“ Dala si ruce v bok.

„Nic o mně nevíte. To, co se stalo mezi námi, není ukázkou mého charakteru nebo schopnosti se rozhodovat.“

„A tak musím soudit podle toho, co vidím na vlastní oči,“ řekl příkře.

Teď se opravdu hodně rozčílila, ačkoliv se to snažila skrýt. Ani za boha mu nedá najevo, jak moc jí ubližuje. Nejhorší na tom bylo, že měl vlastně pravdu. To jí vhánělo slzy do očí. Od té doby, co se s Raynozem seznámila, nebyla sama sebou a udělala několik neodčinitelných chyb. Ta nejhorší z nich vedla k jejich nechtěnému sňatku.

Pokračoval dál a její zdánlivý klid ho ještě víc rozpaloval. „Vy ženy, myslíte si, že není nic nad vaše přání. Moje matka byla jako vy. Manipulovala mým otcem, byl v jejích rukou jako loutka. Stačilo jem, aby zamrkala řasami a zakroutila boky a šel za ní jak mezek. Dokonce když otěhotněla s mužem, kterého nechtěla jmenovat a porodila Bronica, když byl otec ve Francii, nebyl schopen ji zavrhnout. A byla snad vděčná za tu lásku a velkorysost? Ne, naopak. Nikdy

mu jeho slabost neodpustila a přitom jí využívala k tomu, aby vždycky dosáhla svého.“

Elizabeth pozorně naslouchala a nestačila se divit. Bylo toho tolik nového, nejen to, že Bronic a Raynor jsou bratři. Nejdřív se soustředila na to, jak hodnotil svou matku. Konečně pochopila podivný postoj svého manžela k ženám. Vztáhla k němu ruku.

„Raynore.“

Odstrčil jí ruku stranou a otočil se k ní zády. „Ne, netoužím po žádných gestech sympatie od vás.“

Zkusila to znovu.

„Raynore, prosím. Chci tomu rozumět. Neměla jsem tušení...“

„A kdybych měl zdravý rozum, neměla byste dosud. Jsem blázen, že jsem vám to všechno říkal.“

Udeřil si pěstí do otevřené dlaně.

„Nevím, jak to děláte. Jako byste se mi dostávala pod kůži. Ale já vám nedovolím, abyste mnou takhle manipulovala. To všechno jsem už překonal před lety, když moje matka zemřela. A ani ona, ať se snažila, jak chtěla, mě nedokázala tak vytočit jako vy.“

Otočil se k ní tváří.

„Vy se v budoucnu pokuste myslet na to, jak vaše jednání působí na ostatní lidi. To není prosba, to je rozkaz.“

Zatnula zuby a dupla si nohou. Zašel příliš daleko.

„Jak se opovažujete? Jak se opovažujete, vy nesnesitelný ničemo? Vy mi nebudete nic rozkazovat!“

Raynor tam jen stál a díval se na ni. Nozdry se mu chvěly, jak se snažil udržet v klidu.

I Elizabeth se snažila uklidnit, ačkoliv byla rozpalená do běla. Věděla, že na to nesmí myslet. Jsou důležitější věci, než že se jí Raynor pokouší poroučet. Ani v nejdivočejších snech by takovou věc nebrala vážně. A ani on si nemůže myslet, že by ji dokázal přinutit dělat něco proti její vůli.

To, co je oba tak rozrušilo, proč mluvil tak zlobně, bylo to, co řekl. Dal jí, i když nepatrně, nahlédnout do svého nitra.

Když se teď Elizabeth dověděla o jeho minulosti, uvědomila si, že musí být úplně zničený z toho, že by se snad k němu mohla chovat tak, jak jí to teď vyprávěl.

Elizabeth se zhluboka nadechla, aby přemohla svůj vlastní hněv i poraněnou pýchu. Pokud má někdy v budoucnu být mezi nimi trochu normální vztah, musí teď postupovat velmi opatrně.

Elizabeth nevěděla, jak má reagovat. Potřebovala čas, aby přemýšlela o tom, co jí řekl, ale to byl luxus, který si nemohla dovolit.

Mohla se jen pokusit ukázat mu, že nebude tahle osobní odhalení zneužívat.

Pro něj je nejdůležitější, aby pochopil, že toho, co jí svěřil, neužije k získání moci nad ním. Elizabeth váhala, znovu vztáhla ruku, ale pak ji zas nechala klesnout. „Raynore, to, co jste mi teď řekl...”

Stál velmi tiše a jeho pohled směřoval někam nad ni. „Nepřikládejte tomu nijakou důležitost. To, co jsem řekl, nic neznamena.“

Zřejmě si nepřál nic víc, než aby o té věci přestala mluvit, aby se nesnažila dál z něj tahat důvěrnosti.

Ale podle bolesti v jeho očích věděla, že nemluví pravdu, a srdce jí bolelo nad osamělostí toho muže. Vzpomněla si na chvíli, kdy ho poprvé viděla a připadal jí jako vlk.

Uvědomila si, že se kolem nich šere. Vysoké borovice i rozložené duby šuměly, jako by vítaly blížící se noční chlad. Hustý zelený koberec pod nimi skýtal úkryt pro všelijaká zvířata, od jezevců po myši. Všude kolem bylo cítit chvění jaké cítila i v Raynorovi. Tady je ve svém živlu. Oblečený do barev lesa, s rozčuchanými vlasy a s tak vzdáleným výrazem v hnědých očích, že vlčí podoba se tu přímo nabízí. Raynor je osamělý dravec, který v lese hledá podporu, odpočinek a možná i něčí útěchu.

Mohla by mu ji poskytnout Elizabeth?

Tu myšlenku zavrhl ještě dřív, než se jí v hlavě zformovala. Ale zároveň ji zavržení té myšlenky trápilo.

Jako kdyby nebyla schopna ovládnout svůj jazyk, slyšela se jak mluví, i když věděla, že tím riskuje další výlev jeho hněvu.

„Já, nevím, co mám říct, Raynore. Vidím, že vás znám tak málo. Nedokážu si představit, jaké to je vyrůstat v takovém prostředí. A nejen to. Dojímá mě,

že se chováte s takovou láskou k Bronicovi, když vezmu v úvahu okolnosti jeho narození.“

Raynor vypadal překvapeně, že se zaměřila právě na tohle ze všech věcí, které řekl. Několikrát se zhluboka nadechl a pohledem bloudil po nánosu spadaneho listí na zemi. Pak zvedl hlavu, prohrábl si rukou vlasy a k jejímu pobavení řekl:

„Nemůžu mít za zlé svému bratru matčiny hříchy. Bronic nemohl do svého narození mluvit o nic víc než ostatní děti.“

„Přesto vám musím říci, že si považuji za čest, že takový muž je můj manžel,“ řekla mu s jasnými modrými očima doširoka otevřenými. „Málokdo by byl schopen přijmout takovou věc tak laskavě a vlídně.“

Dlouho se na ni jen díval. Jeho pohled byl zamyšlený a trochu zmatený. Opatrně pokračovala, i když věděla, že teď se dostává na tenký led. Ale Elizabeth toužila něco slyšet o jeho dceři od té doby, co se o ní dozvěděla. Je teď vlastně matkou tříletého dítěte.

„Stejně to musí být i s vaším dítětem. Proč byste se tak snažil dostat je? Obdivuji vaše rozhodnutí prohlásit ji za svoji.“

Když mluvila, jeho výraz se změnil, byl ostražitý a uzavřený jako obvykle.

Elizabeth se cítila, jako by jí dupnul na nohu, ale věděla, že by jí neposloužilo, kdyby dala najevo, jak je zklamaná. Byla ta změna v jeho náladě proto, že o něm

zase mluvila jako o svém manželovi? Nebo to bylo proto, že si nepřál, aby se mluvilo

O jeho dceři?

„Jak o mně smýšlíte, jestli dobře nebo špatně, na tom nezáleží,“ řekl nezvučně.

„Ale proč to tak musí být?“ zeptala se. „Musíme se snažit jeden druhého poznat. Dát dohromady naše manželství.“

Zaťal zuby a svaly na čelisti se mu napnuly. Nepodíval se na ni.

„To nemusíme.“

Bez dalšího slova odešel dál do nitra lesa. Jeho strnulá záda jí řekla, že ho nemá následovat.

Už se nedokázala dál ovládat. Dupla si nohou a zklamaně ho sledovala, jak odchází.

Žádný muž není složitější než Raynor Warwicke.

1 když teď už aspoň tušila, proč odmítá nejen ji, ale všechny ženy. Byl svědkem toho, jak jeho matka zničila jeho otce.

Proč nedokáže pochopit, že ona není jako jeho matka? Nesnažila by se žádného muže nutit, aby dělal jen to, co chce ona. Bylo odpuzující jen na to pomyslet. Elizabeth přece věděla, že kdyby se situace takhle zvrhla, zničilo by to její život.

A kdyby tohle dokázal pochopit, proč by nemohli žít v manželství? Jsou oddáni, ať se mu to líbí nebo ne. Oběma by jim jen prospělo, kdyby se snažili dojít k tomu, aby to akceptovali. I manželství bez lásky může být klidné, dokonce přátelské.

Elizabeth nežádala lásku. Ale snad by mohla přimět Raynora, aby pochopil, že ona je sama sebou, ne jako někdo jiný. Teď, když Elizabeth znala kořeny problému, byla o to víc rozhodnutá pracovat na jejich vztahu, aby byl přátelštější a ne neustálá bitva, jako dosud.

Raynor se za sebou neohlédl, když se nořil do hloubky lesa. Nemohl si to dovolit. Potřeboval vzdálenost mezi sebou a čarodějkou, která byla jeho manželkou.

Co se mu to přihodilo? Bylo to, jako by ztratil rozum, když se díval do těch modrých očí. Zdálo se, že je schopná ho přinutit říci věci, které by neřekl za živou duši. Jako kdyby se jí nějak podařilo proniknout za bariéru, kterou postavil mezi sebou a ostatními lidmi.

Ani Raynor nevěděl, jak moc ho matčina panovačná povaha ovlivnila.

Proč se v jeho životě objevila Elizabeth a převrátila ho vzhůru nohama?

Byl hrdý na sebe i na věci, kterých dosáhl. Jeho otec panství zruinoval, aby mohl vyhovět všem rozmarům matky. Raynor moudrým vedením znovu dovedl své panství k rozkvětu a blahobytu. A ne tím, že by sdíral své poddané.

Byl moudrým a spravedlivým pánem svých lidí i svých pozemků. Byl dobrý válečník a věřil, že dokáže ubránit to, co je jeho.

A co se týče žen, Raynor je nezatracoval, jen věděl, jaké jsou. Ty, které si bral do postele, byly mnohem láskyplnější a mnohem vášnivější, když jim dal nějakou cetku nebo kousek stříbra.

Jen si prostě nemohl dovolit se s nějakou sblížit. I když šel s nějakou ženou do postele, vždycky měl na mysli i její potěšení, nejen svoje.

Ale aby dal svou důvěru a své srdce, to se Raynorovi stát nemohlo. V tom si věřil. Nevzdal se své nezávislosti kvůli ženě.

Ani kvůli tak krásné a žádoucí ženě jako je Elizabeth. Ženě, která oceňuje jeho lásku a přátelství k nevlastnímu bratrovi a nevidí v tom jeho slabost.

V jeden bláznivý moment začal přemýšlet o tom, jestli Elizabeth opravdu není jiná.

Ale pak se zase uklidnil, když začala mluvit o Willow. Byl si jistý, že jeho žena o té věci smýšlí jinak. I když dávala najevo zájem o dítě, určitě to byla jen přetvářka. I ta nejtolerantnější urozená dáma má málo pochopení pro manželovy levobočky.

Jistě jen hrála na jeho zřejmou slabost v téhle věci. Je na to dost inteligentní, to si stačil všimnout.

Elizabeth ho jen chce omámit sladkými slovy. A až ji začne mít rád, když už jeho vůle nebude jeho vlastní, pak použije jeho lásku k tomu, aby dostala všechno, co si zamane.

Proč by se jinak tak namáhala poznat ho líp? Jiné vysvětlení pro to není.

Není to proto, že by k němu měla nějaké sympatie. Dala naprosto jasně najevo své znechucení, když mluvil o tom, že na něj nastražila past, aby si ji musel vzít.

Ano, řekl si, když se nechal obklopit tajemným světem zvuků a stínů lesa. Elizabeth je stejná jako ostatní, jen hledá cestu, jak dostat, co chce.

Je jen chytřejší a tak Raynor musí být mnohem opatrnější, aby jí nenaletěl.

SEDMÁ KAPITOLA

Elizabeth nevěděla, co čekala, ale Warwicke byl pro ni překvapením. Když o tom ale přemýšlela, nedokázala pochopit proč. Byl to přece domov muže, který chtěl chránit to, co je jeho.

Hrad i pozemky byly obehnané vysokou a širokou zdí. Nad padacím mostem stála mohutná desetimetrová věž. Jak se blížili, vyklonil se přes cimbuří muž a pozoroval je se zřejmým podezřením.

Jakmile na něj Raynor zavolal, vykřikl na pozdrav. Pak se otočil a někomu přikázal, aby spustil padací most.

Elizabeth pevně sevřela otěže. Vzpřímila se v sedle, a cítila, jak se orosila potem nervozity. I když byla ráda, že už cesta skončila, nebyla si jistá, jakého

přivítání se dočká od Raynorových lidí. Určitě nepředpokládali, že se Raynor vrátí na Warwicke s nevěstou.

Těžko říci, co může očekávat.

Mnohokrát se Elizabeth sama sebe zvědavě ptala, jaký je asi hrad a lidé na něm, ale neměla možnost se zeptat manžela. Od té doby, co jí řekl o své matce a o Bronicovi, uplynuly tři dny. Raynor se k ní zase většinou choval, jako kdyby vůbec nebyla. I když úzkostlivě dbal na to, aby jí sám osobně řekl to, co jí chtěl sdělit, byl vždycky jen ledově zdvořilý. A i když těch příležitostí nebylo moc, omezil svůj rozhovor s ní opravdu jen na to nejnnutnější.

Elizabeth pořád ještě nic nevěděla o dítěti, Willow. Přitom se s ní už měla setkat. Jak bude ta malá reagovat na svatbu svého otce? Děti většinou na takovou zprávu reagují zle, jen co ji jen zaslechnou.

Elizabeth neměla pochybnosti o svých schopnostech být té maličké matkou. Vždycky měla k dětem dobrý vztah. Jen měla prostě strach, že Willow převeze vztah k ní od svého otce. Každý, kdo nebyl úplně slepý, viděl, že Raynor svou ženu nemá rád.

Ale už nebyl čas nad těmito věcmi přemítat. Chvilé setkání nadešla a Elizabeth se mohla jen snažit, aby všechno dopadlo co nejlépe.

Elizabeth držela hlavu vzpřímenou. Dnes ráno se pečlivě oblékla do bohatého oděvu barvy slonoviny, zpod kterého vykukovala smaragdově zelená tunika. Olwyn jí vykartáčovala vlasy a zastřela záplavu

ebenových kadeří závojem barvy slonoviny připevněným na hlavě zlatou čelenkou. Ať už ji Raynor chce nebo ne, Elizabeth se chtěla jeho lidem ukázat napoprvé v co nejlepším světle.

Pokud si Raynor všiml starosti své ženy, jaký udělá v jeho panství dojem, nedal to najevo. Krátce a důkladně si svou ženu prohlédl, když ráno vyšla ze stanu, ale pak už ji dál ignoroval, jako obvykle.

Jeho odmítavý postoj přetrvával, ale Elizabeth se nenechala zdeptat. Záleželo jí na dobrém vztahu lidí z Warwicku. Z tohoto pohledu se teď Elizabeth na věc dívala.

Ale Raynor dával svůj postoj příliš najevo. Nemohla to vyhrát.

Byli to jeho poddaní a ona si k nim musí najít cestu. Život na hradě je velmi uzavřený. Pokud chce, aby žili aspoň trochu harmonicky, musí získat úctu i důvěru poddaných i služebnictva.

Za chvíli už Elizabeth přejížděla padací most, který se klenul přes příkop. Byl duben a počasí bylo ještě dost chladné, takže z vody nestoupal žádný výrazný zápach. Spíš bylo cítit rybník a louku. A cítila, že ani v největším teple to nebude tak nejhorší, když se bude příkop udržovat v čistotě.

Obyvatelé hradu přiběhli, aby je pozdravili, když přijížděli s Raynorem a Bronicem v čele. Elizabeth jela za nimi na svém bílém koni a zdálo se, že jí nikdo nevěnuje žádnou zvláštní pozornost. Ale smáli se na

svého pána a vítali ho. Zjevně byli potěšeni, že se v bezpečí vrátil mezi ně.

Elizabeth cítila, jak její duše pookřívá. Bylo vidět, že poddaní mají Raynora rádi a nestydí se to dát najevo.

To bylo podle ní dobré znamení. A Elizabeth chtěla vidět kladné stránky všude tam, kde se daly aspoň tušit.

Ale když na nádvoří vjely vozy plné Elizabethiných věcí, šum ustal a lidé se se zvědavostí zadívali na svého pána a pak na Elizabeth.

Raynor se otočil v sedle a díval se na svou ženu s chmurami ve své hezké tváři. Pomalu sesedl ze svého hřebce a podal otěže čekajícímu štolbovi. Stále nic neříkal. Projel si rukou vlasy, které byly matné prachem z cesty. Už se na ni nepodíval. Dal si rukavice pod paži. Elizabeth se zdálo, že dělá všechno možné, aby jim nemusel říci, kdo je ta žena, kterou přivedl.

Elizabeth si všimla, že Bronic se vedle něho šklebí, jak kdyby ho bratrovy rozpaky pobavily.

Elizabeth si přála, aby se mohla z manželovy rozladěnosti také tak těšit. Ale nemohla, protože zcela jistě ona byla příčinou.

Čím déle zůstával Raynor zticha, tím to bylo zřejmější.

Nakonec, jako by to už nemohl vydržet, promluvil ke všem Bronic.

„Dobří lidé, vidím, že náš pán nemůže nalézt slova, kterými by vám oznámil tu radostnou novinu. Protože

je příliš rozrušen na to, aby mluvil, řeknu to místo něj. Můj bratr, lord Raynor, se oženil.“

Všechny oči se otočily k Raynorovi a davem proběhl šum udiveného mumlání. Jak Elizabeth předvíдалa, na jejich tvářích bylo překvapení. Tohle nikdo nečekal.

Nastalo ticho a všichni čekali, až Raynor promluví.

Ale on tam jen stál a vypadal zmateně a rozpačitě.

Hněv nadzvedl Elizabeth v sedle. Co si jen Raynor myslí? Hodlá snad všem dát najevo, jak nešťastný je ve svém manželství?

Dobrá, ale Elizabeth nehodlá začít nový život s takovou zátěží. To, co je mezi ní a jejím manželem špatného, to je pouze jejich věc. Nehodlá snášet vědomí, že každý ví, že je nechtěná žena.

A protože bylo jasné, že nemůže počítat s pomocí svého manžela, musí všechno zařídit sama.

Lehce sklouzla z koně na zem a postavila se vedle Raynora. Se sebejistým úsměvem řekla.

„Můj nejdražší pane a manželé, nechcete mě představit svým poddaným? Obávám se, že to nadšené přivítání způsobilo, že se ostýcháte o nás mluvit.“

Raynorem Elizabethino vystoupení otřásl. Podíval se na ni a viděl jí v očích odhodlání. Nevěděl, jak se má bránit. Jen si v duchu lál, že na to nebyl připravený. Asi to bylo směšné, ale ještě když vjížděl do svého panství, nepomyslel na to, že bude muset Elizabeth představit svým lidem.

Byl předtím příliš zaměstnán hněvem vůči ní.

Ale nechtěl Elizabeth před všemi těmi lidmi zahanbit. Je to jeho žena a už proto si zasluhovala úctu ostatních.

Také Raynor nechtěl, aby všichni věděli, jak lehce padl do léčky. Proto teď musí zachovat tvář, aspoň pro tuhle chvíli. To, co je mezi nimi v soukromí, to je jiná věc.

„Ano,“ řekl hlasitě. „Hledám jen správná slova, jak začít.“ Otočil se k Elizabeth se vřelým úsměvem a vzal ji dvorně za ruku.

„Dovolte mi, abych vám představil svou manželku, lady Elizabeth z Warwicku. Doufám, že ji přivítáte zrovna tak vřele, jako jste přivítali mě.“

V jeho tónu bylo nadšení.

Elizabeth se na něj zadívala. Jejich pohledy se setkaly. Nikdy od toho prvního večera se na ni nedíval s takovým výrazem. Sladkost v jeho temných očích jí brala dech. Bezděčně mu sevřela ruku. Ta byla silná a uklidňující. Podivné mravenčení jí z ruky přešlo na paži a dál až do hrudi. Srdce se jí zběsile rozbušilo.

Elizabeth se na něj koutkem oka podívala a všimla si rýhy kolem úst, jež vyjadřovala jeho napětí. Věděla, pro koho je tohle divadlo.

Zklamání jí sevřelo hrdlo. A jen díky tomu, že jí držel ruku pevně, nepokusila se mu ji vytrhnout.

Jaký jen byla blázen, že jen na chvílku tomu představení uvěřila! Vždyť už poznala Raynora dost dobře, aby věděla, že jeho demonstrace citů vůči ní musí mít nějaký důvod.

Ale hluboko v duši si Elizabeth přála, aby to byla pravda. Hněvivě se okřikla, ale věděla, že je mu vděčná i za to jeho úsilí zachovat jí úctu okolí. Víc od něj nemohla očekávat, to si musí zapamatovat.

S tou myšlenkou se Elizabeth naklonila ke svému manželovi a zašeptala:

„Máte můj dík, mylord.“

Raynor byl překvapen vřelostí a vděčností v jejích očích. Cítil, jak mu prsty pevněji sevřela ruku a na okamžik myslel...

Ne, to byla jeho reakce na ni, která způsobila, že si myslel, že ona to cítí stejně. Stačil jen stisk jejích štíhlých prstíků a v Raynorově mysli se to začalo hemžit představami o tom, jaké by to bylo, kdyby se jí jeho ruce dotýkaly.

Když se jí podíval do očí, zdála se mu najednou strašně mladá a nejistá. To byla nová stránka suverénní a sebejisté Elizabeth. Jedna z těch, které ho přitahovaly.

Než se Raynor mohl zarazit, stiskl jí konejšivě ruku. Když si uvědomil, co udělal, ruku jí pustil. Nenechá se nachytat na to, že je Elizabeth zranitelná. Nevadí, jak vypadá v tuhle chvíli, už zakusil, jak tahle žena přizpůsobí svůj výraz svým cílům.

S tím Raynor od ní poodstoupil.

„Půjdemě dovnitř. Má manželka je unavená po dlouhé cestě a potřebuje si odpočinout, než se s vámi pozdraví. Doufám, že jí to nebudete mít za zlé a pochopíte, že chci udělat všechno pro to, aby se tu cítila co nejlépe.“

Poslední slova doplnil lascivním mrknutím, které vyvolalo bouři smíchu.

Elizabeth cítila, jak jí po tváři stoupá ruměnec. Podívala se na Raynora a pak pohled odvrátila. Netušila, že má nějaký smysl pro humor a teď najednou zjišťuje, že ano. Vtipkuje ale oplzle. Obyvatelé hradu se tím nezdáli ani v nejmenším překvapení. Znovu si připomněla, jak málo ho zná.

Elizabeth se rozhlížela po smějících se tvářích kolem. Co by si asi pomysleli, kdyby věděli pravdu?

Bylo zřejmé, že Raynor už udělal maximum, když ji všem představil. Protahovat to divadlo už by bylo nad jeho síly.

Lidé se nezdáli zklamáni Raynorovým oznámením. Důvod, který uvedl, byl pro ně pochopitelný a sympatizovali s ním. K Elizabethině velké úlevě se začali rozcházet.

Vstupní sál byla velká místnost s vysokým stropem sahajícím až do prvního patra. Několik obyvatel hradu šlo s nimi dovnitř, ale hleděli si své práce, jen občas se koutkem oka podívali na pána a novou paní.

Když vedl Raynor Elizabeth do poschodí, z druhého konce sálu přišla mladá atraktivní žena a za ruku vedla dítě.

Vzhledla k Raynorovi a Elizabeth a pak se před nimi nervózně zastavila. Promluvila jen k Raynorovi.

„Chtěla jít na nádvoří, mylorde, ale řekla jsem jí, že nemůže. Měla jsem strach, že by se zamotala mezi koně.“ Elizabeth se zdál její úsměv podlézavý.

Když se žena podívala směrem k Elizabeth, byla v jejích modrých očích zášť. Služka zřejmě slyšela o Raynorově svatbě a nepotěšilo ji to. Elizabeth od hezké ženy odvrátila pohled. Nelámala si s ní hlavu. Nemohla čekat, že ji všichni přijmou s otevřenou náručí. A pochopitelně bude trvat, než si získá jejich opravdovou loajalitu.

V té chvíli se zdálo, že Raynor oceňuje chování své ženy.

„Udělala jsi správně, Hylo. Není bezpečné, aby se motala kolem koní.“ Raynor se otočil k Elizabeth a odkašlal si. „Má dcera, Willow.“

Elizabeth se podívala na dítě se smutným úžasem.

Willow byla oblečená jako venkovanka v beztvarem oblečení vyrobeném z hrubé šedé vlny. Drobný obličejík měla špinavý, takže Elizabeth nedokázala odhadnout, jestli je to hezké dítě nebo ne. Hnědé kudrny měla holčička zacuchané a dokonce v nich byla i sláma.

„Co to je?“ zeptala se Elizabeth ženy, když jedno stéblo vytáhla dítěti z vlasů.

„Spala na rohoži, mylady,“ odpověděla služka líně.

„Na podlaze?“ ptala se zachmuřeně Elizabeth. Baronova dcera spí na rohoži? To je otřesné. Jistě, pomyslela si, Raynor nebude tuhle Hylu kárat, že se nestará o dítě líp.

On ne. Bylo naprosto zřejmé, že její manžel na tom nevidí nic nepatřičného.

Elizabeth se zamračila ještě víc, ale kousla se do jazyku a nevyřkla slova, která se jí drala přes rty. Cítila, že jako nově příchozí si nemůže dovolit kritizovat, jak to tu chodilo předtím. Ona se jen rozhodla, že v budoucnu už se tohle nestane.

Teď, když je lady Warwickovou, nebude tolerovat zanedbávání dítěte, i kdyby to bylo jen z nevědomosti.

Elizabeth si klekla na kolena a vztáhla k maličké ruce. Ve tváři teď měla jen něhu a mírnost. „Dobrý den, Willow.“

Dítě tam stálo a dívalo se na ni. Hnědé oči mělo doširoka otevřené a kousalo si ret.

Elizabeth si uvědomila, že holčička je strašně plachá. Pohladila ji po vlasech.

„Já jsem Elizabeth, ale můžeš mi říkat Beth.“

Usmála se na ni povzbudivě.

Willow se podívala na otce a Raynor přikývl.

Pak sklopila oči k podlaze a tak, tiše, že to Elizabeth sotva slyšela, zašeptala:

„Beth.“

„Dobře,“ řekl Raynor a pohladil malou po hlavičce.

„Nechám tě teď s lady Elizabeth. Byl jsem teď dlouho pryč a tak se tu musím trochu porozhlédnout, co je třeba.“

Elizabeth vstala a měla najednou přísný výraz. Zadívala se mu do tváře.

„Raynore, to je vaše přivítání s dcerou?“

Navzdory pohnutí mluvila klidně a snažila se ztišit hlas, aby děvčátko nepoplašila.

Zrudl při kritice svého chování.

„Mám pro ni ve svém vaku dárek, ale musím zařídit nějaké věci, než jí ho budu moci dát.“

Očividně netušil, že je jeho chování přinejmenším podivné. Díval se na Elizabeth s takovým úžesem, jako by jí narostla druhá hlava.

Není divu, že je to dítě tak plaché, pomyslela si Elizabeth. Vypadá to, že by Raynor potřeboval nějaké lekce v otcovství. Její otec se o ni zajímal, kam až sahala její paměť, a ona ho hluboce milovala.

Ale teď, první den na Warwicku, když je přítomná služka, tak není ten správný čas, aby o tom mluvila. Elizabeth věděla, že jí víc poslouží zdrženlivost a taktika. Bylo to pro dívčino dobro, ne pro její. Raynor musí spíš vidět, jak se má správně k dceři chovat, než aby mu to někdo říkal.

Proto manželovi jen řekla: „To je od vás milé. Willow bude určitě moc ráda, že jste na ni myslel.“ Vzala Willow za ruku.

„Pojď drahoušku, omluvíme teď tvého tatínka. Má práci. Ale pak určitě pro tebe bude mít objetí i velkou pusu.“

Když dořekla poslední slova, vykulil Raynor překvapením oči. Zjevně vůbec nepomyslel na to, že by děvčátko objímal.

Elizabeth při pohledu na jeho překvapený výraz jen řekla. „Doufám, že mi vaše služby ukážou mé pokoje.“

Pozoroval ji jako kdyby stále ještě uvažoval nad předchozí poznámkou. Pak jí teprve odpověděl.

„Jistě, řeknu jim kam vám mají dát vaše věci.“

Elizabeth se zastavila a vážně se na něj podívala.

„Nebudu snít o tom, že vás získám, mylordě. Mohu se věnovat svým záležitostem. Stačí, když mě správně nasměrujete a nebudu už vás obtěžovat.“

Elizabeth už měla svůj záměr. Už věděla, že tu může být nějak užitečná, i když ji tu manžel nechce. Ačkoliv tomu on sám nechtěl věřit, v jedné věci ji bude potřebovat.

I když se zdálo, že Raynor umí všechno, jedno neznal. Nedokázal vychovávat své dítě. A ona si předsevzala, že ho to naučí.

Raynor sesedl z koně a podal otěže podkonímu.

Už uplynulo několik dní od jejich příjezdu na Warwicke, ale neměl čas ani přemýšlet, natož si odpočinout. Minulý večer ho volali, aby utišil bitku, která se rozpoutala mezi muži v barácích, a trvala dlouho do noci. Neměl zatím možnost Willow znovu vidět.

Dnes ráno první věcí byla zpráva od obecní rady, která si žádala jeho pozornost.

Pak chtěl konečně najít svou dceru a dát jí dárek, který jí přivezl. Neraď věnoval pozornost něčemu, co řekla Elizabeth, ale nemohl si pomoci a musel myslet na její slova o objetí a polibku. Celou tu dobu, co dítě s ním žilo, nepomyslel Raynor na to, že by dítě od něj vyžadovalo nějakou pozornost. Poskytoval jí jídlo, šaty, služebnictvo, chránil ji před nebezpečím. Věřil

ženám na hradě, že dokážou uspokojit všechny potřeby děvčátka.

Myšlenka, že by jí měl projevovat nějaké city, byla nová a docela přitažlivá. Proč ne? Je to nevinná bytost stíhaná osudem.

Raynor byl žádostivý vidět, jak dítě přivítá jeho pokus předvádět svou péči o ně. Přidal do kroku. Sel do svého pokoje pro stříbrný hřeben a zrcadlo, které pro ni koupil ve Windsoru.

Určitě i tak malá žena bude mít radost z těch cetek.

Ale když Raynor opustil stáje a přibližoval se k domu, zaslechl podivný zvuk. Zvědavě se podíval směrem, odkud ten hluk přicházel.

Pohled, který se Raynorovi naskytl, ho šokoval.

Skupina jeho sloužících a vojáků stála u paty budovy a nad nimi se houpala postel, obrovský výtvar z tmavého dřeva a vysokými čely a sloupky. A co bylo horší, byla zavěšená na provazech, které vedly do zející díry ve zdi horního patra, kde ještě ráno bylo okno.

Nikdo nemusil Raynorovi říkat, kdo tu katastrofu způsobil.

Elizabeth.

Jako kdyby ji jeho myšlenky přivolaly, objevila se její tvář v otvoru nahoře.

„Zacházejte s tím opatrně,“ instruovala muže a tak byla na svou práci soustředěná, že si vůbec nevšimla svého manžela stojícího přímo pod ní.

„Nerada bych, aby byla poškrábaná.“

Jak se opovažuje tohle dělat? Nechá vybourat okno a vůbec se ho nezeptá, jestli může?

Raynor se vydal ke svému protivníkovi a hněvem se téměř zalykal. Pomalu ani nevěděl, kudy jde.

Až v jejím pokoji, který býval původně matčin, si Raynor zase začal uvědomovat okolí. Byla tam skupina dělníků, kteří drželi lana, jeho žena stále ještě vykloněná z okna a Bronic, který stál po boku Olwyn. A pak tam byla hromada vybouraných kamenů. Jeho hněv znovu vzplál. Nejenže ta liška nechala vybourat okno, ale vzala k tomu ještě pořádný kus zdi.

Jeho hlas zaburácel místností.

„Elizabeth!“

Trhla sebou při tom zvuku. Pak se odhodlaně nadechla a poté se teprve otočila k němu s výrazem podráždění ve tváři. „Ano, mylorde? Nevidíte, že mám práci? Brzy se vám budu věnovat.“

„Budete mě poslouchat hned teď,“ přikázal jí. „Kdo vám dovolil bourat můj dům?“

Podívala se na něj a v očích se jí mihla nelibost.

„Nic nebourám. Postel je příliš velká, aby se dala vynést po schodech. Nešlo to ani, když se vyndalo okno.“ Pokrčila rameny, jako kdyby to bylo pochopitelné pro každého hlupáka.

„Nebylo v podstatě jiné cesty, než vybourat kus zdi. Vždyť se to pak zas lehce opraví, až bude postel uvnitř. A co se týče povolení, o žádné jsem se neprosila, takže jsem žádné nedostala.“

Arogantně zvedla nosík do výšky.

Raynor se obrátil k Bronicovi, který tam stál s rukama zkříženýma na prsou a pozoroval tu hádku s pobavením.

„A co ty blázne. Proč jsi ji nezarazil?“

„Zarazit mě?“ přerušila ho Elizabeth. „To by se mu nepodařilo, i kdyby se o to pokusil.“

Vykročila ke svému manželovi a ruce měla na útlých bocích.

„Ta postel je moje. Mám ji po babičce z matčiny strany. Do Anglie ji přivezl můj předek z Normandie, když přišel s Dobyvatelem. Myslíte, že bych mohla spát v jiné posteli, mylord?“

V Raynorovi to vřelo hněvem, ale na tohle neměl odpověď. Taková postel opravdu není jen kus nábytku. Je to symbol jejího postavení a také rodinný klenot její rodiny. Po pravdě řečeno, Elizabeth měla právo očekávat, že v ní bude spát.

Ale vybourat zeď! Dobrý Bože, ta žena ho určitě přivede k šílenství.

Podíval se na ni, jak si ho bojovně prohlíží. Modré oči jí sršely odhodláním. Smetanová líčka se jí zbarvila ruměncem a nadra se jí zvedala s každým nádechem. I když byl Raynor rozhněvaný, přistihl se, že myslí na to, jak jí to v tom rozčilení sluší. Toužil vztáhnout ruce a přitáhnout si ji do náručí, změnit příval hněvu ve vášeň.

Pak se zarazil. Je snad opravdu šílený? Je tu jeden den a už úplně převrátila jeho život.

Se zasténáním plným hněvu i zklamání se Raynor otočil a odešel z pokoje.

Byl na půl cestě dolů po schodech, když se za ním ozval Bronic.

„Raynore!“

Lord Warwicke se zastavil a s čelem zachmuřeným tak, že se mu obočí nad kořenem nosu spojilo, se na bratra podíval. „Ano?“

Světlovlasý muž se díval na bratra trochu v rozpacích. „Raynore, přece musíš vědět, že má na tohle právo. Zeď můžou opravit ti samí kameníci, co vsazovali pro tvého otce okna. Nebude to tak strašné.“

Raynor se mu nepodíval do očí. Odpověděl upjatě.

„Neporadila se se mnou. Ta žena nemá právo dělat si v mém domě, co chce.“ Bronicův tón byl racionální a chladný. „Je to tvá žena.“

„Nevybral jsem si ji, to dobře víš.“

Bronic zavrtěl hlavou. Chtěl svého bratra opustit, ale pak se zastavil a svou poslední větu už řekl přes rameno. „Myslím, žeš udělal z pekla štěstí, drahý bratře. Kdybych měl takovou ženu, jako je ona, a takovou postel, do které bych ji mohl vzít, tak bych nenaříkal na osud, tím si buď jistý.“

Raynor zůstal stát na schodech a díval se za bratrem pln zmatku.

Musel si vzpomenout na bezesné noci cestou sem, kdy musel myslet na Elizabethinu postel naloženou na voze. Jak často myslel na to, jak je se svou ženou, nahou a toužící, právě v téhle posteli, i když v té době ji ani pořádně neviděl? Proto snad v něm ten hněv teď vzplál tak rychle?

Je snad ta postel symbolem jeho nechtěné touhy po Elizabeth?

A co myslel Bronic tím, že řekl, že by byl rád, kdyby měl ženu, jako je Elizabeth? Stal se snad Bronic obětí jejích ženských svodů?

Najednou pocítil prudký odpor k bratrovi. Nezáleží na tom, že Raynor Elizabeth nechce, ale je jeho.

V tom se Raynor zarazil. Rukama si chytil hlavu, jako by chtěl všechny ty myšlenky z ní vypudit. Ne, rozhodně jí nedovolí, aby mu vložila do mysli semínko pochyb o bratrovi. Bronic by ho nikdy nezahlavil.

Tím si byl Raynor jistý

O čtrnáct dní později vstoupil Raynor do sálu a málem zase ustoupil zpět. Z podlahy bylo odklizeny všechno rákosí a několik žen tu pracovalo s kartáči a kbelíky, až byla kamenná podlaha do běla vydrhnutá.

Odolal pokušení odejít. Je to jeho sál a nehodlá být odsud vypuzen.

Tentokrát to Elizabeth přehnala a on jí to řekne.

Na konci haly u ohniště byl stůl. Nad ním se skláněla žena, takže hezky vystupovaly křivky jejího zadečku. Drhla stůl.

Elizabeth.

Proti své vůli teď pocítil souhlas s jejím chováním. Málo urozených žen by se zabývalo fyzickou prací.

Najednou cítil rozrušení, jak tam tak stál a nebyl se schopen dívat jinam než na oblínky jejího zadečku tak svůdně vyšpuleného do prostoru. Cítil tlak v klíně a

přemýšlel, jaké by to bylo přejet rukou po těch líbezných křivkách. Zvednout jí šat a opájet se pohledem na smetanovou pokožku.

Na čele se mu perlil pot, ačkoliv bylo v místnosti dost chladno.

Elizabeth, jako by cítila jeho přítomnost, se otočila a narovnála se. Když ho uviděla, objevila se jí v očích nejistota. Měla přes své černé kadeře starou roušku, ale jeden ebenový pramen jí spadl do čela. Snažila se ho zastrčit zpět třesoucími se prsty. „Raynore.“

„Elizabeth,“ odpověděl neobratně. V první chvíli bylo těžké si vzpomenout, proč ji vlastně vyhledal. Aha, rohože.

Za tu dobu, co byla Elizabeth na Warwicku, obrátila dům vzhůru nohama. Začala se svými pokoji v horním patře domu. Vyčistila je, vyklidila a dala tam své věci.

Od toho dne, kdy přišel domů a našel postel visící z okna, se Raynor snažil jí vyhýbat. Opustil svou ložnici v horním patře, kde byly i její pokoje, a skryl se s Bronicem ve druhém poschodí.

Odmítl odpovídat na bratrovy otevřené narážky na tohle uspořádání. Radši bude snášet Bronicův sarkasmus než pokušení, které nabízela jeho žena.

Zaťal zuby a začal.

„Madame, měla byste na mě chvíli?“

„Samozřejmě.“ Zavolala na jednu ženu, která pracovala poblíž.

„Jean prosím, přines do mého salonku sýr a víno.“ Elizabeth položila kartáč na stůl a otočila se zpět k Raynorovi.

„Prosím, mylord.“

Vedla ho ke schodišti na konci haly.

„Lépe si promluvíme v mých pokojích.“

Raynor na chvíli zaváhal. Nechtělo se mu vniknout do jejích komnat. Ale pak si řekl, že to je jeho dům, každý kámen, každé stéblo. Může v něm jít, kam chce.

Následoval ji.

Na konci schodiště otevřela dveře, které vedly do salonku. Raynor vstoupil za ní. Uvědomil si, že kromě onoho dne, kdy se střetl s Elizabeth kvůli posteli, nebyl v těchhle komnatách od smrti své matky.

Snažil se obrnit vůči nepřijemným vzpomínkám. Ale vykulil oči překvapením, když se kolem sebe rozhlédl. Pokoj byl úplně změněný, od tapet na stěnách po polštáře na sedátku pod oknem.

Místnost se utápěla v pestrých barvách – temně zelená, zlatá, červená a modrá v lesní scéně na tapetě se opakovala i v kobercích, draperiích a polštářích. Raynor pozoroval Elizabeth, která přešla ke dveřím do ložnice, nahlédla do ní a pak dveře zavřela. Raynora zajímalo, jestli pastelové barvy, které měla ráda jeho matka, vzaly za své i tam.

Ale téměř proti své vůli musel přiznat, že ta změna pokojům prospěla.

Elizabeth mu ukázala na křeslo před prázdným krbem a sama si sedla na sedátko pod oknem.

Posadil se. Cítil se v tom elegantním prostředí nesvůj. Nebyl zvyklý na tolik přepychu. To mu také připomnělo, proč sem původně přišel.

Odkašlal si.

„Elizabeth, musím s vámi mluvit.“ Usmála se.

„To jste už řekl, mylorde. Poslouchám.“

„Na dvoře je muž a vykládá vůz plný příkrývek. Co mi o tom můžete říct?“

„Aha,“ čelo se jí vyjasnilo. „Samozřejmě, deky. Není to báječná náhoda? Ty staré hadry, co vaši lidé používají jako příkrývky, jsou už úplně nepoužitelné. A náhodou se tu objevil kupec z Bristolu, který má deky od Thomase Blanketa.“

Raynor vstal, aby jeho slova měla větší váhu.

„To je hezké, Elizabeth, ale nedovolím...“

V té chvíli se ozvalo zaklepání na dveře a vstoupila Jean s vínem a sýrem.

„Chvilíčku strpení, mylorde.“ Elizabeth vstala a ukázala na stůl. „Dej to tam, prosím.“

Jean tam položila těžký podnos.

„Přejete si, abych se podívala na Willow?“ zeptala se a hlavou kývla k zavřeným dveřím ložnice. Zřejmě tam Willow spí, pomyslel si Raynor.

„Není potřeba. Dívala jsem se na ni před chvílí,“ odpověděla Elizabeth a nalila pohár vína.

„Spí už dlouho.“

Obě ženy chvíli poslouchaly. Proč dělají tolik okolků kolem toho, že dítě spí? pomyslel si Raynor.

Jeho ženy vždycky jen dohlédly, jestli je Willow oblečená a najedená, a stačilo to.

Raynor si vzpomněl na dárky, které měl pro svou dceru. Problém byl v tom, že dítě bylo pořád s jeho ženou. Pokud se chtěl vyhnout Elizabeth, neměl příležitost dát Willow ty věci. Pocítil trochu výčitky svědomí.

Raynor se rozhodl, že to dnes vyřeší. Nedovolí Elizabeth, aby mu překážela v tom, co chce udělat.

Elizabeth netušila, o čem Raynor přemýšlí a mile se usmála. „Ta malá si hraje i spí se stejnou vehemencí.“ Podívala se na služku. „Zatím to bude všechno.“

Jean přikývla a odešla.

Elizabeth se vrátila k Raynorovi a nabídla mu pohár vína.

„Máte žízeň, mylorde?“

„Ano,“ odpověděl. Uvědomil si, že má opravdu vyschlé hrdlo. Zhluboka se napil a Elizabeth zatím nakrájela sýr na plátky a dala je na krajíc čerstvého chleba.

„Dal byste si, mylorde?“ zeptala se sladce.

V žaludku mu kručelo. Zapomněl dnes na oběd.

„Ano... děkuji, Elizabeth.“

Sedl si do křesla a zakousl se do voňavého chleba.

Pozoroval ji, jak si také vzala kousek sýra a šla si zase sednout na sedátko k oknu. Ale nemluvila, dokud jedl, trpělivě čekala, až se sám rozhodne pokračovat.

Raynor se v křesle vzpřímil a rychle polkl poslední sousto. Chtěl to tu dokončit a jít po své práci.

„Co se týče těch dek,“ začal.

„Dobře, srdíčko,“ řekla Elizabeth, čímž ho tak vyděsila, že se s otevřenými ústy na ni podíval. Ale viděl, že nemluví k němu, ale k jeho dceři, která stála v otevřených dveřích mezi salonkem a ložnicí.

Raynor Willow pozoroval, jak se plaše blíží a baculatou pěstičku má na puse. Vypadala čistě, sladce a teplounce. Měla na sobě bílou tuniku a zelené šaty. Nikdy předtím na ní to oblečení neviděl.

„Willow má nové šaty?“

Elizabeth se na něj nedívala. Šla k děvčátku, objala ho a políbila je na růžovou tvářičku.

„Když jsem vyklízela tyhle pokoje, našla jsem tu několik truhlic plných šatů. Byly to kvalitní látky, tak jsem to nechtěla vyhazovat. Z těch nejlepších budou šaty pro vaši dceru a ostatní dám služkám. Ty šaty byly pro někoho menšího, než jsem já, takže já je použít nemůžu.“

Raynor věděl, že ty šaty patřily jeho matce. Zajímalo ho, jestli by si je Elizabeth vzala pro sebe, kdyby jí šly, aniž by se ho zeptala.

„Nemyslíte, že jste se mě měla nejdřív zeptat?“

Podívala se na něj a v očích se jí zračilo nefalšované překvapení. Když znovu promluvila, byl sice její tón stejný, ale byla tam patrná ironie.

„Ne, nepomyslela. Nejsem zvyklá se prosit o dovolení, když chci udělat něco rozumného. Ty šaty by tu mohly zplesnivět. Proč by se mělo takhle plýtvat, když vaše dcera nemá žádné slušné šaty?“

Usmála se na dítě a objala je konejšivě.

„Chceš se pozdravit s tatínkem?“ zeptala se a otočila Willow tvářičkou k Raynorovi.

„Ahoj,“ zašeptala Willow a pak znovu zabořila obličejík do Elizabethiných šatů.

Na chvíli Raynor zatoužil být na místě svého dítěte a vdechovat tu jemnou ženskou vůni.

Ale vrátil se mu hned zdravý rozum. Je to tak vždycky, když je v Elizabethině blízkosti. Touží dělat věci, které si nemůže dovolit.

Vstal.

„Opravdu Elizabeth, prosím vás o trochu pozornosti.“ Snažil se nedat najevo své podráždění, ale nepodařilo se to. Ale nechtěl se před dítětem se svou ženou hádat, i když ho těžce zkoušela.

Otočila se k němu a tvář měla na vlasech dítěte.

Vytvářeli sladký obrázek. Světlo dopadající na ně od okna ukazovalo štíhlou krásku a něžné dítě.

Proč se snaží předstírat, že je jiná? Vždyť on ví své. Stará se jen o to, aby prosadila svou vůli.

Znovu se v rozhovoru vrátil tam, kde začal.

„My lady, nepřeji si kupovat příkrývky. A neudělám to. Měla jste se se mnou poradit, než jste udělala takové rozhodnutí.“

Podívala se na něj s překvapením a rostoucím podrážděním. „Měla jsem se s vámi poradit...“ začala.

Willow zafňukala, jako by cítila Elizabethino neštěstí.

Elizabeth postavila dítě na zem. „Drahoušku,“ řekla a úzkostlivě si dávala pozor na tón hlasu, „dojdi si k Jean, ať ti dá mléko a koláč.“

Vzala ji za ruku a dovedla ji ke dveřím.

„Bud’ opatrná na schodech,“ dodala, když dítě vyšlo z místnosti.

„Mylorde,“ řekla klidně a pečlivě zavřela dveře. Pak se k Raynorovi otočila. „Pochopte, že jsem se nemohla s vámi poradit o té věci, i když jsem si to přála. Vůbec vás nevidám. Nedopřejete mi ani potěšení se s vámi najít, natož abyste se mnou diskutoval.“

Zbledl. Věděl, že má Elizabeth pravdu. Ale to jí nedávalo právo dělat rozhodnutí bez jeho dovolení.

„Jsem zaměstnaný muž,“ odpověděl jí. „Byl jsem pryč déle, než jsem plánoval. A mé statky nejdou samy.“

Usmála se, ale v jejích očích nebyl ani záchvěv vřelosti nebo veselí.

„Dokážu vidět, jak to tady chodí. Neměl byste mě tolik odmítat, můj manželi. Mám svá práva.“

„Nemáte právo nakupovat.“

Mluvila pomalu, jako kdyby mluvila se slabomyslným.

„Mám, jestli užiji vlastní peníze.“ Stála s rukama v bok.

Podíval se jí do obličeje. Zmátl ho její výraz. Odmítala ho poslouchat. Najednou se všechny jeho pocity přeměnily v hněv a ten ve slova:

„Co vám dává právo mě nahrazovat, přijít do mého domu a rozkázat všechno, co se hodí vám? Měníte, co chcete, stěhujete a zdobíte, vyndáváte okna, jako byste měla nějaké právo.“ Mávl divoce rukou. „Dokonce mi berete mé dítě.“

Elizabeth měla předsevzetí, že zůstane klidná a rozumná. Ale nevydržela to. Věděla, že v minulosti trpěl a proto nevěří v lásku ženy. Ale to mu nedávalo právo přisoudit jí existenci naprosto bez užitku. Bude v domě hospodařit, protože je to úkolem paní domu. To je její jediná naděje, že bude aspoň nějakým způsobem žít. Raynor si snad nemůže myslet, že bude po zbytek života sedět v pokoji a nic nedělat.

Stála vzpřímeně a odhodlaně.

„Mylorde manželi, nebudu chřadnout ve věži jako nějaké děvče z legendy. To, že mě nechcete, neznamená, že tu nemůžu vykonat něco užitečného. A já to udělám. Tenhle hrad je v zuboženém stavu. Ne že bych to dávala za vinu vašim služebným. Nejsou paní domu a tak nemůžou dávat příkazy a mít autoritu. A co se týče Willow, těžko se vůbec můžete nazývat jejím otcem. To dítě vyrůstalo divoce, bez jakékoliv výchovy. Myslel jste na její budoucnost? Který muž by ji chtěl bez správného vychování? Je vaší dědičkou, pane, pokud se vám nenarodí syn, a vy jí nevěnujete víc zájmu než kdyby byla pejsek.“

„Jak se opovažujete!“ zahřímal.

Vystrčila bradu.

„Opovažuji se, mylord, ještě víc. Vůbec nevíte, jak žije normální žena, a soudíte mě podle své matky. To pro mě není.“

Elizabeth se na něj bojovně dívala. Nastal čas, aby se Raynor podíval pravdě do očí. Otočila se na podpatku a odešla. Raynor zůstal v jejím salonku sám.

Když přišla Elizabeth na večeři, seděl Raynor k jejímu překvapení na čestném místě u vyvýšeného stolu.

Mluvil s Jean, hlavní služebnou.

Bylo to poprvé od jejich příjezdu, kdy Raynor s nimi jedl, ale zřejmě si toho všimla jen Elizabeth. Ostatní asi byli zvyklí, že přichází a odchází, jak se mu zachce.

Samozřejmě, kdo by mu tady něco řekl? Bronic je jediný, který by to mohl udělat, ale zdálo se, že ho nějaká pravidla soužití nezajímají o nic víc, než bratra.

Snad jejich předchozí rozhovor měl na Raynorovo myšlení nějaký vliv.

Elizabeth se zarazila. Raději si to nebude myslet. Spíš to bude náhoda, že se dnes její manžel rozhodl objevit u jídla.

Elizabeth přišla na pár kroků k manželovi a slyšela ho, jak říká:

„Proč se ještě nezačalo podávat jídlo?“

Odpověděla mu Elizabeth se záměrnou mírností.

„Protože jsem přikázala, aby počkali, až přijdu.“

Beze spěchu se posadila naproti němu.

Překvapilo ji, že to Raynor přijal bez odseknutí. Ani nekomentoval to, že stůl byl prostřen jejím nádobím i příbory.

Jakmile Elizabeth pokynula, služebnictvo začalo nosit velké podnosy s pečeným masem, rybami, chlebem a dušeným masem. Nejlepší kousky šly na horní stůl a zbytek ostatním.

První večer na Warwicku byla Elizabeth překvapená tím, že lidé už jedli, když přišla ke stolu. Trpělivě, ale důrazně zavolala hlavní hospodyni stranou a vysvětlila jí, že se to už víckrát nesmí stát. Dokud bude paní v tomto domě, budou se tu dodržovat společenská pravidla.

Raynor neměl proslov, který většinou muži ve smíšené společnosti pronesli. Ale podával jí nejjemnější kousky pečeného kance tak, jako jiní muži pronášeli verše k pobavení dámy. Elizabeth musela připustit, že se chová líp, než čekala. Byl také vykoupaný a oblečený v kvalitní tunice z temně zeleného sametu.

Elizabeth si právě vzala první sousto šťavnatého steaku okořeněného tymiánem a koprem, když jeden z Raynorových vojáků oblečený do barev hlídky vstoupil širokými dubovými dveřmi zvenku. Přistoupil k hlavnímu stolu se zřejmým spěchem.

„Mylorde,“ řekl, když se zastavil před lordem z Warwicku, „před branami hradu je muž a žádá o vstup.“

„Ano?“ odpověděl Raynor se zvednutým obočím.

„Nese zprávu od lorda Nigela Harringtona.“

Elizabeth cítila, jak vedle ní Raynor ztuhl, i když se navzájem nedotýkali. Bylo to, jako by se mu napnul každý sval v těle.

Zaťal zuby a odpověděl.

„Řekni mu, ať odejde od mých vrat, než napočítám do deseti, nebo ho zastřelím.“

„Dobře, mylord.“ Voják se uklonil a odešel.

V tichu, které se po jeho odchodu rozhostilo, se Elizabeth zeptala.

„Kdo je to Nigel Harrington?“

Raynor se na ni nedíval.

„Je to strýc Willow.“

„Její strýc? Ale proč jste poslal jeho posla pryč a ani jste nevyslechl, proč přichází?“

Raynor se na ni podíval a jeho oči byly temné propasti zášti. Ačkoliv jí bylo jasné, že to nenáleží jí, zachvěla se.

„Lady Elizabeth, smířil jsem se s tím, že mi zasáhujete do života, přijal jsem dokonce i to, že mluvíte do výchovy mého dítěte. Ale k téhle věci se nebudete vyjadřovat. Nezajímá mě, jaký máte názor. Nechci být tázán nebo dokonce k něčemu nucen v případě Nigela Harringtona. A budu vám vděčný, když už v mém domě jeho jméno nevyslovíte.“

S tím vstal a odešel z haly.

Elizabeth byla jako zkamenělá. Co udělala tak strašného? Ten muž je prostě slaboduchý imbecil. Vždycky, když si ona myslí, že ve svém soužití udělali

nějaký pokrok, znovu svým chováním ukáže, co je opravdu zač.

Elizabeth vzhledla a u ostatních stolů viděla obličeje zírající na ni. Když se ale chtěla s něčím pohledem setkat, vždycky sklopil oči pod stůl.

Pomalů vstala, odstrčila židli a odešla.

Nejen že se k ní Raynor nezachoval pěkně, ale udělal to před všemi lidmi ze zámku.

Pozdě večer přišel Raynor do velkého sálu a zastihl tam služebnictvo, jak se ukládá ke spánku.

Šel k Jean, která jako hlavní služebná měla místo blízko ohně. Pozoroval ji, jak si na svém slavníku rozkládá deku a uvědomil si, že Elizabeth měla pravdu. Ta látka už byla velmi tenká a místy dokonce děravá.

Žena k němu vzhledla pohledem, ve kterém se v šeru nedalo nic vyčíst.

„Mylorde?“

Zaváhal a pak se zeptal.

„Je už lady Elizabeth v posteli?“

Jean odpověděla s údivem.

„A kde by měla být, mylorde?“

Raynor chtěl nejdřív ženu pokárat, ale pak si to rozmyslel. Jean ho znala od doby, kdy byl dítětem a měla ho radši než jeho vlastní matka. A nikdy mu neřekla křivé slovo. Něco se s ní dělo. Měl nepříjemné podezření. Elizabeth.

I když byla na Warwicku krátkou dobu, zdálo se, že ji mají lidé z hradu nezvykle rádi. Věděl, že pracuje

společně s nimi a oni ji za to respektují. Ale je v tom něco víc. Elizabeth se stará. Chce udělat z hradu domov, místo pro ně pro všechny, aby se tu cítili dobře a byli na svůj domov hrdí.

„Já...“ začal, ale zarazil se. „Mám strach, že jsem se dnes večer nechoval nejlíp. Je mi to moc líto.“

„Ano, choval jste se nemožně, lordo Raynore.“

Její tón změkl.

„Ale mně byste to neměl říkat, ale vaší paní. Ona nic neví o vašich sporech s lordem Harringtonem. A nikdo z nás,“ dodala. „Jsme jen na ten svár zvyklí a jako vaši poddaní se nemáme právo ptát. Ale lady Elizabeth je vaše manželka. Přesto se k ní chováte, jako by jí nebyla.“

To se nehodí,“ pokračovala, jako by zapomněla, s kým mluví, „nechávat ji spát samotnou v té velké posteli noc za nocí.“

Raynor se šokované nadechl.

Jean zašla příliš daleko a ruka, kterou si přikryla náhle ústa, mu řekla, že si to až příliš dobře uvědomuje.

Odstoupil od ní s upjatým výrazem. „Byl bych ti vděčný, kdyby ses nepletla do věcí, kterým nemůžeš rozumět.“ Poklonila se.

„Promiňte mi to, mylordo. Nemám na to právo. Víím jen, že lady Elizabeth je laskavá a milá dáma. Každý muž by si měl považovat za štěstí, kdyby byla jeho manželkou bez ohledu na to, kdo tady byl paní v minulosti.“

Bylo to mezi nimi, to že mluvila o jeho matce, ale ani Jean si nemůže dovolit na toto téma s Raynorem mluvit.

Téměř proti jeho vůli mu teď přišla na mysl tvář Elizabeth. Její modré oči, které dokážou metat blesky hněvu V jedné chvíli a v druhé se zamlžit touhou.

Hluboko uvnitř toužil po někom, s kým by mohl sdílet život, ale duchové minulosti ho neopouštěli. Raynor se otočil a odešel z domu.

OSMÁ KAPITOLA

Jak šly týdny, jednu věc nemohl Raynor Elizabeth upřít. Její péči o Willow. Ačkoliv jeho žena nevěděla nic o dědictví dítěte, vychovávala ji k povinnostem venkovské šlechtičny.

Rozdíl, jaký byl mezi Willow předtím a Willow pod ochrannými křídly Elizabeth, byl nebetyčný. Zlatohnědé kudrny mívala teď svázané stužkami, které ladily s roztomilými šaty a tunikami, které jí její nová matka ušila. Už dávno nespala tam, kde zrovna ulehla. Nebrala si v kuchyni kousek chleba a sýra, když měla hlad, ale seděla u stolu jako malá dáma.

Elizabeth byla nekonečně trpělivá a laskavá a dařilo se jí dostat malou tam, kam chtěla.

Elizabeth byla nějakým zázračným způsobem schopná zavést dítěti do života řád a pořádek. Někdo by si mohl myslet, že to Willow bude odmítat, ale ta Elizabeth zbožňovala a pořád se jí držela.

I když to bylo roztomilé, Raynorovi to zkomplikovalo život. Rozhodl se, že se bude snažit, aby se mezi ním a dcerou vyvinul hlubší vztah, ale nechtěl to dělat pod Elizabethiným dohledem. Protože on, který byl zodpovědný za spoustu lidí žijících na panství, který byl schopen se postarat o ně i o sebe, byl nervózní z toho, že by měl otevřeně nabídnout své srdce drobnému děvčátku.

Jak dny plynuly, začal zoufale hledat příležitost, jak své záměry uskutečnit.

Potom jednoho odpoledne, když se vrátil z baráků čeledi do domu, zastihl nečekaně Willow. Seděla na zemi, hrála si s malým okrouhlým oblázkem, ale když se k ní Raynor přiblížil, vzhlédla.

„Dobrý den, mylordě,“ řekla velmi zdvořile. Musel se držet, aby se nesmál, tak věrně napodobila Elizabethin tón hlasu i způsob chování k němu.

„Ahoj, moje malá Willow,“ odpověděl s jemným úsměvem. Rozhlédl se. Kde je asi Elizabeth? Na dvoře pracovalo několik poddaných. Žena tam stloukala máslo, muž koval koně, jiná žena mykala vlnu, byli tam i další, ale po jeho ženě nebylo ani vidu.

„Jsi sama?“ zeptal se.

„Beth dělá sýr,“ řekla mu. Pokrčila svůj malý zvednutý nosík. „Smrdí to.“

Tentokrát se Raynor rozesmál. Musel s ní souhlasit. Měl rád sýr jako každý jiný muž, ale ostré aroma stovek soudků ve sklepe pod hradem bylo až příliš průrazné.

Zkoumavě se na svou dceru zadíval a ona mu ten pohled bez jediného mrknutí vracela. Bylo to, jako by ho také odhadovala. Dosud na ni myslel jako na mimino, ale zjistil, že už to je osobnost, která má své postoje a myšlenky.

Najednou zjistil, že společná nechuť k zápachu ve sklepe je spojuje. Raynor si uvědomil, že tohle dítě, které prohlásil za svou dceru, vůbec neznal, vůbec na ně nemyslel jako na někoho, koho je nutno poznat.

Ale to se změní. Raynor začne dělat to, co si už umínil více jak před týdnem. Naklonil se k ní.

„Vzpomínáš si, že když jsme přijeli poprvé s lady Elizabeth domů, řekl jsem ti, že jsem ti přivezl dárky?“

Přikývla.

„Tak se na ně půjdeme podívat, ne?“ Z jakéhosi náhlého popudu, kterému ani nechtěl vzdorovat, rozpráhl Raynor ruce. A Willow se z úsměvem do jeho objetí schoulila.

Stál tam a tiskl to drobné, teplé tělo k sobě jako to vídal u Elizabeth. Dívčiny jemné kadeře voněly po růžovém mýdle a on tu vůni zhluboka vdechoval. Willow si povzdechla a opřela se o něj. Tím byl mezi nimi postaven most. Věděl, že to je teprve začátek, ale každý musí jednou někde začít.

Willow se na něj usmála a její hnědé oči byly plné nekonečné důvěry.

Nečekaně ucítil takový příval lásky a něhy, že se mu sevřela hrud' a stáhlo hrdlo tak, že se mu málem podlamovala kolena. Tohle je někdo, koho může milovat bez omezení, kdo mu může lásku stejnou měrou opětovat. Jaký byl blázen, že to neviděl dřív.

Slzy mu vrhly do očí a musel zamrkat, aby je potlačil. Nesl ji do východního křídla hradu. Už se nikdy mezi ně nic nepostaví, umiňoval si.

Než došel Raynor k sálu se zbrojí, už zas měl své city pod kontrolou. Neztratil nic ze své procitnuvší náklonnosti, ale ovládal se. Jeho slzy by mohly maličkou polekat.

Podíval se do sálu, kde byly kuše i terče, meče i štíty, prostě všechno, co bylo potřeba ke cvičení se v boji, a zavolal na panoše.

„Arthure!“

Chlapec položil svou halapartnu a spěchal k Raynorovi. Byl překvapen, když viděl svého nepoddajného pána, jak nese v náručí svou dceru, ale nedal nic najevo. Urostlý chlapec byl oblečený jako Raynor. Byl jako silný rytíř, který každého přemůže.

„Zajdi do mých pokojů a přines ten malý balíček, co leží na mém prádelníku,“ řekl mu Raynor. „A přines mi ho do sadu.“

Arthur přikývl a spěchal udělat, co mu bylo přikázáno.

Raynor vyšel ven a Willow se k němu vzrušeně přitiskla.

„Co budeme dělat?“ zeptala se a hnědá očka jí zářila zvědavostí.

Přitiskl jí špičku prstu na nosík.

„To uvidíš, beruško,“ odpověděl škádlivě.

Kdesi vzadu v mysli měl Raynor zasunutou jednu z mála šťastných vzpomínek na dětství. Jednoho dne, když mu bylo asi šest, ho otec přistihl, jak se snaží houpat na konci zavěšeného provazu. K Raynorovu překvapení se otec rozhodl, že mu pomůže udělat houpačku. To odpoledne strávili spolu bez napětí a bez toho, že by se mezi ně vkládala matka. Ten den a směřující se otec až dosud zůstali v jeho srdci.

I když byla Willow o něco mladší, cítil, že teď s ní chce sdílet štěstí dávno uplynulých dnů. Naklonil se blíž k růžovému oušku.

„Willow, víš, co to je houpačka?“

Přikývla a vykulila oči.

„Viděla jsem ji ve vesnici.“

„Chtěla bys mi pomoci, abych takovou udělal v zámeckém sadu? Takovou, na které by ses mohla houpat?“

Rozesmála se a zatleskala baculatými ručkama.

„Ano! To bych chtěla, tatínku. To by se mi moc líbilo!“

Nejdřív zašel Raynor do stájí a vzal tam pevný provaz. Pak vzal Willow do sadu za domem. Tam bylo několik řad jabloní a hrušní. Raynor zamířil k malé, ale robustní jabloni. Ta měla silnou větev, jež rostla

rovnoběžně se zemí. Na té se Willow bude moci houpat.

Právě Willow pustil z náručí na zem, když zaslechl Elizabeth, jak dcerku volá. Nějak se polekal, že by ho Elizabeth viděla, jak si s dítětem hraje. Odjjověděl váhavě. „Tady je.“

Říkal si, ať není blázen. Vždyť má právo trávit čas s Willow. Ale přesto se necítil dobře.

Je to snad tím, že jediná Elizabeth poukázala na to, že není dobrým otcem? Netoužil snášet její blahosklonnou pochvalu, která by jen zvětšila pocit viny, že se takhle nechoval už dřív.

Jak se k nim Elizabeth blížila, Willow jí běžela naproti. „Táta mi dělá houpačku! Jenom pro mě!“

Elizabeth ji vzala za ruku.

„Opravdu?“

K Raynorovu překvapení nebyl v jejím chování ani náznak blahosklonnosti, jen trocha zvědavosti.

„Potkala jsem cestou Arthura,“ řekla tiše. „Řekl mi, že ti tohle nese.“

Napřáhla ruku s malým sametovým váčkem.

Raynor ho od ní vzal a otočil se k Willow. Podal jí dárek a ona se začala snažit rozvázat tkaničku na vršku. Raynor se naklonil, aby jí pomohl, ale Elizabeth ho zarazila. Položila mu lehce ruku na paži.

„Polovina radosti spočívá v rozbalování,“ řekla mu důvěrně. A Raynor se kupodivu nebránil tomu, že mu radila.

Willow konečně váček otevřela a vyndala obsah. Malé zrcátko a stříbrný hřebínek se k ní perfektně hodily. Vrhla se k Raynorovi a objala mu nohu.

„Ted' můžu být tak hezká jako Beth!“ Raynor se sklonil a objal ji. Dnes mu už podruhé vhrkly slzy do očí. „To už jsi, zlatíčko.“

Dítě se odtáhlo a začalo si s novými poklady hrát.

Když Raynor vstal a jeho pohled se setkal s Elizabethiným, byly její oči plné jasu jako osvětlené okno v noci.

Ten její výraz mu připomenul rozhovor s Jean. Služebná tvrdila, že Elizabeth je opravdu taková, jakou se zdá být.

Snad by nakonec mohl dát své ženě šanci dokázat to. To by snad pro něj nebyl neodvolatelný závazek.

Raynor si uvědomil, že by se ale v první řadě měl omluvit za své chování k Elizabeth ten večer, kdy přijel Harringtonův posel. Opravdu by neměl svou ženu okřikovat před všemi poddanými.

„Elizabeth,“ začal, „chtěl bych vám něco říct.“

Odkašlal si, když se na něj podívala se zvědavostí i podezřením.

Pokračoval mnohem odhodlaněji.

„Ten večer v sále. Musím se vám omluvit za to, jak jsem s vámi mluvil před lidem z hradu. Jste má žena a jejich paní. Zasloužíte si víc úcty.“

Oči jí zjihly, jak mluvil, a ve tváři se jí zračilo překvapení. Když to Raynor viděl, necítil se nejlépe. Je opravdu tak překvapená, že dokáže připustit, že udělal

chybu? Potlačil tu myšlenku a dokončil to, co jí říkal. „Nevíte nic o Harringtonovi, a proto ta vaše chyba je omluvitelná. Jen jsem vás chtěl požádat, abyste se v budoucnosti vyvarovala zmínek o tom muži nebo o čemkoliv, co by se ho týkalo.“

Usmála se a při odpovědi se dívala na zem.

„Jak mohu nepřijmout tak velkodušnou omluvu?“

Raynor se na ni podíval blíž. Měl pocit, že zaslechl v jejím hlase náznak pobavení. Ale když zvedla hlavu a podívala se na něj, její safírové oči se třpytily štěstím.

Najednou Raynora opustil ten pocit nepohody. Měl pocit, že se vyhřívá v jejím pohledu. Předtím se bál, jak Elizabeth jeho omluvu přijme. Ale ona se chovala opravdu báječně. Z náhlého popudu se jí zeptal: „Nepomohla byste nám s tou houpačkou?“

Usmála se a Raynor cítil, že ten úsměv byl určen jen jemu. „Bude mi potěšením.“

Elizabeth pozorovala svého muže, jak pečlivě uvazuje provaz a ujišťuje se, že houpačka bude bezpečná.

Dnes byl den, o kterém si nemyslela, že ho někdy zažije. Nejdřív se jí Raynor přišel omluvit, i když jeho omluva přišla ruku v ruce s žádostí, aby se nepletla do věcí kolem strýce Willow. A pak se zabýval činností, která neměla nic společného ani s prací na hradě ani s jeho bezpečností.

Zřejmě je na světě všechno možné.

To byla první známka toho, že by snad chtěl otevřít své srdce. To poznání bylo podivně rozveselující, i když si uvědomovala, že jeho vztah k Willow nemá nic společného s city k ní samé.

Raynor dotáhl uzel a pak si sundal svrchní tuniku. Elizabeth pocítila chvění v podbřišku. Jeho hnědá košile odhalovala krk i část hrudi. Raynor začal lézt na strom. Široká ramena měl napnutá a lano uvázané kolem štíhlého pasu. Elizabeth z něj nedokázala odtrhnout oči. Stála pod ním a obdivovala hru svalů na pevných stehnech upnutých v úzkých temných kalhotách.

Když přehodil provaz přes větev a spustil ho dolů, vzpomatovala se a připomněla si, proč tam je. Kousla se do rtu a snažila se zklidnit své rozevláté myšlenky. Přitom držela lano napnuté, dokud ho Raynor nahoře pevně neuvázal.

Co se to s ní děje, že když se Raynor věnuje tak ušlechtilé činnosti, ona dokáže jen vzdychat nad jeho tělem?

Ale je to jako vždycky. Bylo to tak od začátku. Raynorovi stačilo jen být, aby po něm fyzicky toužila. To nemohla popřít. Reakce jejího těla na něj byly vždycky stejné.

Když bylo lano uvázané, sjel po něm Raynor dolů. Když se dotkl země, pyšně se ušklíbl.

„Udrží to i mě, takže s Willow by neměl být žádný problém. Ona je jen malý prcek.“

Elizabeth nedokázala odpovědět. Ta prostá přátelskost v jeho hlase ji naprosto odzbrojila.

Mohl by Raynor být takovýhle, kdyby se jeho život odvíjel jinak? Na okamžik se Elizabeth sevřelo srdce smutkem.

Ale dlouho u toho pocitu nesetrvala. Věděla, že okolnosti Raynora zformovaly v muže, který ji popouzel, ale zároveň přitahoval.

Také věděla, že její city musí zůstat skryty. Každý náznak toho, že ji přitahuje, musí skrýt za své suverénní chování, které, jak se zdá, ho odpuzuje. Elizabeth si musí dávat pozor na své reakce nejen kvůli své hrdosti, ale také kvůli tomu, aby jejich vztah byl pokud možno na téhle přátelské úrovni.

Takhle přemýšlela, když nabídla: „Snad bych to nejdřív měla vyzkoušet já.“

Podívala se do Willowina obličejku.

Děvčátko opatrně odložilo zrcadlo a hřeben stranou a vzrušeně vybuchlo. „Já, já! Můžu jít první?“

„Co myslíte, Raynore?“ škádlila ho Elizabeth. „Můžeme svěřit náš malý poklad vaší houpačce?“

Jeho odpověď byla nečekaně tichá a hlas byl pozměněný citem, který nedokázala definovat.

„Ona je náš malý poklad, Elizabeth?“

Vzhledla k němu a výraz, který mu zahlédla v očích, ji zarazil. Zadržela dech a puls se jí zrychlil. Měl vášnivý a přitom nejistý výraz. Stále se na něj dívala, když k ní přistoupil blíž. Zadržovala dech a cítila, že jakýkoliv špatný krok z její strany by mohl zničit

chvilku důvěrnosti, která se mezi nimi rozhostila. Mezi Raynorem, Elizabeth a jejich dítětem.

Přikývla a řekla tiše: „Ano, Raynore. Jestli si to přejete, může být naším pokladem. Vaším a mým.“

Ta slova mezi nimi visela jako pozvání. Ale Elizabeth nevěděla, jak dál.

Do reality ji vrátilo zatahání za ruku.

„Můžu se houpat? Můžu se teď houpat?“

Raynor se vzpamatoval první. Zvedl Willow a posadil ji do široké smyčky lana.

„Teď se pevně drž,“ přikázal jí a jemně do ní strčil.

Všichni tři si tam chvíli hráli jako opravdová rodina, ve kterou Elizabeth doufala.

Teď si dovolila věřit, že se Raynor s jejich manželstvím smíří. On si neuvědomoval, jak je pro jejich vztah důležité, že se naučil být otcem Willow. Nutilo ho to vyrovnat se s Elizabeth, protože dítě ji milovalo.

Později, když Elizabeth skončila hru, protože byl čas k obědu, potvrdil Raynor to, v co doufala.

Vraceli se zpátky k domu. Willow běžela napřed a malý váček svírala v rukou. Oba dospělí mlčeli, ale tentokrát v tom tichu nebylo žádné napětí.

Nakonec mlčení přerušil Raynor. „Elizabeth, musím vám něco říct.“ Zastavila se a otočila se tváří k němu.

„Ano?“

Nepodíval se jí do očí. Místo toho jeho pohled sledoval dcerku, jak utíká přes trávník.

„Chtěl bych vám poděkovat, jak pečujete o Willow. Úplně ožila od té doby, co jste na Warwicku.“

Elizabeth zalilo štěstí při jeho dících, ale nemohla ztratit tvář.

„Mylorde, neudělala jsem nic zvláštního. To dítě potřebovalo jen trochu pozornosti. Byla nechána až příliš jen sama sobě.“

„Stejně,“ řekl, jako by ho ta slova stála hodně úsilí, „jsem vám za váš postoj k ní vděčen. Mnoho žen by nepospíchalo vzít manželovo nemanželské dítě do své péče.“ Skončil upjatě.

Elizabeth nemohla potlačit spokojený smích.

„Ale mylorde, Willow přece nemůže za okolnosti svého zrození. To není její chyba, že její rodiše nebyli oddáni.“ Řekla to bez přemýšlení, prostě mu jen chtěla dát najevo, že ji netrápí jeho otcovství.

Ale když Raynor odpověděl, byla by řekla, že se brání. „Prosím vás, madame, abyste si uvědomila, že neznáte všechny skutečnosti o té situaci.“

Jeho tón byl najednou plný lítosti.

„Byl bych si vzal Louisů okamžitě, kdyby souhlasila. Ale ona, jako mnoho žen, měla svou vlastní hlavu a odmítla mě.“

Elizabeth zbledla. Jednak kvůli obvinění, které neodmítala, ale také kvůli lásce v Raynorově hlase, když mluvil o Willowině matce.

Raynor si zřejmě přál oženit se s Louisou. Jeho láska k ní byla tak veliká, že byl ochoten překonat svou přirozenou averzi k manželství. Elizabeth totiž

předpokládala, že její manžel se nikdy nechtěl ženit. Ted' ale viděla, že v případě Willowiny matky tomu tak nebylo. To pomyšlení bolelo.

Ale nechtěla, aby Raynor viděl, jak v ní jeho slova vzbudila žárlivost. Proto byl její tón chladný, jak zimní vítr.

„Nechtěla jsem se vyptávat na váš vztah k Willowině matce. Jen jsme vás chtěla ujistit, že její původ mi nevadí a že jen potřebovala pozornost milujících rodičů. A vy, mylorde, můžete tu úlohu plnit zrovna tak dobře jako já. Jen jsem vás trochu postrčila.“

Zarděl se a horlivě přikývl.

„Obávám se, že jsem vůbec neměl ponětí o výchově dětí. Myslel jsem si, že stačí, když se o ni starají ženy na hradě. Mnohé mají vlastní děti a starají se o ně dobře.“

Elizabeth zvedla ruku.

„Nechci vás kritizovat, mylorde. Jen jsem vám chtěla vysvětlit, co jsem udělala. Neměl jste tu žádné urozené ženy a ty ostatní můžou těžko vědět, jak se má vychovávat baronova dcera. Jednoho dne bude muset malá Willow hospodařit na vlastním hradě a starat se o poddané. A já jen chci ji pro tenhle úkol a zodpovědnost vychovat.“

I když byla Willow nemanželským dítětem, jistě měla velkou naději, že se vhodně provdá.

„Tak jako jste byla vychována vy?“

Chtěla z jeho hlasu vyčíst, proč se na to zeptal, ale nebyl tam náznak ničeho. Mohla mu jen odpovědět, jako by jeho otázka byla úplně náhodná.

„Ano, jako jsem byla já. Moje matka si brala své povinnosti k srdci. Víím, jak udělat, aby služebnictvo poslouchalo s nadšením. Dokážu dohlédnout na výrobu svíček, na vaření i šití, na přípravu zásob na zimu. Dokážu zorganizovat úklid, sušit byliny, bavit hosty z vyšší společnosti a vést čitelně všechny záznamy.“

Pokrčila rameny, jako kdyby to všechno nebylo nic víc, než její povinnost.

„Jsem taková, jak mě vychovali.“

Podívala se Raynorovi do očí. Chtěla, aby pochopil, že se mu nesnaží vměšovat do života, že se jen snaží žít svůj život. Byla vychována k tomu, aby byl naplněn prací.

Raynor se na ni dlouze díval a pak odpověděl.

„Už začínám chápat, proč se střetáváme.“ Uhnul pohledem. „Snad bych vás měl prostě nechat. Budu o tom přemýšlet.“

S tím se otočil a odešel.

Elizabeth tam zůstala stát a dívala se za ním. Co měla ta jeho poslední tajemná poznámka znamenat?

Ten večer Raynor v sále Elizabeth pozoroval, jak dělá svou práci. Večeře byla velmi chutná a servírovaná na vysoké úrovni, jako ostatně pokaždé od druhého dne, kdy Elizabeth přijela na Warwicke.

Raynor seděl s Bronicem a popíjel víno. Uvědomil si, že se cítí dobře, příjemně nasycený, uvolněný a klidný. Zabloudil pohledem ke své ženě, která právě přikázala jednomu z těch neotesanců, aby odnesl nějaké špinavé rohože.

Vyklouzl mu podivně toužebný povzdech.

Vzhlédl k Bronicovi, který si ho prohlížel. Cítil, že dal najevo víc ze svých niterných myšlenek, než chtěl. Zhluboka se napil.

Ale v té chvíli ho vyrušil Bronicův hlas.

„Lady Elizabeth je dobrá žena.“

Najednou se Raynorovi vybavil okamžik, kdy podezíral svého bratra. Bylo to v onen den, kdy Elizabeth nechala vybourat zámecké okno. Ale tehdy ho Raynor ihned potlačil. Teď se snažil, aby nebylo nic znát v jeho hlase.

„Proč to říkáš, bratře?“

Bronic zavrtěl blahosklonně hlavou.

„Zdá se, že jsi jediný, kde nevidí pravdu, Raynore. Tvoje paní pracuje od rána do večera, dohlíží, aby v celém domě bylo všechno v pořádku. Pokud sahá má paměť, nikdy o nás nebylo tak dobře postaráno. Přitom si nikdy nestěžuje.“

„Rozmazluje nás,“ odpověděl Raynor a bojoval proti pocitu blaženosti, který se v něm rozléval. Báł se tomu pocitu poddat, báł se, že se ztratí v Elizabeth. A ne proto, že mu dělá pohodlný život.

Sklouzl pohledem k ní a nemohl se odpoutat od pohledu na ni, jako zvíře chycené do pasti. Něco říkala

a smála se přitom. Tváře jí zrudověly. Rukou si odhodila černou kadeř z čela. Otočila se a přivolala kývnutím páže. Jak zvedla ruku, nemohl Raynor odtrhnout oči od oblé křivky jejích ňader v modrém sametu.

Dnem i nocí myslel na Elizabeth, kde je, co dělá, s kým mluví.

Už si nemůže o ní nic nalhávat, stal se otrokem jejích půvabů. Raynor si vzrušeně projel vlasy rukou.

Téměř proti své vůli řekl bratrovi o zmatku ve svém srdci.

Bronic cítil, že Raynor opravdu hledá nějakou odpověď, a proto mu řekl bez obvyklého sarkasmu.

„Co to říkáš, Raynore?“ Naklonil se k němu.

„Lady Elizabeth je v mnoha směrech dokonalá žena. Stará se o Willow, jako by byla její vlastní. Pracuje společně s obyvateli hradu a ti ji bezmezně milují. Laskavost a jemnost tvé paní vůči nám všem je nezměrná.“

Raynor ho přerušil. Nebyl schopen tu poznámku přejít.

„Ne ke všem.“

„Ale ano, ke všem,“ opakoval Bronic netrpělivě. „A k tobě víc, než k jiným, Raynore. Nevšiml jsi si ještě, že navzdory tvé špatné náladě a ne vždycky nejlepššímu chování se k tobě chová z bezchybnou zdvořilostí?“

Raynor se na bratra nevěřícně podíval a ten dodal. „Je to proto, že ji k tomu nutíš.“

Raynor chvíli mlčky přemýšlel. I když o spoustě věcí, které bratr řekl, se dalo diskutovat, některé naprosto nemohl popřít. Byla opravdu ve všech těch směrech dobrou ženou. Ale byly tu u Elizabeth i další věci, které se nedaly přejít.

„Na druhé straně,“ řekl Raynor, „je svéhlavá a panovačná. Schválně bojuje proti každému mému přání a stará se jen o vlastní tužby.“

Bronic se začal smát. Raynor se zamračil, když mu světlolvasý muž namítl.

„Můj bratře, lady Elizabeth nemůže neposlušat tvá přání, když o nich nic neví. Ona prostě dělá to, co si myslí, že je nejlepší.“ Odmlčel se a namířil na bratra ukazováčkem. „Problém je v tom, Raynore, že jste si tak podobní. Přemýšlej o tom.“

Cítíš, že jsi bojoval proti své ženě, když jsi chtěl, aby s tebou konzultovala věci o vedení domácnosti, které je schopna rozhodnout sama?“

Raynor se zachmuřil ještě víc.

„To je něco jiného. Jsem pánem tohoto domu.“

Zvedl ruku a gestem ukázal na dům i okolí.

„Jsem za to všechno zodpovědný.“

Bronic vstal s pokrčením ramen.

„Ona se cítí také zodpovědná.“

Otočil se a odešel. Raynor se za ním díval a byl velmi zmatený.

Raynor si vzpomněl, jak mu onehdy Elizabeth řekla, že byla vychována k tomu, aby zastala úlohu paní domu. Tehdy měl pocit, že by měla tu práci dělat.

Ale myšlenka, že by jí dovolil rozhodovat bez jakéhokoliv omezení... no to je přinejmenším na pováženou. Jak daleko by Elizabeth zašla, kdyby měla neomezenou vládu nad domem?

Vrátil se pohledem ke své ženě. Mohl by jí věřit, že nezajde příliš daleko? Snažila by se prosadit svou vůli tak jako to dělala jeho matka?

Elizabeth teď ukazovala jedné z žen, jak má vyčistit desku stolu. Zavrtěla hlavou a vzala do ruky hadr, aby to dodělala sama. Jak se natáhla, modrý samet se jí obepnul kolem zadečku. Raynor pocítil tlak v klíně. Sedl si. Ale nedokázal z ní odtrhnout oči. Narovнала se a zastrčila si neposednou kadeř pod čepec.

Bože, je tak krásná, řekl si. Nemělo cenu snažit se to popírat – líbila by se každému muži. Ale nepatří jinému, je jeho, i když o ní ve skutečnosti nic neví. Pak ho náhle napadlo něco podivného.

Není podivné, že Bronic toho ví o Elizabeth tolik? Jakmile Raynorovi tak myšlenka vytanula na mysli, zaplašil ji. Nikdy by necítil k bratrovi nedůvěru.

Elizabeth cítila na sobě Raynorův pohled, jako by se jí dotýkal. Od odpoledne, které strávili s Willow, se na ni díval úplně jinak.

Málem ji pohltit zmatek a pocit marnosti. Co od ní chce? Jeho žhavý pohled mluvil sám za sebe. Ale když po ní Raynor touží, proč to neřekne? Je přece jeho žena a on má právo si ji vzít kdy a kde se mu zachce.

Pro Elizabeth bylo zvlášť bolestivé to, že zatímco se ještě nesnažil naplnit svou touhu k ní, stále ještě myslel na Louisu. Co měla ta žena na rozdíl od Elizabeth? Byla hezčí, laskavější, víc ho milovala? Kdo může říci, jaká kombinace vlastností dokázala donutit Raynora, aby se zamiloval?

Elizabeth věděla, že žálí – ano, bezpochyby, a přitom na ženu, která už je tři roky mrtvá. I když si Elizabeth stále snažila říkat, že by měla být ráda, že Raynor Louisu miloval. Jestliže byl schopen se zamilovat jednou, proč by se to nemohlo povést i podruhé?

I když ta možnost byla vzdálená, nebyla tak nemožná jako předtím.

Věděla, že pro Raynora láska k ní je nemyslitelná. Vyplývalo to z okolností jejich sňatku. Nikdy jí úplně neodpustí to, co se stalo. Byla příliš znásilněna jeho potřeba rozhodnout si sám o svém životě.

Otázka je, jestli by se mohl naučit respektovat ji a vážit si jí. Myšlenka na něco takového už byla pro Elizabeth vrcholem blaha.

Elizabeth se tyto myšlenky honily hlavou ještě dávno potom, co opustila sál a šla do své ložnice.

Její velká postel byla odestlaná. Těžké závěsy byly odhrnuté a pouštěly dovnitř teplo z krbu. Olwyn jí pomohla převléknout se do noční košile a pak odešla spát.

Ale Elizabeth nedokázala přestat myslet na Raynora ani když Olwyn odešla. Toužila mu ukázat, že se musí

snažit žít spolu a najít aspoň trochu harmonie ve svém vztahu.

Nakonec Elizabeth přišla na to, že už nedokáže čekat. Přes den neměla možnost s Raynorem mluvit o samotě. Dnes, když dělal houpačku pro Willow, to bylo poprvé. Ale i tehdy byli na očích všem, kdo pracovali kolem domu.

Jak by mohla doufat, že to všechno pochopí, když mu nemůže říci, co cítí, že pochopí, jak důležité je nastolit mezi nimi mír? To, co dneska dělal s Willow, jí dovolilo myslet si, že by už se o to mohla pokusit.

Elizabeth se rozhodla jednat hned, než si to rozmyslí. Vzala si na sebe červený sametový župan a vyšla na chodbu. Nedělalo jí potíže najít Raynorovu ložnici, protože to byla jediná místnost z celého domu, kde ještě nebyla.

Místnost byla osvětlená ohněm z krbu. Byla překvapená, jak uklizeno a čisto tam její manžel má. U zdi stály dvě zavřené truhlice. Na jedné z nich ležel hřeben a pečlivě složený plášť. Podlaha byla holá. Nad nebesy postele visel štít s erbem. Závěsy u postele se zdály být čisté, ale kdysi zlatá barva vybledla ve žlutou.

Elizabeth zarazila skromnost jeho ložnice a byla rozhodnutá dát to do pořádku.

Jako baron z Warwicku odmítal Raynor přepych. Své lidi neošidil, staral se o to, aby jejich domy a farmy byly v dobrém stavu.

Elizabeth věděla, jak se Raynor dívá na její vměšování, a proto se neodvážila měnit věci bez jeho

souhlasu. Proto se rozhodla, že se ho někdy zeptá na jeho názor na nové koberce a závěsy, když nic jiného.

Ale ne dnes večer. Dnes mají důležitější věci na prodiskutování.

Když Elizabeth vešla do pokoje, slyšela, jak se někdo pohnul v posteli.

Zaváhala na chvíli.

„Raynore, to jsem já, Elizabeth.“

O chvíli později se mezi závěsy objevila hlava. Nebyl to Raynor.

Hezký dívčí obličejík se záplavou světlých vlasů měl vyděšený výraz. Byla to ta služka, co si ji už první den tak nevraživě prohlížela. Ta nevraživost se teď vysvětlila.

Elizabeth měla v tu chvíli rudo před očima a v žilách jí divoce pulsovala krev. Jak se jen Raynor opovažuje! Když jí, své zákonité manželky, se zatím ani nedotkl!

Bez váhání přistoupila Elizabeth k posteli a rozhrnula závěs. Nebyla překvapená, že děvče bylo svlečené.

Překvapilo ji ale, že Raynor v posteli nebyl.

Zklamání nad tím, že nemůže dát průchod svému znechucení nad ním, ji rozzuřilo. Jednoduše ho zabije, až se vrátí. Ale nejdřív to vyřídí s tou holkou.

„Vypadni,“ vyštěkla na ni.

Děvče se na chvíli přikrčilo. Ale pak si uvědomilo, že se teď rozhoduje o její pozici Raynorovy milenky,

zvedla hlavu, odhodila si vlasy z čela a ramenou, takže obnažila okrouhlá ňadra a úzký pas.

„Čekám na svého pána.“

Na Elizabeth neudělal pohled na dívčiny vnady žádný dojem. Strhla jeden závěs a hodila ho na ni.

„Řekla jsem, abys vypadla.“ Děvče se nepohnulo.

„Nemáte právo mě posílat pryč. Lord Warwicke mě chce ve své posteli.“

Elizabeth pocítila bolest. Věděla, že mluví pravdu. Ale nenechala se porazit. Naklonila se k ní.

„Jsem paní tohoto domu a nařizuji ti, abys vylezla z té postele. Když se můj manžel bude chtít s tebou vyspat, vezme si tě ve stáji, nebo jinde, kde se to hodí. Už nikdy nepřiďeš na místo, které je moje a jen moje.“

Děvče si kolem sebe omotalo závěs, ale ještě neustalo v boji. Seskočila na zem a stála tam s hlavou zdviženou, ačkoliv jí po bledých tvářích tekly slzy.

„Nemylte se, lady Elizabeth. Každý ví, že s mylordem nespíte. A není od vás hezké, že když ho nechcete, nedovolíte mu mít jinou.“

Elizabeth by se rozesmála, kdyby to nebylo tak bolestné. Opravdu si všichni myslí, že ona odmítá Raynora?

Kdyby tak věděli pravdu.

V té chvíli zaslechla hlas svého manžela. Otočila se přichystaná ho roztrhat na kusy.

Ale výraz v jeho tváři a to, co řekl, ji zarazilo.

„Hylo!“ Došel až ke služce. „Vypadni z mých pokojů a nevracej se.“

Služka se k němu vrhla a upustila látku, která jí zakrývala, aby Raynor mohl vidět, co mu nabízí.

„Mylorde...“

Jednoduše vzal ten hadr a hodil ho na ni. Podíval se na ni ledovým pohledem. Ukázal na Elizabeth. „Tato dáma je má manželka a baronka z Warwicku. Ještě jednou se s ní odvážíš mluvit tak, jako teď, a nechám tě spráskat.“ Uskočila od něj a nevěřicně vrtěla hlavou.

„Ne!“

S fňukáním pak Hyla utekla z pokoje.

Elizabeth nebyla schopna mluvit. V jednu chvíli byla připravená manželovi vyčinit, že k ní nemá respekt, když má pletky se služkami z její domácnosti, v další chvíli byla zaskočená, když ho slyšela o sobě mluvit s takovou úctou.

Raynor se otočil k Elizabeth a hněv mu ještě plál v očích. Ačkoliv ji právě teď bránil jako svou ženu, zdálo se, že má malou radost, že ji vidí.

„Čemu vděčím za tu čest, madame?“

Vzpamatovala se a stála tam vzpřímeně při vzpomínce, jak zrovna před chvílí Raynor upevnil její pozici v tomto domě. Byla to jeho chyba, že to bylo třeba udělat. Kdyby nedal všem najevo svou nespokojenost v manželství, nebylo to nutné.

„Přišla jsem si s vámi promluvit a náhodou jsem našla tu čubku ve vaší posteli,“ odpověděla znechuceně. „Je tu snad důvod, proč bych neměla chodit do vašich pokojů, když se mi zachce? Mám na

to právo na rozdíl od té ženy. Zesměšňujete mě, když si pro ni dáváte posílat.“

Odpověděl pomalu a s rozmyslem.

„Neposlal jsem pro ni ani pro jinou. Nic jsem s žádnou neměl od té doby, co jste na Warwicku.“ Pak dodal tiše: „I když nevím proč.“

Poslední poznámka zanikla do bezvýznamnosti, protože v předchozí větě slyšela Elizabeth pravdivost toho konstatování. V té věci by jí nelhal. Tak by se nesnížil.

Nečekaně pocítila vlnu štěstí. Nespál s žádnou jinou. To něco znamená, ne? I když, má-li být k sobě upřímná, určitě to tak nepůjde donekonečna.

Ale aspoň nebude spát s Hylou. Po tom, co jí Raynor řekl, se služka určitě neodváží vlézt mu znovu do postele. Ale Elizabeth věděla, že žádná žena, která by zaujala místo v Raynorově posteli, by pro ni nebyla přijatelná.

Elizabeth přistoupila blíž k Raynorovi. Konečně si budou moci všechno vyjasnit. Ve světle ohně se mu zadívala do očí. „Raynore, věděl jste, že všichni lidé na hradě si myslí, že vás nechci ve své posteli?“

Měla tichý a nejistý hlas.

„Co by řekli, kdyby se dověděli, že vy nechcete mě?“

„Elizabeth...“ začal, jako by ji chtěl zarazit.

Ale ona byla k nezastavení.

„Proč se mě straníte? Jsem vaše manželka, Raynore. Jsme sezdáni před Bohem i před lidmi. Když chcete ženu, proč to nemůžu být já?“

Byla tak blízko něho, že cítila, jak jeho tělo sálá víc než oheň z krbu. Jak ho chtěla! Chtěla jeho polibky, jeho objetí.

Stál a díval se dolů na ni. Měl napjatý výraz, jako kdyby bojoval nějakou vnitřní bitvu. Ruce měl zaťaté v pěst podél těla.

Dlouho potlačovaná touha mezi nimi byla reálnou skutečností a Elizabethina slova ji probudila k životu. Elizabeth dýchala přerývaně pootevřenými ústy a víčka jí ztěžkla, když se dívala do temnělých studní jeho očí.

Zdálo se, že Raynor už nemá sílu jí odolávat. Vztáhl k ní ruce. Pomalu, ale bez váhání mu vklouzla do náručí. Bylo to, jako by nevíтанá byla přijata a nakonec přivítána, když se jeho rty dotkly jejích.

Otevřela se mu okamžitě. Byla na tuhle chvíli připravená. Jejich předchozí rozmíšky byly jen palivem pro tu doutnající touhu, která jí teď zrychlila tep a zjitřila smysly. Zasténala, když jí jeho jazyk vnikl do úst. V podbřišku se jí rozlila sladká bolest.

Žádostivými prsty hledala knoflík Raynorovy tuniky, aby se dostala na holou kůži.

Raynor ji vzal za ruce, odstoupil od ní a pak si rychle přetáhl tuniku přes hlavu. Byl pod ní nahý a Elizabethiny prsty se lačně dotýkaly jeho hrudi. Vydechl blahem a zavřel oči, aby zakryl vášně ve

svých očích. Ale Elizabeth viděla, jak na její dotek reaguje. Všechno v ní zajásalo.

Znovu si ji přitáhl do náručí a přitiskl ji k sobě tak pevně, že cítila každý sval jeho mužného těla. Elizabeth zaklonila hlavu a Raynor přitiskl horké rty na její bělostné hrdlo.

Nějak instinktivně Elizabeth Raynorovi důvěřovala. Prohnula se, aby se ho dotýkala co nejvíce a rukama mu přejížděla po širokých ramenou i pevných zádech. Bože, je tak krásný, tak mužný.

Jak toužila po téhle chvíli, po prostém právu dotknout se svého manžela, kterého tak nerozumně a tak moc chtěla.

Přes mlhu svého opojení zaslechla Elizabeth za sebou nějaký zvuk. Vzdáleně si uvědomila, že někdo vstoupil do pokoje.

Raynor je jistě pošle ven. Dá jim najevo, že nechce být rušen, když je se svou ženou. Ale on jí ztuhl pod rukama, svaly se mu napjaly.

Elizabeth se zhluboka nadechla a ustoupila od něj. Podívala se mu do obličeje. Nebylo v něm žádné pohnutí. Otočila se, aby se podívala, kdo je vyrušil. Byl to Arthur, Raynorovo páže.

Arthur tam stál očividně zaskočený tím, co viděl.

V náručí svíral Raynorův meč. Konečně se zdálo, že se chlapec vzpamatoval.

„Promiňte mylorde. Nevěděl jsem. Jen jsem vám přinesl meč...“ Nešikovně zvedl meč jako důkaz. „Půjdu...“

„Ne, Arthure, zůstaň,“ řekl Raynor konečně zastřeným hlasem. „Lady Elizabeth je na odchodu.“

Ta slova ji udeřila. Po tom, co se mezi nimi právě stalo, ji posílá pryč. Znovu jí ukázal, jak lehce ji dovede odvrhnout. Jako kdyby pro něj nic neznamenal. Otočila se k manželovi. V očích měla zklamání i hněv, ale zvedla hrdě hlavu. Za nic na světě mu nedá najevo, jak ji jeho odvržení bolí.

„Ano,“ řekla, „právě odcházím. Děkuji vám, mylorde, za tu lekci.“

Když odešla, vzpomněla si, proč vůbec za Raynorem šla.

Nepromluvili si, jak doufala.

Její naděje na mír mezi nimi se jí nyní po Raynorově odmítnutí zdála bláhová.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Raynor zase jednou seděl za stolem v hlavním sále a pohledem po něm putoval. Snažil se nemyslet na to, co ho čeká.

Pevně svíral rukama postranní opěradla své židle. Pokud byla v něčem zapletená Elizabeth, zdálo se, že on sám nemá moc nad svými city a nad svými myšlenkami.

Události minulého dne – společné, šťastně strávené odpoledne s Willow, horečný výbuch vášně mezi nimi v jeho pokoji večer – to všechno je zanechalo ještě zmatenější a rozpačitější než předtím. Potřásl hlavou. Pouze Arthurův příchod zabránil tomu, aby se jí v tu chvíli zmocnil.

Ty události a jeho vzrůstající náklonnost k manželce, jeho vzrůstající touha vidět její jemnost, čestnost a přímost jako její vrozené vlastnosti, dávaly Raynorovi naději. A ten pocit naděje byl pro něj děsivější než když měl čelit nejlítějšimu boji v bitvě. Protože pokud mu na ní bude záležet, jestli si dovolí ji milovat, pak to bude neodvolatelné.

Její vliv a přitažlivost byly tak silné, že měl Raynor strach. Proto se snažil dělat všechno proto, aby nepodlehl.

Ale nedělá chybu? Je snad blázen, jak mu řekli Bronic i Jean? Zahazuje snad svou šanci na štěstí tím, že Elizabeth stále odmítá?

Raynor věděl, že jí včera večer ublížil, ale nebyl schopný se zastavit. Nezáleželo mu na tom, jak zle se k ní chová, prostě jen reagoval na svou potřebu nedat najevo, jak moc ho přitahuje. Při jeho čestnosti mu to bylo líto, ale nevěděl, jak by to mohl napravit. Zatím nebyl připraven na to, že by Elizabeth začal věřit. Pro Bronicu bylo jednoduché říct, že je prostě nezávislá. On s ní nemusí žít s tím vědomím, že jeho žena může kdykoliv svou moc nad ním obrátit proti němu.

Vrátil se zpátky do reality, když si uvědomil, že už nemůže naslouchat povídání venkovanů.

Proboha, pomyslel si. Dnes je den, kdy má vyslechnout problémy svých poddaných, a on jim vůbec nevěnuje pozornost.

„Nuže, mylord?“ zeptal se urostlý farmář a v modrých očích měl zmatek.

„Smím pást ovce s ostatními na obecních pastvinách?“ Nervózně si odhrnul sluncem vybledlé vlasy z čela.

Raynor zvedl ruku. Věděl, že to pro toho muže není maličkost. I v nižších vrstvách existovala hierarchie a nejvlivnější rodiny dokázaly pro sebe získat nejlepší pastviny.

„Ano,“ přikývl Raynor, „promluví s Johnem Marshalllem. Jestli nebude mít námitky hejtman, tak můžeš.“

Muž se uklonil s úsměvem plným vděčnosti.

„Máte mé díky, lorde Warwicku.“ Otočil se a odešel ze sálu.

Raynor se zadíval na svého šafáře, lehce zakulaceného a úpravného muže kolem čtyřicítky. Muž promluvil s uctivou úklonou ke svému pánovi.

„Pro dnešek je to všechno.“

Baron z Warwicku jen stěží potlačil povzdechnutí, když vstal, aby odešel. Nepochyboval o tom, že polovina lidí, kteří dnes čekali na jeho rozhodnutí, tu bude za měsíc znovu. Slyšel jen málo z toho, co tu

řekli, a tak nemohl udělat definitivní rozhodnutí, která obvykle dělával.

Raynor chápal, že jeho rozsudky mají pro venkovany velkou důležitost, protože vyšší soud se scházel pouze v případech, kdy se místní soud na panství nezdál dostatečný. Bral vážně jejich důvěru a většinou se jim plně věnoval i když se mu někdy jejich rozepře zdály malicherné.

Dnes tomu ale tak nebylo.

V kuchyni bylo horko. Elizabeth si hřbetem ruky setřela pot z čela a podívala se kolem.

Několik žen pracovalo – loupalo, míchalo a hnětlo – na hrubě otesaných stolech. Oheň v ohništi vydával sálající teplo, aby se rozpálil velký kámen na pečení. Nad plameny visel velký kotel plný dušeného masa. Byl zavěšený na řetězu a mohl být zvednut nebo spuštěn níž podle výšky plamenů. Na stěnách visely různé rendlíky a jiné kuchyňské náčiní. Vládl zde pořádek a činorodost.

Elizabeth tu už byla hodinu. Přišli se jí zeptat na množství koření do dnešního pečiva. Teď se kolem ní vznášela vůně skořice a zázvoru a ona se zhluboka nadechla. Už od dětství ráda pomáhala, když se pekly koláče.

Navzdory své útlé postavě měla ráda sladké a kvůli tomu ji doma škádlívali.

S dětským nadšením si teď lady Warwicková olizovala prsty od sladké marmelády.

Eva, kuchařka, lehce obtloustlá žena s optimistickým duchem, se rozesmála a ukázala zamoučeným ukazováčkem na Elizabeth. „Lady Elizabeth, něco takového jsem ještě neviděla.“

Mávla rukou kolem svých rozložitých boků.

„Měla byste si dát pozor, abyste za chvíli nevypadala jako já.“

Elizabeth se usmála.

„Nemám strach. Jako dítě jsem byla hubená a snažila jsem se vykrmit, ale neúspěšně.“

Promluvila další žena a otočila oči ke stropu, aby svým slovům dala důraz.

„Nikdy jsem neslyšela od jejího manžela žádné stížnosti. A dnes ráno mi Arthur vyprávěl hezkou historku.“

Elizabethiny tváře polil ruměnec. Panoš si zřejmě nenechal události minulého večera pro sebe. Lidé z hradu věděli o napětí mezi manželi a vzali Arthurovo vyprávění za znamení toho, že se vše mezi pánem a paní urovná.

Přála si, aby o jejím vztahu s Raynozem nemluvili tak otevřeně. Ale věděla, že lidé z hradu se dívají na život trochu živočišně a nemíní to zle. To, že ji škádli, bylo známkou jejich vztahu k ní.

Elizabeth také věděla, že v hlavním sále by s ní ženy takhle důvěrně nemluvily. Ale tady v kuchyni, to bylo Evino království. A Elizabeth to akceptovala.

Jen jedna z žen v místnosti neprojevovala vřelý vztah k lady Warwickové. Elizabeth si byla vědoma

přítomnosti Hyly, která seděla u ohně a loupala hrušky. Neviděla tu ženu od minulého večera, kdy ji vyhodila z postele svého manžela. V Hylině tváři se nezračilo pobavení, když poslouchala tlachání ostatních žen. Její výraz byl plný hněvu. S nezastíraným odporem zabodla svůj nůž do hrušky.

Kdyby to nebylo tak smutné, Elizabeth by se rozesmála. Hyla nemusela mít strach, že ji Raynor odvrhl kvůli nějakým citům vůči své ženě. Páže zřejmě už ostatním neřeklo, že Raynor při první příležitosti poslal pryč i svou ženu.

Elizabeth najednou cítila něčí ruku, jak ji tahá za sukni. Podívala se dolů na Willow.

„Dobré ráno, zlatíčko.“

Elizabeth se usmála. Byla ráda, že vidí děvčátko, a také byla ráda, že změní předmět hovoru.

„Budeš si se mnou hrát?“ zeptala se Willow a její hnědé oči prosily.

Elizabeth milovala děvčátko celým svým srdcem, ale téhle prosbě nemohla vyhovět. Willow musí pochopit, že je čas na práci a čas na hru. To je důležitá součást její výchovy.

„Ted' ne, Willow,“ řekla jí Elizabeth jemně. „Snad později. Nejdřív to tu musím dokončit.“

Willow vysunula spodní rtík, ale nic neřekla. Elizabeth to potěšilo. Dítě se chová, jak má.

V té chvíli v místnosti všechno ztichlo a Elizabeth zvedla oči od práce.

Raynor stál v otevřených dveřích. Dopadaly na něj sluneční paprsky. Pozlatily mu hnědé vlasy a zdůraznily obrys širokých ramen. Váhavě vkročil do kuchyně, jako by si nebyl jistý, jestli je vítaný.

Elizabeth zůstala zticha. Nevěděla, co má dělat, jak zareaguje, zvláště po tom, co tu bylo před chvílí řečeno. A po tom, co se stalo minulou noc.

Po tom, jak se k ní choval, bude těžké pokračovat v úsilí nějak vyřešit jejich vzájemný vztah. I když se tu teď objevil ve dveřích jako samotné ztělesnění muže.

Kuchařka se otočila a spěchala k Raynorovi. Poklonila se. „Co pro vás můžu udělat, lorde Warwicku?“ Byla očividně potěšená a poctěná, že pán přišel do kuchyně.

Ani jednou ho Elizabeth neviděla do téhle místnosti vstoupit. Nervózně si shrnula vlasy z čela. Zajímalo ji, co Raynora do kuchyně přivedlo.

Řekl velmi nedbale: „Potřebuji, abys připravila jídlo pro tři muže na dva dny.“

Elizabeth se zamračila. To bylo divné. Proč přišel Raynor s takovým požadavkem sám? Vždycky na to dohlížel jeho komorník. A Raynor, i když teď mluvil k Evě, bloudil pohledem po celé místnosti.

Když se jeho pohled konečně setkal s Elizabethiným, chvíli tam setrval a pak uhnul.

Stále podivnější, pomyslela si.

O chvíli později k ní vykročil.

Elizabeth si rukama uhladila sukni. Věděla, že stará žlutá tunika jí moc nesluší. Pokrčila rameny. Nedá se nic dělat.

Zastavil se před ní a promluvil milým hlasem.

„Dobrý den, lady Elizabeth.“

Bylo to, jako by minulá noc nebyla.

Pokývla hlavou, ale do očí se mu nepodívala.

„Mylorde.“

Pozoroval ji, jak přidala do sekané muškátový oříšek. „Nemusíte dělat tuhle práci,“ řekl. „Eva má dost žen na pečení.“

Ztuhla, cítila to jako kritiku. Otočila se k němu a bojovně zvedla bradu.

„Já vím, mylorde. Ale já to chci dělat.“

Přikývl a Elizabeth se uvolnila. Z nějakého důvodu byl on mnohem nervóznější než ona. To jí pomohlo nalézt znovu svou vyrovnanost.

Raynor odpověděl pomalu, jako by hledal ta správná slova. „Můžete tu dělat, co se vám líbí. Jste na Warwicku paní. A jsem si jistý, že vaše pomoc je cenná.“

Elizabeth pocítila nečekaně radost. Věděla, že to není žádné slavnostní vyhlášení náklonnosti, ale chápala, že se Raynor snaží být srdečný. Snaží se tak omluvit za to, jak se včera večer choval? Zdálo se, že ano. Proto je asi tak nervózní. Bylo to tak nečekané, že to nemohla nechat bez odezvy. Podívala se mu do očí a usmála se na něj.

Vrátil jí úsměv a pak váhavě natáhl ruku a prstem se dotkl její jemné kůže kolem úst. Elizabeth se při doteku svého manžela zachvěla, navzdory tomu, že v místnosti bylo horko a sledovalo je několik párů očí.

„Máte na puse sekanou,“ řekl jí a odtáhl prst.

Elizabeth zvedla ruku k místu, kde se jí dotýkal. Zasmála se.

„Já...“

Zarazila se ale, když zvedl prst k ústům a sekanou olízl.

Pocítila podivnou vlnu horka, jež se jí rozlévala po celém těle.

Najednou se v tom tichu, které se v kuchyni rozhostilo, ozvalo plesknutí a bylo následováno překvapeným vyjeknutím.

Elizabeth se zmateně rozhlédla. Když se podívala směrem, odkud zvuk přišel, uviděla tam Willow, držící si tvářičku a nad ní Hylu v hněvivém postoji. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co se stalo.

Hylin bojovný komentář jí ale situaci objasnil.

„Spratku! Takhle se odnaučíš brát si jídlo bez dovolení.“

V té chvíli si Elizabeth všimla kousku sekané ve Willowině sevřené pěsti.

Elizabeth popadl hněv živěný Willowiným pláčem. Ale než mohla něco udělat, zasáhl Raynor. Popadl Hylu a táhl ji ke dveřím kuchyně. Tam ji vystrčil na dvůr.

Elizabeth i ostatní ženy se šly za ním podívat.

Hyla sebou škubala a snažila se mu vytrhnout. Pustil ji a napřáhl proti ní ukazovák. Hlasem přeskakujícím rozčilením zvolal.

„Klid’ se z Warwicku a už se nikdy nevracej!“

Přihlížející hlouček zalapal po dechu. Žena sama bez ochrany měla ve světě malou naději na přežití.

„Ne, mylord!“ vykřiklo děvče s hrůzou. „Nevyhánějte mě! Bijte mě, ale nevyhazujte mě, zapřísahám vás!“

Raynor se rozhlédl po lidech kolem.

„Nikdo, a zdůrazňuji, že opravdu nikdo, jí neposkytne ochranu nebo pomoc. Tahle žena se odvážíla uhodit mou dceru. Já teď chci, aby všichni věděli, že kdokoliv by se něčeho takového odvážil, bude potrestán stejně. Willow je moje dítě a jako taková má moji ochranu.“

Uhodil se pěstí do hrudi.

„Doufám, že si to zapamatujete.“

S tím odkrácel zpátky do kuchyně a něžně vzal stále ještě plačící dítě do náručí. Pak ji odnesl pryč a nikoho nenechal na pochybách o tom, jakou má pro něj dcerka cenu.

Elizabeth tam stála jako zkamenělá.

Hyla nepřestávala vzlykat a otočila se k lidem kolem sebe. „Lidi, to mi nikdo z vás nepomůže?“

Nikdo se jí neodvážil podívat do očí. Ani předtím nebyla moc oblíbená a teď nikdo neriskoval Raynorův hněv pro to, že by s ní sympatizoval.

Elizabeth chovala k té ženě pramálo sympatií, ale přesto vešla do kuchyně a zabalila tam nějaký chléb a sýr do kusu čisté látky.

Vzala uzlík na dvůr a podala ho Hyle.

„Vezmi si to a už se nikdy nevracej,“ řekla jí. „Lord Raynor má pravdu, když tě posílá pryč. Možná, že když se budeš snažit, dosáhneš odpuštění Boží, že si vyléváš svůj vztek na bezbranných dětech.“

Hyla vzala se zlostným frknutím, které ani náznakem nepřipomnělo díky, od Elizabeth uzlík a odešla.

Elizabeth ji pustila z hlavy. Nemělo cenu se starat o služku vypovězenou do vyhnanství. Takové jako ona jsou jako kočky, mají devět životů. Jen se otřepe a zase půjde dál. Elizabeth jen doufala, že to bude daleko odsud.

Její myšlenky se vrátily k Raynorovi. Vítala to, že lidé ze zámku viděli, jak je mu Willow drahá. Aspoň už Raynor začínal být schopen dát veřejně najevo svou lásku k někomu.

Vzpomněla si na to, jak její manžel přišel do kuchyně. Vypadalo to skoro, jako by ji hledal. V prsou se jí zachvěla nesmělá naděje. Mohl by ji snad nakonec mít Raynor aspoň trochu rád?

Nebylo to sice to, co by od manžela chtěla, ale mohl to být slibný začátek.

Snažila se nemyslet na všechny věci, které od svého manžela chtěla, od touhy, kterou v ní vzbuzoval každý jeho dotek až po potřebu sdílet s ním celý jeho život.

V duchu se vrátila k tomu okamžiku v kuchyni, kdy ochutnával sekanou, kterou jí prstem setřel z úst. Při té vzpomínce Elizabeth potichu zasténala a ruku si položila na podbřišek.

Nemělo cenu na to myslet. Udělá líp, když se soustředí na méně žhavé věci. Nesmí doufat ve víc, než v přátelství a klid ve vztahu k manželovi. Uvažovat o něčem jiném by znamenalo vystavit se nebezpečí zklamání a bolesti. Minulý večer byl toho důkazem.

Druhý den večer se Raynor vrátil domů vyčerpaný celodenním objížděním pozemků. Byl celý den zaměstnaný, ale přesto se mu nedařilo vypudit z mysli Elizabeth.

Věděl, že Elizabeth dala Hyle jídlo, i když zakázal komukoliv jí pomoci. Ale nebude z toho nic dělat. Nemělo by to cenu, i když mu ta událost zase připomněla, jak je Elizabeth tvrdohlavá. Znovu se ptal, jestli je moudré jí důvěřovat.

Ale nemohl zavrhnout Elizabethino počínání, když pomohla ženě, kterou měla důvod nenávidět.

Raynor si uvědomil, že vyhnání Hyly byl přísný trest. Jednal v té chvíli jen z popudu chránit své dítě a neuvažoval nad následky.

Teď, když se uklidnil, cítil zodpovědnost za to, co se stalo. Jestliže dal najevo, že jakékoliv ubližování jeho dceři nebude tolerováno, určitě se nic takového nestane.

Způsobila to ale Elizabeth a její péče o Willow, že si uvědomil, že se rodiče musí starat o každodenní život svého dítěte.

Elizabeth. Tolik toho změnila v jeho životě za těch pár týdnů, co byla na Warwicku. A zdálo se, že má schopnost to udělat, aniž by se seabemín snažila. Jen tím, že tu je, donutila Raynora dívat se na svět mnohem jasněji.

A v tom je Raynorův problém. Vidí věci jasněji než předtím? Nebo je zaslepený krásnou a chytrou ženou, která s ním manipuluje? Na jedné straně jí chce věřit, ale na druhé si to nemůže dovolit.

Cítil se snad otec s matkou ze začátku také tak?

Byl jí tak uchvácen, že ztratil schopnost vidět ji takovou, jaká ve skutečnosti byla?

Raynor otevřel dveře svého pokoje s unaveným povzdechem. Kdyby si tak dokázal na všechny ty otázky odpovědět. Kdyby se dokázal dívat na Elizabeth, aniž by vnímal její krásu a svůdnost, které ovlivňují jeho myšlení. Ale to je bohužel nemožné. Elizabeth ho přitahuje víc, než kdy ho která žena přitahovala.

Jeho noci byly plné představ o ní a vášnivých objetích a naplněné touze.

Raynor se zastavil na prahu své ložnice. U ohně stála velká dřevěná kád' a z jejích útrob stoupala pára.

Raynor byl příliš unavený, aby pátral po tom, kde se tam vzala. Sedl si na lavičku u ohně a začal se svlékat.

Nejdříve si zul boty, pak kalhoty a nakonec tuniku i spodní košili.

Brzy ležel až po bradu ponořený do příjemně teplé koupele. Horká voda mu uvolňovala unavené svaly. Víčka mu ztěžkla a on si dovolil je zavřít. Dnes večer nepůjde jíst do hlavního sálu.

Byl vyčerpaný ze svého boje proti citům, které v něm probouzela Elizabeth, a nebyl si už jistý, proč vlastně proti nim bojuje.

Raynor se vzbudil, když se za ním otevřely dveře. Nevěděl, jak dlouho spal. Ale podle toho, jak voda vychladla, nebylo to určitě jen malou chvílí.

„Arthure,“ řekl. Byl přesvědčený, že to je jeho páže. „Už jsi vyčistil mé sedlo?“

„To jsem já,“ ozval se Elizabethin hlas přímo za ním.

Trhnul sebou a pak se k ní otočil. Jemně mu položila ruce na ramena, aby ho uklidnila.

„Ne, mylorde. Nevstávejte a dovolte mi, abych vám pomohla.“

„Nepotřebuji žádnou pomoc,“ řekl jí upjatě. Cítil se nějak zranitelný, když tu byl takhle s Elizabeth. Ale nechtěl jí dát najevo, jak ho rozechvělo pomyšlení, že mu pomáhá při koupeli. Dokáže, byť jenom sám sobě, že může odolat své ženě, že nad ním nemá žádnou moc. Je to pro něj důležité, pokud má někdy v budoucnu v jejich soužití nastat aspoň jakási harmonie. On bude sám sebou!

Krátce přikývl i když v duchu stále ještě bojoval s naléhavou potřebou poslat ji okamžitě pryč.

„Děkuji vám za pomoc.“

Elizabeth nevěděla o jeho pohnutkách a mile se na něj usmála. Namočila do vody kus čistého hadříku a začala jím otírat jeho široká ramena. Nebesa, Raynor je tak přitažlivý a jeho kůže se tak nádherně zlatavě leskne v odlesku ohně!

Od toho dne, kdy Raynor poslal Hylu pryč, se zdál být jiný. Když se na ni díval, byl v jeho očích těžko zakrytelný hlad. Elizabeth si uvědomovala jeho touhu a to jí dalo odvahu nechat dnes pro něj připravit koupel. Začalo být pro ni velice důležité být s ním, dělat pro něj to, co dělají jiné manželky pro své muže. Snad by to znamenalo nastolení nových vztahů mezi nimi, kdyby to přijal.

Opatrně, aby neztratila věčný tón hlasu, řekla:

„Nakloňte se dopředu a já vám umyji vlasy.“

Udělal, co po něm chtěla, a bez odporu se podrobil její péči. Cítila, jak v ní znovu bují naděje.

Elizabeth vzala vědro, které stálo vedle kádě u ohně a nalila mu teplou vodu na hlavu. Pak mu vlasy namydčila mýdlem s jemnou santalovou vůní. Cítila tu spoustu hustých kadeří pod svými prsty a ten pocit jí byl velmi příjemný.

Za celé týdny, co byli manželé, se ho nedotýkala tak důvěrně, dokonce ani tehdy ne, kdy málem podlehli síle své vášně. Tehdy výbuch vášně a napětí mezi nimi

nedovolily vzniknout poklidné důvěrné atmosféře, která tu byla teď.

Tenhle silný muž je její manžel. Před Bohem i před lidmi má právo se ho takhle dotýkat, cítit v rukou váhu jeho mokrých vlasů, znát obrysy jeho těla i po hmatu.

Ale Raynor si nepřeje, aby jejich vztah byl důvěrný, a pokud Elizabeth chce, aby v jejich vztahu byl aspoň trochu klid, musí jeho přání respektovat. Musí se spokojit s tou chvílí, kdy jí poskytuje pocit blízkosti.

Potom se Raynor opřel dozadu a dal jí tím najevo, že si s ním může dělat, co chce. V tu chvíli si Elizabeth uvědomila, že její naděje nejsou tak bláhové. Seděl tu nahý a povolný pod jejíma rukama. Ta skutečnost jí stoupala do hlavy jako těžké červené víno. Jak moc ho chtěla – ne jeho přátelství, ale jeho vášeň.

Bezmyšlenkovitě upustila hadřík do vody. Namydlila si ruku a začala mu prsty přejíždět po pokožce. Raynor vypadal úplně klidně. Zdálo se, že čeká na vytouženou chvíli, ale neudělá ani krok vstříc. Elizabeth mu s pomalou smyslností hladila ramena a pak přejela oběma rukama dopředu, na jeho hrud'.

Slyšela, jak si povzdechl. Nebyl v tom ani náznak spokojenosti. Ten zvuk byl drsný, plný napětí.

Srdce jí poskočilo v hrudi do závratného běhu. Elizabeth nepřestávala zvažovat moudrost svých kroků a možné Raynorovy reakce na ně. Přitiskla mu rty zezadu na krk. Zavřela oči a vychutnávala horko, které ji polilo.

Raynor se pod tím dotekem zachvěl a přes rty mu vylétlo zoufalé zašeptání. „Elizabeth.“

„Raynore.“

Políbila ho znovu. Už neuvažovala nad tím, co dělá, jednala podle náhlého popudu.

Otřela se rty o jeho krk a Raynor věděl, že je ztracený. Tělo mu zachvátila dlouho potlačovaná touha.

Otočil se k ní obličejem. Chtěl, aby pochopila, co se právě mezi nimi stalo. Pomalu vstal. Pohled měl stále upřený na její obličej. Ona se mohla podívat na celé jeho tělo.

Elizabeth si ho prohlížela od hlavy až k patě. Byl vysoký, měl zlatavou pokožku a byl tak krásný, že pro to nenalézala slov. Jeho vzrušení bylo patrné na první pohled a ona se nemohla vynadívat.

Znovu zašeptal její jméno. Hlas měl zastřený touhou. „Elizabeth?“

Vstala a vzala ho za ruku. Oči měla plné vášně.

„Ano.“

Vystoupil z kádě a vzal ji do náručí. Už se nemohl zdržet. Tahle chvíle musela jednou přijít. Věděl to kdesi v podvědomí od první chvíle, kdy ji spatřil. Bylo to nevyhnutelné.

Se zasténáním ji Raynor vzal do náručí a odnesl ji na postel. Položil ji a chtěl jí sundat košili, ale ruce se mu chvěly vzrušením, takže byl nezvykle neohrabaný.

Elizabeth zvedla roztoužené ruce, aby mu pomohla. Brzy byla z jejího oblečení pomuchlaná hromádka na

podlaze. Byla obnažená před svým manželem a tam, kde se jí dotýkal, jako by sálalo teplo.

Sklonil svou tmavou hlavu a začal jí ústy laskat bradavky. Zalapala po dechu. Cítila odezvu až v podbřišku. Raynorovy ruce jí putovaly po těle s něhou i vášní. Kudy prošly, tam jí zůstával pocit horka. Postupovaly od nader níž, přes ploché břicho až po oblé boky.

Raynor už nedokázal čekat. Věděl, že je to pro ni poprvé, a nechtěl, aby ji to bolelo. Postupoval opatrně a s co největší něhou. Zhluboka se nadechl, aby trochu zklidnil divoké bušení srdce. Na čele se mu perlil pot a chvěl se úsilím udržet svou vášeň pod kontrolou.

Elizabeth byla jako v ohni. Její tělo se vzpínalo k Raynorovi, toužilo po něm, chtěla ho cítit uvnitř. Věděla, že pouze to nejintimnější spojení uvolní jejich napětí.

Se zoufalým zasténáním si ho přitáhla k sobě a cítila, jak do ní proniká. Byla to jen chvilka bolesti, ale pak ji zalila radost. Přizpůsobila se jeho rytmu a vychutnávala pocit, jež se jí rozléval po celém těle, až jím byla úplně uchválena.

Raynor vykřikl, když cítil, jak se Elizabeth pod ním chvěje. Už nemohl dál zdržovat své vlastní vyvrcholení. Sémě bylo zaseto.

Držela se ho a vzlykla šťastně: „Teď jsi můj.“

Chvilí Raynor ležel a nevnímal co řekla. V žilách mu ještě divoce pulsovala krev a vychutnával příjemný

pocit po milování. Pak mu ale její slova pronikla k mozku zahalenému mlhou vášně.

Ted' jsi můj.

Odkulil se od ní s klekl si vedle ní na postel. Díval se na ni dolů, jako by byla cizí a nevnímal zmatek a bolest v jejích očích.

Divoce zakroutil hlavou a nešťastně zasténal. Ani ted', když se díval na Elizabeth zaplavený hrůzou, že ho bude vlastnit a mít na něj vliv, nedokázal potlačit tlak žádosti ve svém těle. Nedokázal při pohledu na ni zaplašit touhu po ní, i když byla právě před chvílí ukojena.

Odvrátil se pln zmatku a zoufalství.

„Raynore.“

Sedla si a vztáhla k němu ruku. „Co se stalo?“

Vstal, posbíral rozházené šaty ze země a začal se oblékat.

„Raynore,“ zvolala zoufale, „odpověz mi. To mi snad dlužíš.“

Jeho hnědé oči byly temné a hluboké, jako les o půlnoci. „Nedlužím ti nic.“

Šel ke dveřím a tam se otočil.

„A nemylte se, mylady, patřím jen sám sobě.“

Dveře se za ním zavřely s bolestnou platností.

Elizabeth si objala kolena pažemi a začala plakat. Přešli z výšin radosti do propasti zoufalství příliš rychle.

Co řekla? Bylo to jen vyjádření jejího štěstí, že je konečně s ním. A to stačilo vzbudit Raynorův strach, aby ho neovládla.

Slzy jí stékaly v horkých proudech po bledých tvářích. Dobrý Bože, co všechno musím vytrpět?

Konečně se stala jeho ženou jen proto, aby ji v příštím okamžiku odvrhl. A dokud Raynor neztratí svůj chybný názor na nadvládu ženy nad mužem, nic se nezmění. Musí nejdřív pochopit, že dát někomu své srdce neznamená otroctví.

DESÁTÁ KAPITOLA

Příští dny dělala Elizabeth všechno proto, aby se Raynorovi vyhnula. Nebylo to tak těžké, protože on se zjevně snažil o totéž.

Jednoho dne ráno, kdy se probudila příliš časně, si uvědomila, že dovolila Raynorovi, aby měl nad ní velkou moc. I když nebude dělat nic špatného, nezmění ho. Její manžel musí přijít sám na to, jaká opravdu je. Že není taková, jak si ji představuje. A může k tomu poznání dojít jen on sám.

Rozhodla se, že si půjde zajezdit. Poslední dny Minervu zanedbávala a ta bude určitě nadšená, když obnoví své ranní projížďky. Navíc Elizabeth cítila, že musí udělat něco ve vztahu se svou starou přítelkyní.

Klisna se nedívala na Elizabeth s takovým bezmocným smutkem jako Olwyn. Společnice si byla vědoma problémů mezi Elizabeth a jejím manželem. Všimla si roztržené košile, kterou se Elizabeth snažila schovat na dně truhly. Ale když se na to zeptala, Elizabeth odmítala o tom mluvit.

I když Elizabeth nalézala útěchu ve společnosti Olwyn, odmítala se s ní bavit o svém manželství. Byla to jen její a Raynorova věc, a kdyby o tom pověděla Olwyn, nic by se nezměnilo, jen by svou přítelkyni zarmoutila.

A pravdu povědic, Elizabeth by bolelo nahlas říci, jak zlé to je. Nechtěla vysvětlovat, že se Raynor s ní pomiloval a pak měl pocit, že to nějak ubralo jeho svéprávnosti, a to ho teď hněvá.

Pro Elizabeth ten zážitek byl nádherným procitnutím. Raynor v tom viděl její snahu si ho připoutat.

Elizabeth vešla do stájí a požádala, aby jí osedlali Minervu. Když čekala, uvědomila si, že si zapomněla rukavice. Rychle se pro ně vydala do svých pokojů.

Když otevřela dveře, zůstala stát jako oparená. Uprostřed její ložnice stáli Olwyn a Bronic ve vášnivém objetí.

Zaslechli její překvapený výkřik a odpoutali se od sebe. Když Olwyn viděla Elizabeth, sklopila oči k zemi. Od krku do tváří jí stoupal temný ruměnec.

Bronic byl také trochu v rozpacích, ale přesto dal ruku kolem útlého pasu své milé.

Ta péče a strach o Olwyn vzaly Elizabeth u srdce. Setkala se s jeho hrdým pohledem a usmála se. Tohle je muž, který umí sdílet se ženou své city. Od něj by se měl její manžel učit.

Bronic se také usmál. Očividně se mu ulevilo, že jim nic nevyčítá. I když něco Elizabeth říkalo, že i kdyby s tím vztahem nesouhlasila, Bronic by se Olwyn nevzdal. Jak držel svou zlatovlasou milou kolem pasu, něžně ji přitom hladil. Když s ní mluvil, bylo to něžné a důvěrné.

„Uvidíme se, až se večer vrátím.“

Až teď se Olwyn podívala na Elizabeth a plaše se usmála. Pak Bronicovi přikývla.

„Ano.“

Když Bronic odcházel, zastavil se u dveří. „Dobrý den, lady Elizabeth, a děkuji vám.“ Kývla hlavou.

„Dobrý den.“

Když odešel, obrátila se Olwyn k Elizabeth. V tváři měla ruměnc a v modrých očích nejistotu.

„To se ještě nikdy předtím nestalo. Jen se mě přišel na něco zeptat... Nevím, jak se to seběhlo.“ Ruměnc ještě potměl. „A nejsem si jistá, co...“

Elizabeth zvedla ruku a zastavila ji.

„Nemusíš mluvit dál, Olwyn. Je to ten nejpříjemnější rytíř a nedivím se, že podléháš jeho kouzlu. Já ho mám také moc ráda.“

Zasmála se a vesele pozvedla obočí.

„Ale samozřejmě ne tolik, jako ty.“

Když to Elizabeth dopověděla, uvědomila si, kolik je v tom pravdy. Od té doby, co věděla, že je Bronic Raynorův bratr, byl jí mnohem bližší. Tím, že byl často s její společníci, poznala ho víc. Ukázalo se, že je to čestný a dobrý muž.

Olwyn se šťastně usmála a celá její bytost jako by zářila, když se podívala na dveře, kterými před chvílí Bronic odešel.

„Ano, je moc milý.“

Elizabeth při pohledu na její štěstí pocítila chvilku osamělost. Kdyby i ona mohla tak volně projevit své city k Raynorovi.

Olwyn teď promluvila vážně.

„Neopustím tě teď, má paní, když nikoho nemáš. Budu ti dál sloužit jako tvoje společnice.“

Elizabeth rychle zavrtěla hlavou, i když cítila bolest nad pravdivostí Olwynina konstatování. Zaplašila ale své pohnutí. Nebude se litovat.

„Ne, ty musíš žít svůj život. O mě neměj strach, já své problémy zvládnu. A ty nech své city k Bronicovi, ať se volně rozvíjejí.“

Olwyn se ale nezdála přesvědčená.

„Elizabeth, vždyť tu nemusíš zůstat. Vždyť Henry nebo Stephen tě rádi uvítají a mohla bys tam být zase šťastná.“

Na chvíli Elizabeth ten nápad šokoval. Pak začala přemýšlet o tom, jaká by následovala reakce. Jistě, není to tak nerozumné. Mohla by se vrátit k jednomu z bratrů. Určitě by ji rádi viděli.

Ale Elizabeth nemohla odejít. Byla rozhodnutá dosáhnout toho, aby její manželství přes nepříznivé počáteční okolnosti nakonec fungovalo dobře. Navíc dnes už pro ni byla myšlenka, že by žila bez Raynora, naprosto nepřijatelná. I když soužití s ním v současné době není nic příjemného. Těch pár okamžiků, kdy jí umožnil nahlédnout do svého nitra, kde viděla muže zranitelného a osamělého, v ní vzbudilo touhu naplnit tu prázdnotu v něm.

„Ne,“ zvedla autoritativně ruku. „Warwicke je teď můj domov. Musím udělat, co se dá.“

Elizabeth se usmála a doufala, že ten úsměv působí jako ujištění. Vzala si rukavice a šla si pro svou klisnu.

Za pár minut už byla venku za domem a obrátila svou klisnu do polí, daleko od Warwicku, daleko od problémů.

Ale navzdory jejímu záměru, hodit problémy aspoň pro tuhle chvíli za hlavu, se jí to nepodařilo. Raynorovo neštěstí a nedůvěra k ní ji tížily jako velký balvan.

To, co řekla Elizabeth Olwyn, byla pravda. I když život tady na Warwicku byl pro ni v leccems bolestivý, pomyšlení, že by ho opustila, bylo kruté. Už nikdy nevidět Raynorův sladce toužebný pohled, kterým na ní spočívá, nikdy necítit jeho doteky... Zavrtěla hlavou. Ne. I když to je těžké, zůstane na Warwicku, dokud je naděje, že budou jednou spolu žít normálně. I když ta naděje je tak vzdálená.

Pobídlá klisnu do cvalu. Snažila se vyčistit mysl od bolestných vzpomínek na chlad v jeho očích potom, co

se milovali. Tváře jí hořely, když si vzpomněla, jak se mu odevzdala a nemyslela na nic. Když se jí dotýkal, stala se z ní bytost plná touhy a žádosti. Nemohla se těch myšlenek zbavit, ať se snažila sebevíc.

V těch několika okamžicích, kdy ji držel v náručí a ztrácel se v jejím těle, pocítila, jak moc ji potřebuje. Ale byla si jista, že se Raynor chce od ní držet dál. Nedokáže věřit žádné ženě po tom, co zažil, jak jeho matka zacházela s otcem. A jen on sám může tuhle nedůvěru v sobě překonat.

Jak to tak vypadalo, čím víc mu na Elizabeth záleželo, tím zoufaleji se snažil držet si ji od těla.

Elizabeth nechala Minervu, ať si na pastvinách běží, jak chce. Teplý červnový větřík jí povíval čepcem i karmínovou sametovou sukní. Ale ani pocit volnosti, kdy cválala s větrem o závod, nedokázal zaplašit její melancholii.

Když Elizabeth vyjela na vršek strmého svahu, uviděla před sebou u lesa muže na koni. Zpomalila. Nevěděla, kam má jet. Odmítla podkoního, aby jel s ní, a teď si uvědomovala nebezpečnou osamělost v pusté krajině. Nebyla bojácná žena, na to žila příliš dlouho se Stephenem u dvora. Ale tady v okolí nikoho neznala a nechtěla proto zbytečně riskovat.

Právě se otočila, aby jela opačným směrem, když slyšela, jak na ni muž zavolal jménem. „Lady Warwicková!“

Podívala se přes rameno dozadu a viděla, že muž se k ní přes louku blíží. Zaváhala.

Znovu na ni zavolal.

„Prosím, počkejte, mylady! Neublížím vám.“

Přesvědčilo ji to, i když nebylo proč. Věděla, že pokud by jí ten muž chtěl ublížit, nehlásil by jí to předem. Ale necítila žádné vnitřní zneklidnění a tak zůstala stát.

Poprvé ten den se Elizabeth usmála. Když nic jiného, život s Raynorem ji naučil, jak zacházet s muži.

Muž, který se před ní zastavil na tmavém hřebci, měl ostře řezanou tvář, světle hnědé vlasy a modré oči. Zdál se jí povědomý.

„My se známe?“ zeptala se zmateně.

Uklonil se.

„Jistě, drahá lady. I když tehdy jste byla Elizabeth Clayburnova. Už je to několik let, když jsem přijel do Windsoru. Bylo vám šestnáct a byla jste u dvora krátce.“

„Vy jste tam byl s dámou,“ odpověděla. Vzpomínala si na to setkání. „Nebyla to vaše sestra?“

„Moje nevlastní sestra, Louisa. Jsem sir Nigel Harrington.“

V té chvíli si Elizabeth uvědomila, že to je Willowin strýc, muž, o kterém se Raynor odmítá bavit. A jeho sestra... „Louisa, Willowina matka.“

Elizabeth se soustředila a vybavila si mlhavý obraz té ženy. Jestli jí paměť dobře slouží, byla Louisa drobná žena s hnědýma očima a hnědými vlasy, jako její dcera. To Elizabeth překvapilo, protože si vždycky

myslela, že Willow je jen trochu světlejší verze svého otce.

Muž přikývl a v obličejí se mu objevil hněv i bolest.

„Ano, to byla ona.“

Elizabeth konstatovala zřejmou věc.

„Takže vy jste Willowin strýc.“

Dlouho si ho prohlížela. Vzpomněla si, jak byl Raynor vzteklý, když tenhle muž jen poslal posla do hradu.

„Proč je můj muž proti vám tak zaujatý?“ zeptala se bez obalu.

Potřásl hlavou a odvrátil pohled, jako by nemohl snést, že Elizabeth vidí bolest v jeho očích.

„Nevím. Miloval jsem Louisu.“

V jeho hlase se objevil hněv.

„Mám právo vidět Willow. Je to moje krev, všechno, co zbylo z naší rodiny. Warwicke ji chce ode mě vzdálit, ale nemá na to právo.“

„Proč by to dělal?“ zeptala se.

Podíval se na ni a ve tváři měl touhu.

„Nevím. Jen vím, že mi nechce dovolit vzít si dítě a starat se o ně, jak by potřebovalo.“

Elizabeth věděla, že aspoň v tomhle může ulevit jeho bolesti.

„O tohle si starost nemusíte dělat. Starám se o Willow sama a musím dodat, že i Raynor začal rozumět tomu, co dítě od otce potřebuje a jak má dobrý otec vypadat.“

Nigel na chvíli pevně sevřel rty, ale pak se na ni podíval se smutným úsměvem.

„Za to vám musím moc poděkovat, lady Elizabeth. Opravdu se mi ulevilo, když vím, že je Willow s vámi.“

Pak pokračoval s pohledem upřeným k zemi. Znovu měla pocit, že je pro něj velmi bolestivé to připustit.

„Ale jsem strašně osamělý muž od té doby, co mi Louisa odešla ze života. Willow je všechno, co na světě mám. Viděl jsem ji, když byla ještě úplně malá. Přál bych si ji aspoň jednou pochovat. Bylo by to, jako by se ke mně vrátila má sestra. Proto jsem se hlásil o své právo u krále. Váš manžel mi odmítl jakékoliv právo ji vidět. Doufal jsem, že Edward porozumí mé touze být se svou neteří. Ale král mě nevyslyšel.“

Harringtonův hlas zmohutněl, jako by se v něm objevil hněv, ale zase se zklidnil a mladý muž potřásl hlavou.

„Jeho Veličenstvo naslouchalo jen Warwickovi. Odmítalo vidět, jak moc by pro mě znamenalo to dítě mít.“

Elizabeth se utápěla ve zmatku. Netušila, proč Raynor odmítá Nigelu Harringtonovi setkání s dcerou zesnulé sestry. Vždyť ten muž je, jak se zdá, osamělý a trpící.

Připomněla si, jak Raynor vzpomínal na Louisu a mluvil o svých citech. Proto si jeho jednání vysvětlovala tím, že si chce nechat dítě milované ženy pro sebe.

Elizabeth něco napadlo. Snad by mohla Raynora přimět, aby změnil své mínění, co se týče setkání Nigela a Willow. To by ho naučilo, že je lepší lásku sdílet, než si ji držet jen sám pro sebe.

„Mohla bych se za vás u manžela přimluvit,“ řekla Nigelovi.

Nigel se k ní naklonil a v očích mu zaplálo.

„Ach, kdybyste mohla, drahá mylady. Snad by se nám s vaší pomocí podařilo na něčem se domluvit.“

Zvedla ruku ve varovném gestu.

„Musím vám ale říci pravdu, abyste se neoddával příliš velkým nadějím. Mám na svého manžela malý vliv a mám strach, že nebude brát zřetel na to, o co ho žádám.“

Nigel pozvedl obočí a nevěřicně se na ni podíval.

„Těžko můžu uvěřit tomu, že tak hezká žena nemá vliv na svého manžela. Buďte si jista, že kdybyste byla mojí ženou, udělal bych, co bych vám viděl na očích.“

Elizabeth pokrčila rameny. Zнала takovéhle lichotky a dvoření a proto si to nijak nebrala k srdci. Chtěla jen, aby si uvědomil, že nemůže upínat své naděje k tomu, že ona přinutí Raynora ke změně mínění.

„Neříkám to z nějaké falešné skromnosti, mylorde. Říkám vám fakt.“

„Přesto zůstanu optimistický,“ řekl jí. „Je to první zrnko naděje, které se přede mnou objevilo. Musíte mi dovolit doufat.“

Elizabeth přitáhla otěže.

„Jak chcete.“

Pak ji něco napadlo.

„Jaktože jste dnes tady? Je to podivné, že jsme se setkali.“

Podíval se dolů na ruku spočívající na hrušce sedla.

„Musím se vám k něčemu přiznat. Často jezdívám blízko Warwicku a doufám, že se mi podaří zahlédnout to dítě.“ Podíval se na ni bezelstným pohledem.

„Byla to jen šťastná náhoda, která mi vás přivedla do cesty.“

Elizabeth se na něj zadívala. Chtěla Nigela znovu varovat, aby do ní nevkládal příliš nadějí, ale pak si to rozmyslela. Jakým právem mu má brát naději?

„Dám vám vědět, až bude něco nového.“

„Budu se těšit,“ odpověděl. Uvědomila si, že ničím neztlumí jeho nadšení, a tak se už nesnažila. Jen doufala, že pak Harrington nebude příliš zklamaný. Nedovedl pochopit, jak malou moc má nad svým manželem.

Vzhlédla k obloze a zjistila, že slunce už je vysoko nad hlavou.

„Příliš jsem se zdržela,“ řekla. „Musím se vrátit na Warwicke. Jinak se zpozdím k jídlu.“

Nesnažil se ji zadržet.

„Ještě jednou vám děkuji,“ řekl jí. „Bůh s vámi.“

„Sbohem,“ odpověděla mu a otočila se k domovu.

Cestou znovu uvažovala o té věci. Svitla v ní jiskřička naděje, že by mohla uspět, i když Harringtonovi tu naději nedávala. Už se v představách

viděla v Raynorově náručí, jak jí děkuje, že se jejím přičiněním smířily dvě rodiny a skončily svůj boj. Ale hluboko v duši Elizabeth věděla, že to je velmi nepravděpodobné. Teď, když byla sama, když neviděla smutek v Nigelových očích, aby ji popoháněl, věděla, že ji manžel ani nevyslechne. Byla blázen, že si třeba jen na chvílku myslela něco jiného. Raynor už byl na ni dost nahněvaný. A jakýkoliv náznak z její strany, že by snad nebyla vůči němu loajální, by přiživil jeho nedůvěru a popudil ho proti ní ještě víc.

Ale zvedla hrdě hlavu. Cítila ve tvářích vítr. Přece něco, o čem si myslí, že je správné, nevzdá jen proto, že by to Raynora popudilo. To by se jí nepodobalo.

Navíc, neriskuje tím nijak jejich vztah. Není totiž co ztratit.

Jen posunula někam do ústraní svého vědomí naději, že by se její vztah s Raynorem mohl zlepšit.

Elizabeth se rozhodla, že o té věci promluví se svým manželem hned, jak bude mít příležitost. Bohužel se ale žádná několik dní nenaskytla.

Když se Raynor rozhodl, že se s ní nechce vidět, byl mistrem v tom dělat se nezastižitelným.

Nakonec se Elizabeth rozhodla, že si na něj počká. Čekala dlouho do noci a Olwyn jí dělala zvěda. Když k ní společnice přišla se zprávou, že se Raynor vrátil na hrad a šel do svých pokojů, Elizabeth si dodala odvahy a vydala se za ním.

Neobtěžovala se klepáním. Věděla, že by ji manžel odmítl.

Otevřela dveře a vstoupila do pokoje. Raynor seděl před ohněm, dlouhé nohy měl natažené před sebe a v ruce držel pohár vína. Vyskočil hned, jak ji uviděl.

„Co tu děláte?“ vyštěkl na ni.

Stála tam vysoká a vzpřímená, odmítala se nechat zastrašit. „Ráda bych si s vámi promluvila, mylorde.“

Položil pohár na zem a obrátil obličej k ní.

„Jistě to, co chcete říct, počká do rána. Tady nejste vítaná.“

Prudká bolest jí sevřela srdce. Pak si řekla, ať není bláhová. Nemohla od Raynora čekat nic jiného. Vzdorně se na něj zadívala.

„Tohle nepočká, mylorde. Snažila jsem se o rozhovor s vámi poslední čtyři dny. Zdá se, že jste pořád příliš zaměstnán.“

Zvedla své krásně klenuté obočí.

„Nebo snad je to tím, že se mi vyhýbáte?“

Raynor byl v rozpacích. Nemohl odmítnout její obvinění. Od toho večera, co se milovali, se jí opravdu vyhýbal. Měl ve svých citech naprostý zmatek. Na jedné straně věděl, že Elizabeth má pravdu. Soudí všechny ženy podle své matky a nedokáže se přimět zbavit toho strachu z žen. Nezáleží na tom, že vidí Elizabethinu dobrotu, její lásku k Willow, její nesobeckou pracovitost ve prospěch panství, její jemnost. Všechno je zastíněno pochybami, když myslí na ostatní její rysy. Je tvrdohlavá, umíněná, chce

prosadit svoje. Jak si může být jistý, že tyhle vlastnosti nepřeváží?

Raynor si přál, aby teď odešla co nejdřív, a proto horečně přikývl.

„Tak řekněte, co chcete, a nechte mě na pokoji.“

Postoupila pár kroků do místnosti, ale byla opatrná, aby mezi nimi udržela vzdálenost. To ho z nepochopitelného důvodu popudilo. Ale přinutil se nevybuchnout, nebude se přece chovat jako blázen.

Elizabeth pokračovala.

„Chtěla bych vás o něco požádat ve věci, o které vím, že vás nepotěší...“ Zaváhala.

Ztuhl a pak popuzeně pokrčil rameny.

„Tak proč jste pak tady, madame?“

Odvrátil od ní pohled. Nesmí se od ní nechat vyprovokovat.

Podívala se na něj. Zadívala se mu do očí a v těch jejích byla výzva.

„Protože musím. Nezastrašíte mě, můj choti. Nevzdám něco jen proto, že snad o tom nechcete mluvit. Když něco dělám, dělám to proto, že cítím, že to je správné.“

Pak dodala šeptem s nadějí: „A snad, až to udělám, budete mít příležitost mi poděkovat.“

Dlouho se na ni díval. Měla nervy napjaté až k prasknutí. Nakonec přikývl a kdyby ho neznala, přísahala by, že zahlédla v jeho pohledu obdiv.

Ukázal ke křeslu, které uprázdnil.

„Tak potom dělejte, jak myslíte.“

Přišla k němu a sedla si do nabídnutého křesla. Když ale vzhledla k Raynorovi, který nad ní stál v celé své výšce, zapochybovala o moudrosti toho, že si sedla.

Založil si ruce na prsou.

„Nuže?“

„Byla bych ráda, abyste mě vyslechl, než budete něco namítat,“ varovala ho s sžíravým pohledem. „Vím, že nerad nasloucháte názorům, které se liší od vašich, ale tentokrát byste se mohl pokusit.“

Temně se na ni podíval.

„Pokračujte.“

Vzpřímila se v křesle a odkašlala si. „Před několika dny, když jsem byla na projížďce, jsem potkala muže.“ Sevřel rty. „Muže?“

„Ano, někoho, koho znáte. Řekl mi o... o problémech, které mezi sebou máte a já jsem se nabídla, že se u vás za něj přimluvím.“

Jeho oči se přeměnily v temné tůně plné podezření.

„Doufám, Elizabeth, že jste nemluvila s tím, kterého myslím. Bylo by to to největší bláznovství vyslovit jen přede mnou jeho jméno, jak jsem vás už varoval.“

Vstala a odpověděla mu se stejným zápalem. „Proč, Raynore? Proč tak nenávidíte lorda Harringtona?“

Neuvěřitelnou silou udeřil pěstí do zdi vedle sebe. Na kloubech se mu objevila krev.

„Varoval jsem vás, ženo. Proč se musíte plést tam, kde nejste vítaná? Proč se musíte motat do věcí, kterým nerozumíte?“

„Tak mi prosím mylorde, pomozte pochopit, proč tak opovrhujete někým, kdo je nešťastný a osamělý jako lord Harrington? Nechce nic, než vidět Willow a vy mu to z nějakého sobeckého důvodu, který znáte jen vy, odmítáte.“

Než si Elizabeth mohla uvědomit, co se děje, popadl ji Raynor za ramena. Přitáhl si ji k sobě blíž. Naklonil se nad ni. V hlase měl jen těžko potlačitelnou zuřivost. „Harrington není tím, čím se zdá. Jestli máte v sobě aspoň trochu smysl pro loajalitu vůči mně, tak mě poslechnete. Nedovolím tomu muži, aby se setkal s Willow. A jestli se mi tentokrát, choti, vzepřete, tak za to draze zaplatíte. A neberte mou hrozbu na lehkou váhu.“

Vzhledla k němu. Srdce jí divoce bušilo.

„Řekla jsem vám, mylorde, že se vás nebojím.“

Proč vždycky takhle reaguje? Proč jí nedá možnost snažit se pochopit jeho postoje?

Díval se na ni a ve tváři se mu zračily nejrůznější pocity, které se střídaly s neuvěřitelnou rychlostí. Pak, jako kdyby dobojoval nějakou vnitřní bitvu a vyhrál, sundal jí ruce z ramen a s konečnou platností ji odstrčil.

„To vidím.“

Otočil se a udělal několik kroků. Nedíval se na ni, když pokračoval. Slyšela v jeho hlase vyčerpání.

„Elizabeth, prosím vás. Pro vaše dobro a pro moje a pro Willow – pro tu zvlášť. Jestli ji milujete, nedělejte to. Nechci od vás žádné sliby. Je zřejmé, že vůči mně nemáte pocit loajality. Ale zapřísahám vás, nechte to

být. Louisa by se otočila v hrobě, kdyby věděla, o co se snažíte.“

Elizabeth nevěděla, co má říci. Zoufale toužila mu porozumět, ale nedal jí žádný klíč.

„Chci udělat to, co je správné, Raynore. Kdybyste mi mohl říct, proč to má být takhle?“

Zavrtěl hlavou. Bez jakékoliv emoce odpověděl: „Neřeknu. Nemůžu.“

Dívala se na jeho široká záda. Pak poraženě zavrtěla hlavou. „Nenecháte mě vniknout do vašeho života. Nesdílíte se mnou nic, co by mi pomohlo pochopit vás, co by mi dalo pocit, že jsem opravdu vaše žena. Kdybyste se ke mně choval jako k součásti svého života, pomohlo by mi to vidět věci z vašeho hlediska. Ale to vy neuděláte.“

Raynor se na ni nedokázal podívat, na její krásu, na to pokušení. Bojoval s pocitem zrady. Její slova prakticky nevnímal. Vždycky věděl, že Elizabeth pro něj bude znamenat problémy. Že se nakonec ukáže, jaká opravdu je. Ale teď, když na jeho slova docházelo, necítil zadostiučinění. To, že se chce Elizabeth spojit s jeho nejhorším nepřítelem, je vrchol zrady.

Zaplavilo ho zklamání. Promluvil krutě, aby ulevil své bolesti.

„Opravdu si myslíte, že když jsem s vámi jednou spal, připoutáte si mě k sobě natolik, že budu dělat to, co vy chcete? A proč Harrington, ze všech lidí? Jistě byste mohla mít nějaké sobecké přání, které byste na mně vymáhala. To bych dovedl pochopit. Ale co vám

přinese to, že pomůžete Harringtonovi? Proč byste mě Elizabeth takhle klamala, pokud byste mě nechtěla trápit?“

„Klamat vás?“ podivila se. „Neřekla jsem vám jedinou nepravdu od té doby, kdy jsem vám tvrdila, že Stephen chce, abychom spolu povečeřeli. Tady není žádné klamání. Přišla jsem za vámi, abych vám všechno řekla. Nabídla jsem se mu, že za vámi zajdu, protože byl tak smutný, tak sám. Cítila jsem k němu sympatie, ale vás jsem nechtěla ranit. Tohle je prostě pravda.“

Raynor se cítil jakoby měl na srdci kámen. Co má dělat. Proč Elizabeth není ke svému manželovi loajální? A dokud ji nepocítí, nemůže jí věřit. Na základě čeho by jí měl věřit a milovat? V tom se Raynor zarazil. Nechtěl, aby ho litovala. Ale měl právo na její loajalitu.

Věděl, že Elizabeth netuší, proč tak nenávidí Harringtona. Ale to ji neomlouvá. Je jednou jeho žena. Má stát při něm a při Willow, kterou přijala za vlastní dceru. A Raynor nepochyboval, i když jinak Elizabeth nevěřil, že její láska k dítěti je opravdová.

A to ho jen mátlo o to víc.

Asi Elizabeth musí věřit tomu, že je rozumné, aby se Nigel s Willow setkal. Raynor sevřel rty. To si Elizabeth myslí, že je tak malicherný, že by Harringtona nenáviděl bez vážného důvodu?

Nemůže ale Elizabeth říci pravdu. Slíbil Louise, že nikdy neodhalí tajemství Willowina původu. A hodlal svůj slib dodržet, ať to stojí, co to stojí.

Elizabeth jako jeho žena by měla chtít ho následovat, kam ji požádá.

Je to její povinnost.

Jak si vůbec může myslet, že jí bude důvěřovat, když ona sama není schopna důvěřovat jemu?

Od toho večera, kdy se milovali, byl Raynor ztracen v bouři protichůdných pocitů. Na jedné straně se bál, že se na Elizabeth začíná příliš citově vázat. Na druhé straně ji toužil držet v náručí, být s ní, sdílet s ní svůj život.

A v tom byl ten problém. Pro Elizabeth bylo normální v jejich soužití dávat tomu druhému. Pro Raynora to byla muka. Bál se, že ztratí sám sebe, a při pouhé myšlence na to ho zachvacovala panika.

Nedokáže se vrátit a postavit se jí tváří v tvář. Myšlenka, že by někomu opravdu cele patřil, ho děsila.

Když si to dal všechno dohromady, usoudil, že by to byla sebevražda, kdyby dal na city, které v něm jeho žena vzbuzuje.

Zůstal k ní dál zády. Otočil se, až když slyšel, že se dveře otevřely a zase zavřely. Rozhlédl se kolem sebe. Byl v pokoji sám.

Tohle přece chtěl. Nebo ne?

Elizabeth tu noc mnoho nenaspala. Slzy se jí draly do očí, ale nenechala jim volný průchod. Pláč by nic nevyřešil. Potřebovala přemýšlet.

Je to její život. A Raynor je její manžel. Musí najít nějakou cestu, jak zlepšit jejich vztahy.

Snažila se pochopit, proč je Raynor tak zatvrzelý vůči Willowinu strýci, ale nešlo to. Kdyby jí aspoň něco řekl, dal jí důvod věřit, že se chová rozumně.

Věděla, že v případě ní samé je Raynor naprosto slepý a nechce vidět, jaká doopravdy je. Odmítá vidět, že není jako jeho matka. Nic, co řekne, nebo udělá, ho nepřesvědčí.

Je snad stejně umíněný pokud jde o Nigela Harringtona?

Ale nejvíc se pozastavila nad tím, co řekl Raynor o Louise. Proč by Louisa měla chtít, aby se její nevlastní bratr nestýkal s Willow? Očividně si byli jeden čas blízcí. Bylo to zřejmé z toho, jak měl lord Harrington rád dítě, které ani neviděl.

Elizabeth se rozhodla, že tomu musí přijít na kloub.

Kdyby se jí to podařilo, snad by se tím začaly řešit i některé její problémy. Kdyby Raynor měl pro své chování opravdu dobrý důvod, tak by snad s ním mohla najít nějakou společnou řeč.

Pak by se snad mohli pokusit vyřešit to hlavní – Raynorovu neschopnost věřit sobě a svým citům.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Když se za oknem začalo rozednívat, vzdal Raynor svou snahu usnout a vstal. Prošel sálem, kde se osazenstvo teprve probouzelo a vyšel ven ke stájím.

Nejdřív si vyjel na koni, aby se osvěžil, a pak se pustil do práce. Ale ani usilovná fyzická práce mu nezahnala z mysli myšlenky na večerní události. Ačkoliv mu pot promočil vlasy a stékal po zádech, nemohl Raynor nalézt klid mysli.

Zavolal Arthura, aby přivedl koně. Tento den je stejně dobrý jako jiný, aby začal s výcvikem chlapce v boji s kopím. Nemůže si dovolit, aby ho jeho osobní problémy odváděly od plnění povinností.

Raynor viděl v chlapcově hranatém obličejí snadno poznatelné vzrušení, ale sám je necítil, i když by snad měl.

Mohl myslet jen na hněvivá slova, která si s manželkou včera vyměnili.

Bojí se snad Elizabethy? Když nad situací uvažoval, musel se sám sebe zeptat, co mu opravdu udělala, kromě toho, že nesouhlasila s tím, aby jí poroučel.

Elizabeth mluvila s Harringtonem. Raynor nemohl potlačit vlnu strachu, která mu sevřela žaludek při pomýšlení na svou ženu, jak se baví s tím bídákem. Ale ona ho určitě nevyhledala. To ten bastard si ji vyčíhal.

Teď je nejdůležitější, aby pochopila, že nemůže pokračovat ve svém plánu dát je dohromady. To se

nemůže nikdy stát, ani teď, ani později. Jistě se mu ji podaří přesvědčit, aby v tom nepokračovala.

Kdyby nemohl věřit Elizabeth, že mu pomůže držet Harringtona od Willow, neměli by už žádnou naději. Elizabeth musí vidět, že má v té věci pravdu, aniž by se o ní někdy dověděla víc, než ví teď.

Ale je to jeho chyba, že ho neposlouchá? V mysli se mu ozývala její obvinění. Je snad pravda, že si ji nechce pustit do života?

Věděl, že je pro něj těžké mluvit o takových věcech, jako byl jeho vztah k Louise nebo k matce. Ale přesto řekl Elizabeth víc než komukoliv jinému. Ani Louise, která byla jeho kamarádkou od dětství, nevyprávěl o své matce. A ona to nikdy po něm nechtěla. To byla jedna z věcí, která je spojovala. Ona měla svá tajemství a on svoje. Oba si v tom dokonale rozuměli.

Už Elizabetě něco řekl o svém vztahu k Louise. Víc si nemohl dovolit, pokud nechtěl riskovat, že se prozradí Willowino tajemství.

Mluvila Elizabeth pravdu, když mu řekla, že mu nelhala od toho osudného večera ve Windsoru, kdy mu tvrdila, že Stephen chce, aby zůstal na večeři, i když on tam nebude? Raynor cítil, že to pravda je. I když spolu bojovali a nesouhlasili spolu, nikdy se nebála říci mu, co si myslí. I když věděla, že ho to rozzlobí.

I teď, když věděla, jak ho rozzuří, začne-li mluvit o Harringtonovi, přesto ho vyhledala a řekla mu to přímo.

Raynor si projel rukou zaprášené vlasy. Kdyby tak mohl to dilemma rozřešit.

Arthur dojel na konec kolbiště a zavolal na svého pána. Raynor potřásl hlavou, jako by ji chtěl očistit ode všech myšlenek. Věděl, že by se měl teď soustředit na to, co dělají. Dovedl si ještě vzpomenout, jak byl vzrušený, když se poprvé učil zacházet s kopím.

Pokud je Arthur takový, jako býval on, nepřipustí celý den až do večera, že ho od kopí bolí ruce.

A také to tak bylo. Tak dlouho ho nechal Raynor mířit na terč, až chlapci dělalo obtíže udržet dlouhou těžkou zbraň rovně. A zítra bude Arthur rád, když uzvedne svou vlastní ruku. Ale tak to musí být. V bitvě musí rytíř svou zbraň nést hodiny, aniž by se unavil. Tohle je pro Arthura jen začátek.

A když tak pracoval s chlapcem, zajímalo Raynora, jestli by nemohl nějak začít i se svou ženou.

Jak je to s manželstvím. Má člověk zapotřebí zakoušet tu bolest? Viděl přece tolik bolesti v soužití svých rodičů!

Raynor si byl vědom toho, že je k Elizabeth tvrdý.

Snad by měl jít za ní, nevysvětlovat jí nic, ale být na ni milejší. Snad by pak byla přístupnější k jeho přáním.

Ta myšlenka byla pro Raynora nová. A pocítil strach, že by měl předstoupit před Elizabeth potom, jak se k ní včera večer choval. Mohla by snad odmítnout jeho pokus o smíření?

V minulosti přijímala Elizabeth i malé projevy přátelství vděčně. Vzpomínal si na den, kdy se jí omluvil za to, že s ní nejednal dobře před služebnictvem. Neměla žádné kousavé poznámky, ani

se ho nesnažila odsoudit. Bylo to úplně jiné, než jak se chovala jeho matka k otci. Ta využívala každou situaci, aby ukázala svou moc nad svým manželem.

Ne, Elizabeth mu zatím nedala důvod myslet si, že využije nějakou známku laskavosti z jeho strany jako zbraň proti němu samému.

Když se teď na to Raynor díval, musel připustit, že se Elizabeth vždycky snažila nastolit mezi nimi mír.

Ale i když tohle všechno Raynor připustil, přesto nebylo pro něj snadné uvěřit jí. Ani nemohl přimět Elizabeth, aby k němu cítila nějakou lenní věrnost. Mohl si ji snad jen zasloužit, tím, že jí něco dokáže.

Raynor věděl, že nebude lehké překonat své samotářské zvyky. Ale musí se pokusit, když už pro nic jiného, tak pro svou dceru. Ve věci Willowiny bezpečnosti je jeho pýcha druhořadá.

Musí nějak přesvědčit Elizabeth, že má na srdci jen Willowino štěstí, i když nemůže vysvětlit, proč tak jedná.

O několik hodin později, když dal Arthurovi volno, aby si osvěžil unavené svaly v řece, vrátil se Raynor do domu.

Nemělo cenu odkládat, co musí udělat.

Zeptal se hlavní služebné, kde je jeho žena. Jean mu řekla, že Elizabeth je ve svém salonku.

Zamířil ke schodům, které vedly do třetího poschodí. Najednou měl zpocené dlaně a musel si je otřít o špinavou tuniku. Podíval se dolů na sebe a

uvědomil si, že by měl nejdřív zajít do svých pokojů a umýt se.

Rychle se opláchl a převlékl se. Cítil se jako blázen, když si uvědomoval nervozitu, která mu stahovala žaludek. Elizabeth je přece jeho žena. Ale přesto nedokázal zpomalit divoké bušení srdce.

Bylo to poprvé, co si vzpomínal, že se tak zoufale snažil uklidnit ženu. Ta myšlenka mu nedávala klid.

Když Raynor přišel ke dveřím jejího salonku, zůstal tam v naprosté tichosti stát. Pak se zhluboka nadechl a otevřel.

To, co Raynor spatřil, když otevřel dveře, způsobilo, že mu srdce začalo bušit tak, že měl pocit, že slyší bubny. A za toho bubnování tam stál jako zkamenělý v úžasu nad tou zradou.

Elizabeth a jeho bratr Bronic tam stáli u okna v důvěrném objetí. Celá scéna byla osvětlena paprsky odpoledního slunce. Bronic stál těsně za ní a ruce měl položené na pokožce obnažené mezi roztrženou látkou oblečení. Elizabeth se ho nijak nesnažila odstrčit, jen se divoce na něj dívala plna nevole.

Horečná vzpomínka znásobila Raynorovu bolest – Elizabethiny ruce na jeho vlastních, když mu pomáhala svléknout si šaty v touze být pod ním nahý.

Mrknutím oka ten obraz zmizel, ale bolestná agónie z toho, co viděl, zůstávala. Ze všech lidí na světě věřil nejvíc Bronicovi. A Elizabeth. Bože, ale její prostopášnost bolí jak bodnutí mečem.

Všechno tohle Raynor zahlédl v okamžiku. Bronic se hned k němu obrátil.

„Pojď, Raynore. Musíš mi pomoci.“

Raynor byl šokován tím, že v tváři svého bratra neviděl výčitky svědomí. Trvalo mu chvíli, než pochopil, co mu Bronic říká. Ale i potom tam stál jako vrostlý do země a nebyl schopný pohybu.

Elizabeth se rozhlédla kolem, když Bronic mluvil a krásné safírové oči jí zářily vzrušením. Raynor cítil, jak se mu obrací žaludek. Ženská věrolomnost!

Stále se nemohl hýbat. I když jeho mysl byla obestřena mlhou zoufalství, zaslechl za sebou hlas.

„Promiňte mi, lorde Warwicku.“

Zamračil se zmateně. Co to zase je? Chce někdo další vejít do salonu a vidět tu spoušť? Určitě se celý svět zbláznil.

Otočil se a zadíval se do obličeje Olwyn.

„Promiňte, mylordé,“ opakovala. Držela v ruce podnos s vínem, chlebem a masem.

Pohled na tu hostinu vymanil Raynora ze ztuhlosti, která mu nedovolovala se hýbat.

Rychlostí světla přešel pokoj a odtrhl Bronica od své ženy.

Raynor slyšel, jak Olwyn zalapala po dechu, když viděla, co se děje. Ale k Raynorovu překvapení byl její hlas plný účasti, když spěšně položila ták a spěchala ke své paní.

„Lady Elizabeth, co se stalo?“

Raynor se na ni zuřivě podíval a přitáhl Elizabeth blíž k sobě.

„Copak to není jasné?“

Jeho rozlíčený pohled spočinul na Bronicovi.

„A s mým vlastním bratrem!“

Elizabeth se mu snažila vytrhnout, ale držel pevně.

Bronic vydal zvuk plný překvapení i hněvu.

„Ztratil jsi rozum, Raynore? Kdybych se nebál o tvou ženu, tak tě zaškrťm. Ale tvoje obvinění je tak směšné, že se ani nebudu obtěžovat ti odpovědět.“

Raynor zkrivil rty do úsměšku a ukázal na roztržené šaty své ženy.

„Tak mi řekni, co je tohle?“

Raynor byl tak rozzuřený, že si nevšiml, jak se Elizabeth uraženě nadechla.

Elizabeth se mu vytrhla a pak se rozpřáhla a uhodila Raynora do tváře.

„Jak se opovažujete, vy odporný darebáku?“

Ustoupila od něj a s rukama v bok se na něj dívala. Rty měla tak pevně sevřené, že se kolem nich objevila bílá rýha. Hrud' se jí zdvíhala v rychlém rytmu rozrušeného dechu.

Raynor pocítil nevolnost nad tou farizejskou zlobou, ale rychle ji potlačil. Jak se on opovažuje? Vždyť je to ona, kdo se opovážil příliš! Nemůže mi nijak vysvětlit to, co viděl na vlastní oči! Raynor k ní postoupil a ruce svíral v pěst.

Bronic ho zastavil tím, že vklouzl mezi ně.

„Nedělej to bratře, nebo uděláš ze sebe ještě většího blázna, než jakým jsi byl doposud.“

A pak, jako by si Raynor nezasluhoval pozornost, otočil se Bronic k Olwyn.

„Tvou paní pokousal pavouk.“

Když Olwyn poděšeně vykřikla, zvedl chlácholivě ruku.

„Není to nebezpečné, nebyl jedovatý. Vím to, protože jsem ho našel a zabil. Ale měla by ses na tu ránu podívat, bude potřebovat ošetřit.“

Když si Raynor uvědomil, co udělal, sklopil hlavu. Stál tu a nemohl popadnout dech.

Pavouk.

Podíval se na Elizabeth, ale ta se jeho pohledu vyhnula. Ale jak zvedla ruku, aby si potáhla roztržené šaty na rameno, byla jí na tváři vidět bolest.

Proboha, co to udělal? Raynor si přejel obličej třesoucím se rukama.

Zmatek se mu zračil ve tváři, když vzhlédl k bratrovi. „Bronicu, já...“

Bronic se k Raynorovi neotočil a jen s přemáháním řekl: „Jen pro lásku, kterou k tobě chovám, zapomenu to, co sis dnes myslel, Raynore. Nikdy v životě bych ti nevzal ženu. Myslel jsem si, že my dva se navzájem známe tak dobře, že si tohle o mně nemůžeš myslet. Celá ta léta jsi mi nedal důvod myslet si něco jiného a proto se budu snažit, abych na dnešek zapomněl.“

Světlovlasý muž se otočil k Elizabeth, která tam stála tichá a bledá a jako Olwyn vypadala bezradně.

„To tvoje žena bude mít větší problémy s tím, aby ti odpustila, Raynore. Zatím od tebe nezakusila nic dobrého.“

S tím odkráčel z pokoje.

Olwyn přistoupila k Elizabeth a opatrně jí začala sundávat zbytky světlých sametových šatů.

To Raynora konečně vyburcovalo k nějaké činnosti. Odstrčil společníci stranou. Pocit viny i úzkosti z toho, co právě udělal, ho přinutil, aby chvatně zašeptal: „Ne, já se na to podívám.“

Ale Elizabeth před ním ustoupila, když se jí dotknul. Raynor sebou trhl.

Olwyn čekala, co jí Elizabeth řekne. Nejistě se na Raynora podívala.

„Řekni jí, ať jde,“ požádal svou ženu bolestným hlasem.

Elizabeth se dívala na podlahu. „Udělej, co pán říká.“

Jakmile Olwyn odešla, poodstoupila Elizabeth ještě dál od svého manžela. Podívala se na něj s bojovně vystrčenou bradou, i když v modrých očích byla lítost.

Natáhl k ní ruce.

„Já... odpusťte mi, Elizabeth. Viděl jsem Bronica a myslel jsem... Neovládl jsem se.“

Zavrčela na něj.

„Je zřejmé, co jste si myslel, choti.“ Hrdlo se jí stáhlo zadržovanými slzami. Nechtěla, aby je ten šílenec viděl.

„Jak jste mohl, Raynore? Dala jsem vám snad někdy důvod, abyste si myslel, že bych...?“

Prsty si hrál se svými vlasy.

„Ne, nedala. To jen já. Ale co tu dělal? Proč byl Bronic s vámi?“

Jeho hlas byl divoký zoufalstvím.

Dopalovalo ji, že mu má něco vysvětlovat po tom, co se stalo dnes a předchozí večer. On sám nic nevysvětluje, jen prostě předpokládá, že ona bude slepě věřit jemu i jeho úsudku. To je nesnesitelné, zvláště když Raynor nemá k ní ani trochu důvěry.

Řekla jen to:

„Drahý mylorde, necítím žádnou povinnost vás informovat, když vy mi neříkáte nic o tom, co děláte a proč. Ale kvůli vašemu bratrovi vám to řeknu. Přišel za Olwyn. Jste tak slepý ke všemu, co se vás přímo nedotýká, že si nevšimnete citů druhých Bronic miluje Olwyn a ona jeho.“

Hned jak ta slova vyslovila, věděl, že je to prav da. Vždyť i on to musel vidět. Když se teď podíva zpět, pokaždé, když viděl Elizabeth s Bronicem, byla tam také Olwyn. Připomněl si ty spousty Bronicových výmluv, aby se mohl uprostřed dne vrátí do domu, v době, kdy tam Elizabeth nebyla.

Uhodil se pěstí do dlaně.

„Bože, to jsem byl blázen. Nemám žádnou omlu vu, Elizabeth. Víím, že na tom teď nic nezměním po tom, co jsem udělal, ale chtěl bych, abyste věděla že jsem

sem přišel, abychom už dále spolu nebojo vali, ale hledali smír.“

Potřásl hlavou, jako by se sám sobě vysmíval.

„Nevím, co se se mnou děje ty poslední měsíce, co se známe. Jak už jste mě obvinila, asi jsem ztratil rozum.“

„To opravdu ano,“ řekla mu chladně. „Teď bych vám byla vděčná, kdybyste odešel.“

Věděl, že má právo ho o to žádat, ale nemohl, takhle ne. Musí se pokusit uvést věci na pravou míru, ne kvůli Willow, ale kvůli tomu, že ublížil Elizabeth.

Za ty týdny se nebyl pořádně schopen soustředit na nic jiného než na Elizabeth. Nikdy nepocíťoval nic podobného k žádné ženě.

Chtěl bojovat se svým vlastním bratrem jen proto, že se jí dotýkal. Před dvěma měsíci by nevěřil, že je něco takového možné. Řekl by tehdy, že žádná žena mu nestojí za to, aby se rozhádal se svým bratrem, a že Bronic může mít kteroukoliv ženu, která by se mezi nimi vyskytla.

Pro Raynora nebyly ženy nic jiného, než prostředek, jak ukojit přirozenou tělesnou potřebu. Nezdála se mu některá lepší než jiná. V těch vztazích, které měl, nebyly žádné city. Ale když viděl Bronica s Elizabeth, pocítil k ní tak majetnický vztah, jaký si nikdy nedovedl představit.

Dokud do jeho života nevstoupila Elizabeth, neznal ani smích ani klid. A to málo, co měl teď, měl díky ní.

Přistoupil k ní blíž. Stála tam nehnuté a dívala se z okna. V minulosti by mu Elizabeth jeho hrubé chování lehko odpustila, ale tentokrát Raynor cítil, že to bude jinak. A Raynor jí to nemůže mít za zlé. Udělal něco tak neomluvitelného, když ji obvinil z láskování s Bronicem. Jak si jen přál, aby to mohl nějak změnit!

Elizabethiny roztržené šaty odhalovaly jedno bělostně hedvábné rameno. Na něm viděl kousnutí od pavouka, muselo ji to bolet. Kdyby tak mohl vzít její bolest na sebe.

Pln výčitek svědomí k ní vztáhl ruku. Odhrnul látku a přiložil rty na poraněné místo na znamení pokání. „Elizabetho, prosím, odpusťte mi to.“

Trhla sebou, když se jí jeho rty dotkly, ale pak zůstala tiše stát.

Pak se pomalu, ale tak pomalu, že měl pocit, že se mu to jenom zdá, k němu otočila tvář. Až když promluvila, uvědomil si, že to je pravda.

„Raynore.“ Její hlas byl plný zmatku i hořkosti.

„Proč se takhle chováte? Co jsem udělala, že mě tak nenávidíte? Je mi líto, že jste byl vmanipulován do manželství, které jste si nepřál, ale musím za svou chybu platit až do konce života?“

Bolest mu sevřela srdce, když slyšel, jak moc jí ubližuje. Zkroušený Raynor zvedl ruku a dal jí ukazováček na rty.

„Ne, Elizabeth. Neudělala jsi nic. Za to, že jsme se museli vzít, jsme mohli oba. Už to teď vidím. Já jsem se tehdy večer rozhodl, že zůstanu, když jsem se

dověděl, že Stephen tam není. To rozhodnutí bylo moje a jenom moje. A že bych tě nenáviděl – to ne. Moje city k tobě jsou různorodé a nepočitatelné, ale nenávisť mezi nimi není.“

Elizabeth mu vzala ruku ze svých úst a zadívala se na něj. V očích už neměla hořkost, ale smutek.

„Ach Raynore,“ řekla s povzdechem. „Aspoň, že to připouštíš. Ale stejně se o naši budoucnost bojím.“

Přistoupil k ní blíž a pohledem se nořil do jejích očí. Ta slova ho zasáhla hluboko, ale nemohl si dovolit věřit jim. Jistě ji nezranil tak zle, že už se to nedá nikdy napravit. Musí mu dát čas, aby dokázal, že si zaslouží ještě jednu příležitost.

„Musíme teď mluvit o budoucnosti?“ zeptal se. Události posledních hodin způsobily, že se při myšlence na to, že by ji ztratil, cítil osamělý a nešťastný. Snad zítra bude příznivější doba pro řešení jejich problémů.

Na tak silného a panovačného muže vypadal Raynor nečekaně sklesle a smutně, když se tak na ni díval.

Při pohledu na svého manžela si uvědomila, že je jí teď s očima plnými kajícího a osamělosti bližší, než kdykoliv předtím. Bylo to, jako by se otevřel a odhalil jí prázdný prostor ve svém nitru. A to bylo to místo, které ona tak toužila vyplnit celým svým bytím.

Vnitřní hlas ji ale varoval, aby byla opatrná. Může svěřit své city muži tak zraňujícímu, drsnému a krásnému?

I když její rozum křičel ne, srdce jí bušilo s nadějí. Raynor už neprotestoval proti lásce a to ji činilo šťastnou. Bude nejlepším být upřímná. Ať už k ní Raynor cítí cokoli, nedokáže své city pojmenovat, dokud ona mu nevyjeví svoje. Snad mezi ně časem přijde láska.

A pokud ne... V duchu pokrčila rameny. Pak bude muset stačit vzájemný respekt, úcta, přátelství a ano, také touha.

Touha byla teď v Elizabeth, jako vždycky, hned pod povrchem. A jakmile si to uvědomila, zpozorněla. Od toho večera, co se milovali, se jí Raynor nedotkl. Snažila se vši silou na tu noc zapomenout, na všechno, co tehdy zažila, ale ty vzpomínky ji nechtěly opustit. Toužila po tom, aby jí zase držel v náručí a dospěli spolu k vrcholu.

Pohled jí sklouzl na jeho ruce, které držel toporně podél těla, ty ruce, které se jí tak důvěrně dotýkaly a dovedly jí dát tolik radosti. Elizabeth cítila, jak se jí vztyčily bradavky a v podbřišku se jí rozlévalo teplo.

Něco z toho, co cítila, muselo přejít i na Raynora, protože najednou se na ni díval s nejistotou a vzrůstající touhou. Ale neudělal ani jediný pohyb, aby se jí dotknul. Zřejmě si nebyl jistý, jak by na to zareagovala po tom, co se mezi nimi stalo.

Elizabeth pochopila, že je na ní, aby dala svému manželovi najevo, že ho opravdu chce. Vztáhla svou útlou ruku a položila mu ji na tvář.

„Raynore.“

I když to Raynor pochopil jako vstřícné gesto, přesto si stále nebyl jistý. Ale žár jejího pohledu mu rozpaloval krev, jako oheň ohřívá víno. Cítil, jak podléhá vzrůstající touze, která v něm dřímala. Opatrně, musí jednat opatrně, aby ji nezahnal pryč.

Naklonil se k ní, oči měl temné touhou.

„Vím, že jsem ti dnes ublížil a mnohokrát v minulosti. Ale teď... z toho, co vidím v tvých očích, myslím...“

Díval se jí do očí, jako by doufal, že tam najde odpověď.

„Tvoje oči mi říkají, že chceš, abysme byli spolu. Chceš to, Elizabeth? Chceš mě?“

Stál úplně tiše a čekal na její odpověď. Věděl, že přijme její odpověď bez dalších otázek. Už jí dnes v žádném případě nechce ranit.

Elizabethina odpověď mohla být jen ano, to věděl, ale potěšilo ji, s jakou úctou se jí táže.

„Ano, můj choti. Chci tě.“

Raynor chtěl být něžný, držet ji jemně. Ale Elizabeth to zvrátila. Když ji vzal do náručí, našly si její rty jeho ústa s nečekanou žádostivostí. Otevřela rty a sama si vtáhla jeho jazyk do sladké jeskyně svých úst.

Raynor zalapal po dechu a přitiskl ji k sobě. Prsty zapletl do bohatých vlasů a tiskl si její hlavu k sobě, aby byl jejich polibek ještě vášnivější. Uvolnil stavidla své náruživosti. Elizabeth to vítala s nadšením. Rukama se ho chytila za ramena. Zvrátila hlavu a hlasitě vykřikla, když sklonil hlavu k jejím nadrům.

Raynor zuby odhrnul látku a ústy se přísál na vztyčenou bradavku. Elizabeth nahlas vykřikla jeho jméno a rukama si vši silou přitiskla jeho hlavu k ěadrům.

Nádherný pocit se jí šířil z prsou až do podbřišku. Elizabeth se na Raynora zavěsila a snažila se obejmout ho nohama, aby se ho mohla dotýkat tou nejvíc toužící částí svého těla. Ale vadila jí sukně. Nešťastně zavrtěla hlavou.

„Vezmi si mě, Raynore. Nečekej. Toužím po tobě.“

Její prosba nezůstala nevyslyšena. Raynor se s ní chtěl milovat hodiny, poznat každou křivku jejího dokonalého těla. Ale nedokázal vzdorovat žáru ve svém těle. Bylo to, jako by žárlivost a hněv, které zažil, otevřely stavidla jeho nejvnitřnějším pocitům. Jeho vzrušení bylo tak veliké, že to téměř bolelo.

Pomalů se s ní svezl na podlahu. Už se nechtěl ovládat. Tohle je jeho manželka, jeho žena a chce ho.

Byli v jejím salonku, kam mohl kdokoliv vstoupit, a snažili se jeden druhého svléknout.

Pokusil se vstát. Nešla mu sundat tunika. Ale Elizabeth ho držela s překvapující silou.

„Ne, Raynore, prosím, udělej to hned. Hořím touhou.“

Poslechl ji. Vyhrnul jí šaty a jeho hledající ruce spočinuly na nahém těle.

Jako poprvé, když se milovali, udivovala ho tím, jak odpovídala na jeho dotečky.

Tohle je jeho žena, jeho Elizabeth. Nebojí se vášně, má na ni právo.

Raynorovi se konečně podařilo uvolnit pás a rozhalil si svůj vlastní oděv. Elizabeth se mu snažila pomáhat. Její dech se změnil v přerývané sípání.

Raynor nedokázal potlačit sten, když si ho přitáhla a on do ní vnikl. Nohama ho objala.

Vykřikla radostí. Přizpůsobila se jeho rytmu. Byli jedna bytost plná vášně.

Líbal ji a ona lapala po dechu. Jejich jazyky se pohybovaly ve stejném rytmu jako jejich těla. Prohnula se a on jí pokryl hrdlo žhavými polibky. Šaty jí spadly z ramene a odhalily jedno ňadro jeho rozpálenému pohledu.

Laskal je jazykem a on jen opakovaně šeptala.

„Raynore, Raynore.“

Pak pod ním ztuhla. Svalstvo uvnitř se sevřelo a ze rtů jí unikl ostrý výkřik naplnění. Naklonil se nad ni a políbil ji.

O vteřinu později už cítil Raynor tu jásavou nádheru, kdy jeho semeno proudilo do ní a ona ho rukama i nohama pevně objímala, jako by ho už nikdy nechtěla pustit. Pak se oba uvolnili a klidně leželi. Chtěl se z ní skulit, ale zadržela ho.

„Ne, nechod' ode mě.“

Zhluboka se nadechl.

„Nechci tě rozmačkat.“

Zasmála se ospale.

„Pokud se ti to nepodařilo před chvílí, tak už se to nestane.“

Něžně se zasmál, ale neodpověděl. Překulil se i s ní, takže teď ležela na něm. Stále byli spojení. Povzdechla.

„To není špatné.“

„Ne,“ odpověděl tiše a políbil ji do vlasů. „To není.“

Když se Elizabeth probudila, byla ve své ložnici, ve své posteli, mezi chladivými prostěradly. V místnosti se už šerilo.

Elizabeth se nemusela ani rozhlížet, aby věděla, že Raynor tam není.

Mohla se jen dohadovat, že ji tam přenesl, protože si nic nepamatovala od okamžiku, kdy si ji překulil na sebe. Cítila, jak ji polévá horko, když si připomněla, jak divoce se milovali. Zdálo se, že co se týče Raynora, je její vášeň nevázaná.

Ale co ji uvedlo ještě víc do rozpaků bylo to, že usnula. Události toho odpoledne ji evidentně tak vyčerpaly, že usnula svému muži na prsou a nevzbudila se, ani když ji přenášel do postele.

Bože, když teď pomyslela na to, co všechno dělali, zdálo se jí, že zešíleli. Vždyť mohl do salonku kdokoliv přijít!

Snad Olwyn dohlédla, aby tam nikdo nešel, když věděla, že je tam s Elizabeth Raynor. V duchu své společnosti vzdala díky.

Právě v tu chvíli se otevřely dveře ze salonku a žena, na kterou Elizabeth myslela, vstoupila.

Olwyn zůstala stát v otevřených dveřích a když viděla, že je Elizabeth vzhůru, zarděla se.

„Nechtěla jsem tě vzbudit,“ řekla. „Jen jsem měla starost, když mi lord Raynor řekl, že jsi usnula, myslela jsem, že třeba to pavouci kousnutí... Nebo snad tvůj manžel tě rozrušil...“

Elizabeth se jí nepodívala do očí.

„Ne, není třeba se bát. Jen jsem byla unavená.“

Podívala se na Olwyn a pocítila výčitky svědomí, když viděla její ustaranou tvář.

„Opravdu, Olwyn,“ řekla naléhavě. „Není třeba se bát. Jsem v pořádku a lord Raynor neudělal nic, čím by mi ublížil. Omluvil se mi za to, co řekl. Myslím, že už jsme ukončili ta nedorozumění.“

Zarděla se až po kořínky vlasů, když si vzpomněla, jak jejich rozhovor skončil.

Olwyn přikývla. Viděla, červené skvrny na krku své paní a její opuchlé rty. Nebylo těžké uhádnout, co se tu dělo.

Olwyn se zadívala na podlahu.

„Je teď mezi vámi všechno v pořádku?“

Elizabeth chvíli přemýšlela. Co může odpovědět? Ačkoliv teď byly vztahy mezi ní a manželem lepší než kdykoliv předtím, neudělala by tu chybu, že by věřila, že už je všechno v pořádku. Raynor nepronesl žádný slib ani závazek. Nedělala si iluze, že jedna omluva a

nespoutaný výbuch vášně vyřeší všechny jejich problémy.

Raynor je pořád ten samý muž se vší jeho nedůvěrou v ženy a lásku.

Elizabeth pomalu zavrtěla hlavou. Nechtěla lhát své společníci, ani nechtěla přemítat nad tím, jaký by byl její život, kdyby se Raynorovi nepodařilo překonat jeho zábrany. „Po pravdě řečeno, nedokážu na to odpovědět, Olwyn. Raynor je... no, Raynor. Co bude, to ví jen Bůh.“

Elizabeth vstala z postele a šla k oknu, jako kdyby zlaté paprsky zapadajícího slunce jí dokázaly dát odpověď o její budoucnosti. Kdyby to tak bylo. Kdyby všechno bylo tak jasné...

Jak tam tak Elizabeth stála, něco ji napadlo. Raynor už jednou miloval. Louisu. To je nad slunce jasnější. Věřil jejím slovům a jejímu úsudku natolik, že jedno její slovo ho na smrt znepřátelilo s jejím nevlastním bratrem, Nigelem Harringtonem. Louisino slovo mělo a dosud má na Raynora velký vliv.

Když Elizabeth dokáže pochopit, jaký byl mezi Raynorem a Louisou vztah, a uvidí tu ženu tak, jak ji viděl Raynor, pak snad bude mít odpověď na své otázky.

Ne, že by si Elizabeth myslela, že by mohla být jako Louisa, nebo to snad chtěla. Ale věřila, že by jí to pomohlo najít klíč k řešení jejích vlastních problémů.

A tak byla rozhodnutá to udělat. Teď víc, než předtím. To je cesta pro ni a Raynora, aby byli spolu.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Druhý den ráno se Elizabeth kýžené informace nečekaně dověděla ze stejně nečekaného zdroje.

Pracovala v hospodářských místnostech spolu s hlavní služebnou, Jean. Ta se najednou posadila na pytel s řepou a začala plakat. Elizabeth se na ni udiveně dívala.

Nechtěla se vyptávat, ale cítila, že musí ženu nějak uklidnit, a proto se zeptala: „Jean, co se děje? Mohla bych ti nějak pomoci?“

Jean se obrátila ke své paní šedýma očima plnými slz a sklíčenosti.

„To kvůli mému holce, Hyle, madam. Je mi líto, že způsobila tolik problémů vám i panu Raynorovi. Vždycky to bylo vzpurné dítě. Její otec nikdy pro ni neměl dobrý slovo a od té doby, co umřel, byla můj kříž. To jí bylo dvanáct.“

Elizabeth překvapeně zamrkala.

„Hyla je tvoje dcera? To jsem netušila.“

„Ano, je moje. I když potom, co udělala malé Willow, proklínám den, kdy jsem ji porodila. Lord Raynor měl právo ji poslat pryč. Od té doby, co jste přišla, nemohla vám přijít na jméno. Myslela, že jste jí vzala lorda Raynora. Když jsem to viděla, poslala jsem

ji pracovat do kuchyně k Evě. Myslela jsem si, že tam bude moct zůstat, když vám ji odklidím z cesty.“

Elizabeth zbledla, když si vzpomněla, co se v kuchyni stalo.

„Ale já jsem jí nijak neublížila.“

„To já dobře vím,“ odpověděla Jean. Sklopila hlavu a zadívala se na podlahu.

„Já... vím, že jste ji našla v pokoji lorda Raynora, mylady.“

Elizabethiny smetanové tváře polil temný ruměnc.

„Opravdu, radši bych o tom nemluvila. Je to osobní a byla bych ti vděčná, Jean, kdybys o tom pomlčela.“

O tom nepodařeném večeru zřejmě ví každý v domě, pomyslela si Elizabeth.

Jean se snažila věc vysvětlit.

„Nechtěla jsem mluvit o nějakých důvěrnostech, mylady. Jen jsem se vám snažila něco vysvětlit. Hyla mi přiznala, že lord Raynor pro ni neposlal. Ona jen věděla, že nespí s vámi, a tak doufala, že ho získá zpátky.“

Když Elizabethin ruměnc ještě víc potemněl, rychle mluvila dál, aby ji paní nepřerušila.

„Ale lady Elizabeth, ona ho nemůže získat zpátky. Pro lorda Raynora nikdy nic neznamenal. Ano, mohl s ní párkrát spát. Ale to bylo všechno. Hyla nikdy nebyla jeho ženou a ani žádná jiná. Tenhle pochybovačný lord Raynor by si ani nevzpomněl na její jméno. To není muž, který si ženu zapíše do srdce. Dlouho takový nebyl.“

Pak se Jean obrátila k Elizabeth s váhavým výrazem.

„Lady Elizabeth, můžu s vámi mluvit otevřeně? O lordu Raynorovi?“

Elizabeth s překvapeně zvednutým obočím uvažovala. Jak ještě otevřeněji může Jean mluvit? Navíc, když někdo začne s takovouhle otázkou, počítá, že se posluchači nebude líbit to, co řekne.

Ale přesto Elizabeth něco zdrželo od toho, aby služebnou zarazila. Jean řekla, že chce mluvit o Raynorovi. Nezavrhl by tak Elizabeth příležitost dovědět se něco o svém manželovi? Proto se na Jean pátravě zadívala a pak přikývla. „Mluv. Řekni, co máš na srdci.“

„Jsem ráda, že jste sem přišla, mylady. Lord Raynor potřeboval někoho, kdo by ho odtrhl od minulosti. A taky potřeboval někoho, kdo by ho miloval – a koho by miloval on.“

Chvilí nedokázala Elizabeth vymyslet žádnou odpověď. Byla potěšená, že služebná vycítila, že je pro manžela dobrem, ale bylo přece jen divné o tom s někým mluvit. Prostě to neměla v povaze. Ani s Olwyn nebyla zvyklá mluvit o takových věcech.

Bylo jí jasné, že lidé na hradě vědí o každém detailu ze soukromí svého pána a paní. Bylo prakticky nemožné, aby to nevěděli. Vždyť všichni žili a pracovali v malém uzavřeném světě zvaném Warwicke dohromady.

Právě když Elizabeth došla k závěru, že bude lepší říci Jean, aby už nepokračovala, služka se znovu ozvala. „Neviděla jsem lorda Raynora tak plného života od té doby, co lady Louisa zemřela.“

Tím ovšem upoutala Elizabethinu pozornost. Teď už ji nezarazí, ať už to vyprávění zajde kamkoliv. Všechno v ní toužilo se dozvědět něco o vztahu Raynora k Louise. To jí jistě pomůže pochopit muže, za kterého se vdala. S tou myšlenkou pobídla ženu k dalšímu vyprávění.

„Co tím myslíš?“

„No tohle, mylady. Lord Warwicke se právě začínal stávat sám sebou potom, co mu umřela matka. Ona teda byla číslo, to vám povím.“

Jean smutně potřásla hlavou.

„Nikdy tomu chlapci nedala pokoj. Pořád po něm něco chtěla, pořád se s ním vadila. Bylo mu devatenáct, když umřela, a to měl poprvé v životě klid. Dokud byla naživu, rejpal a vnucovala se, snažila se ho ovládnout jako starého lorda.“ Služebná se posadila zpříma a pyšně se usmála.

„Ale lord Raynor jí to nikdy nedopřál. Přesto vím, že ho to stálo hodně, pořád se jí bránil. Jak jsem už řekla, ty roky po její smrti se stal daleko příjemnější. Víte, už nemusel bojovat a chránit se proti jejím manipulacím. Věřím, že to bylo, jako by mu sundali balvan z ramenou.“

Elizabeth si snažila představit matku svého manžela. Jaká asi musela být! Bylo to těžké. Její vlastní

matka byla pro otce partnerkou a přítelkyní. A co se týče jejích dětí – včetně dcery – snažila se je naučit, aby vždycky myslely a jednaly samy za sebe.

Elizabeth se zachmuřila.

„Byla opravdu tak strašná? Je těžké uvěřit, že by někdo mohl být takový.“

Jean sevřela opovržlivě rty.

„Ano, byla. Nedokázala milovat nikoho jiného, než sebe. Ve svých padesáti letech jsem neviděla nikoho jiného, kdo má tak málo ohledů k ostatním okolo sebe. Je těžké uvěřit, že porodila dva takové muže jako je lord Raynor a pan Bronic. Nikdo nedokáže říct, kdo byl Bronicův otec.“

Žena zaváhala.

„Já vím, že bych neměla kritizovat své pány, ale ona nebyla dáma. Snad původem, ale ne srdcem.“

Když se Jean obrátila k Elizabeth, ve tváři měla znechucení.

Poprvé se Elizabeth zamyslela nad tím, jaké je to pro Bronica, když ani nezná jméno svého otce. Není divu, že si jsou Raynor s Bronicem tak blízcí, neměli nikoho jiného. Ale zvědavost, dozvědět se něco o Louise, odsunula tyhle otázky stranou.

„Řekni mi o Louise. Co se stalo, když přišla? Co udělala, že se Raynor zase stal tím, čím byl?“

Služka potřásla šedivou hlavou.

„Tak to nebylo. Lady Louisa byla čistá a laskavá jako jarní potůček.“

„Snad to tedy byla její smrt, která ho zase zatvrdila proti životu,“ hádala Elizabeth.

„Ne, stalo se to, když přijela.“

„Když přijela?“ zeptala se Elizabeth nevěřicně. Nedávalo to smysl. Pokud ji Raynor miloval a on byla taková, jak Jean řekla, měl být rád, že je s ním Jean vypadala tak zmateně, jako se Elizabeth cítila.

„Ano, zdálo se v té době, že mylord Raynor se zase zlobí na celý svět, i když s lady Louisou za cházel, jako by byla ze skla. Víte, to bylo šest měsíců před tím, než se Willow narodila. Byla jsem tu tehdy, abych pomohla dítěti na svět. Louisa byla útlá, měla úzké boky a dítě bylo velké. Naše Willow byla velké zdravé děťátko,“ řekla Jean a oči zakryl mrak lítosti.

„Lady Louise trvalo dva dny, než ji porodila a pak už jsme nemohli zastavit krvácení.“

Ačkoliv Elizabeth cítila smutek, když slyšel o Louisině utrpení a smrti, ta historka v ní také zašla zmatek. Trvá to déle než šest měsíců, aby človek donosil a porodil zdravé velké dítě. Elizabeth jednou viděla, jak její matka pomáhla na svět šestiměsíčnímu nedonošenátku. Bylo to malé, slabé děťátko, které do hodiny zemřelo.

„Takže Louisa už musela nosit své dítě pod srdcem, když přišla žít sem,“ přemítala Elizabeth nahlas.

„Jak a kdy se seznámili? Určitě ne na Harringtonu.“ Jean pokrčila rameny.

„Předtím tu lady Louisa nikdy nebyla. O tom bych věděla. Ale mohli se s pánem seznámit kdekoli jinde.“

Nikdy jsem ale neslyšela, že by jel na Harrington. To bylo už dávno předtím, kdy se s Nigelem pán navštěvoval. Tehdy byli velcí přátelé, ale pak už se vůbec nestýkali.“

Elizabeth napadlo něco jiného.

„Mohl být Raynor rozzlobený, protože mohl mít podezření, že dítě je někoho jiného?“

„Ale ne, mylady. Jak jsem vám říkala, lord Raynor zacházel s lady Louisou, jako by byla ze skla. Vždycky jí pomáhal a ptal se na děťátko. Ujišťoval lady Louisu, že bude mít všechno, co bude chtít. Lord Raynor se nikdy nezříkal toho, že je otcem Willow. Naopak, od první chvíle to prohlašoval.“

To Elizabeth věděla. Od začátku jí říkal, že je Willowným otcem.

Jean pokračovala. Navazovala na Elizabethiny myšlenky. „Ale něco bylo v nepořádku. Když přijel lord Harrington na hrad a chtěl vzít sestru domů, ztropila lady Louisa takový povyk, ječela a nedokázala přestat. Lord Raynor byl z toho tak divý, že jsme všichni mysleli, že zabije Harringtona holýma rukama.“

„Aha.“

Elizabethino obočí se zkrabatilo.

„Co čekal Raynor od lorda Harringtona? Louisa byla jeho sestra, byla těhotná a žila s mužem, který nebyl její manžel. Jak by se cítil Raynor v jeho kůži? Lord Harrington musel být bez sebe strachy. Jen bych chtěla vědět, proč obrátil Raynor svůj nevysvětlitelný

hněv proti němu. I když si Louisa nepřála vrátit se domů, přece se Raynor mohl snažit pochopit Nigela.“

Elizabeth věděla, že její vlastní bratři by vtrhli do každého domu, kde by jejich sestra setrvala za podobných okolností.

„Nic o tom nevím, mylady. Ale vím, že lord Harrington přijel se svými muži k hradu a volal na svou sestru. A lady Louisa plakala a byla by se vrhla z cimbuří, kdyby jí v tom lord Raynor nezabránil.“

Elizabeth si sedla na sud s loňskými jablky. Vrhout se z cimbuří se jí zdálo být hysterickou reakcí, aby dosáhla to, co chce. Raynor řekl, že by se Louisa obrátila v hrobě, kdyby věděla, že se Elizabeth snaží pomoci jejímu bratrovi, aby se setkal s Willow. Tehdy si myslela, že Raynor jen přenáší svou vlastní nenávisť i na Louisu. Ale zřejmě to tak nebylo. Z nějakého důvodu Louisa nenáviděla svého nevlastního bratra. Nenáviděla ho tolik, že hrozila, že se zabije, pokud by se měla vrátit domů. Jestli to bylo proto, že si nedokázala představit, že ztratí Raynora, nebo proto, že její nevlastní bratr jí něco provedl, to Elizabeth netušila.

Ale jedna věc byla jasná. Kvůli něčemu, co znala jen ona – a zřejmě také Raynor – si Louisa nepřála, aby se někdy ona nebo její dítě s Nigelem setkaly.

To bylo na pováženou. Ale ačkoliv Elizabeth nebyly jasné důvody, které Louisu k tomu vedly, pochopila, že nemá právo jednat proti vůli Willowiny matky. Jestliže Louisa nechtěla žádný kontakt s

Nigelem, rozhodně nebude Elizabeth intervenovat kvůli tomu rytíři, který se chce s Willow setkat. Je to Nigelova věc.

Nezáleží na tom, jak moc ho bolí, že nemůže dítě vidět, bylo to Louisino přání. A Elizabeth dohlédne, aby bylo její přání splněno.

Elizabeth se tedy takhle rozhodla a také teď věděla, že Raynor má pro své jednání důvod. I když jí odmítal říci, co se mezi Louisou a Nigelem stalo – a Elizabeth si teď byla jistá, že kámen úrazu leží právě tady – věděla teď, že má pro svůj postoj důvod.

Navzdory svému pesimismu a prchlivosti je Raynor muž, který dělá všechno pro to, aby soudil i jednal spravedlivě.

Raynor vždycky jednal podle své logiky. To byla jedna z věcí, která ji k němu přitahovala, i když ji zároveň popuzovala. Ať už si myslel, že ho úmyslně vtáhla do manželství, o které nestál, nebo vehementně bojoval proti tomu, aby nebyl v manželství zotročen jako jeho otec.

Zdálo se, že je v Raynorovi silně zakořeněná nenávist k Nigelu Harringtonovi, a to bylo dobrým důvodem i pro ni.

Pokud má jejich manželství někdy opravdu fungovat, musí se naučit mít víru ve svého manžela. Aspoň jeden z nich se o to musí snažit, tak proč by to nebyla ona. Možná, že když Raynor uvidí její úsilí mu věřit, začne i on věřit jí – a jim.

Když Elizabeth vyšla z chladného sklepa, pocítila teplo, jako by den přikryl hrad i pozemky příkrývkou.

Ve vzduchu byl klid a lidé z hradu dělali svou práci nehlučně. Podpaží a záda jejich vlněných oděvů byla temná potem. Nikomu se nechtělo povídat pod teplem paprsků odpoledního slunce. Mouchy jim bzučely kolem hlav a obtěžovaly kozy pasoucí se na trávě. I ty kozy projevily jen minimum energie, aby svými ocasy obtížný hmyz odehnaly.

Elizabeth se zhluboka nadechla, ale necítila žádnou úlevu. Odhrnula si vlasy z čela. Olwyn jí je sčesala dozadu, ale stejně ji tížily a hřály. Elizabeth si nepamatovala tak teplý den, ani v červenci ne.

Willow k ní přišla přes trávník. Bohaté kučery měla pocuchané a propocené. Vzhlédla k Elizabeth hnědýma očima. „Je horko.“

To konstatování bylo pravdivé. Elizabeth ji pohládila po hlavě.

„Ano, drahoušku. Tak půjdeme ke mně do salonku? Olwyn tam určitě otevřela okna.“

Willow si povzdechla.

„Tam je taky horko.“

Elizabeth si uvědomila, že dítě se potřebuje nutně ochladit.

A jí samé by to určitě také neuškodilo. Poslední dny toho bylo moc a potřebovala trochu času na přemýšlení někde v ústraní, pryč z hradu.

Nejdřív sbalila deku. Pak zašla do kuchyně a požádala Evu, aby jim připravila košík s jídlem. S

úsměvem a díky jej od ní vzala. Pak vzala Willow za ruku a vyrazily ven z hradu.

Zamávala hlídce, když procházely branou. Muž jim zasalutoval, ale zdálo se, že mu pohyb nedělá žádné potěšení.

Elizabeth s Willow šla po cestě, která vedla do vesnice, ale pak uhnuly na pěšinku vedoucí k řece. Vtom Elizabeth zahlédla jezdce, který se k nim blížil. I na tu vzdálenost Elizabeth poznala svého manžela. Nemohla si pomýlit ty tmavé husté vlasy a koně, na kterém jel.

„Tati!“ zavolala Willow. Rozběhla se mu naproti.

Elizabeth zaváhala. Nevěděla, jak se k ní dnes Raynor bude chovat. Najednou se cítila nezvykle plaše.

Také se cítila trochu nesvá kvůli tomu, o čem mluvila s Jean. Byla teď blíž k tomu, aby mohla svého manžela chápat. Ale cítila, že by Raynor nebyl rád, kdyby věděl, o čem se starou služkou mluvily.

Pozorovala, jak Raynor zastavil koně a seskočil z něj. Přistoupil ke své dcerce a zvedl ji do náručí. Políbil Willow na růžovou tvářičku a s dítětem na rukou zamířil k Elizabeth.

Elizabeth si všimla, že v jeho pohledu je vřelost a radost. Ale přesto si nebyla jistá, jak se k ní bude chovat. Jeho štěstí bylo jistě způsobeno tím, že je s dcerkou.

Ale jak se k ní blížil, jeho úsměv nepohasínal. Zdálo se, že se jejich setkání nebojí jako v minulosti, jen byl trochu nejistý.

Zastavil se pár kroků před ní.

„Elizabeth.“

Pokývla hlavou.

„Mylorde.“

Willow se podívala na Elizabeth a rukama objala otcův krk.

„Může jít táta s námi?“ Raynor ukázal na košík a deku. „Vy jdete na piknik?“

„Ano,“ řekla a cítila se nyní hloupě, že si udělala volný den na piknik, když je na hradě tolik práce. Raynor by si určitě nepřál takhle marnit čas. Obrátila se k Willow. „Drahoušku, tatínek má moc práce. Určitě nemá čas jít dnes na piknik.“

Raynor ji zarazil překvapeným pohledem.

„Ne, Elizabeth. Rád se k vám připojím, pokud o to stojíte. Ale snad toho nemáte dost pro všechny tři.“

Elizabethiny bledé tváře zbarvil radostný ruměnec. Ale ujišťovala se, že jde s nimi jen kvůli Willow.

„Vy jste vždycky vítán, mylorde.“ Zvedla košík.

„Eva nám toho zabalila víc, než můžeme my dvě sníst.“

„Ano, máme toho moc,“ souhlasila Willow a hnědýma očima na něm radostně visela. „A kdyby tam nebylo dost, můžeš mít moje jídlo, tati. Já nemám moc velký hlad.“

Raynorova tvář zjihla při tom projevu lásky a přitiskl svou dceru pevněji k sobě.

„Děkuji ti, maličká,“ řekl zastřeným hlasem.

Elizabeth se musela odvrátit, aby skryla slzy, které jí vyhrkly při pohledu na něhu a lásku v jeho obličeji. Jak krutý je osud, že tenhle něžný a jemný muž umí projevít svou lásku jen dítěti.

Otočila se k řece, aby skryla své pohnutí. Věděla, že by Raynor nebyl rád, kdyby viděl její pohnutí. Byl to hrdý muž.

„Měli bychom jít,“ řekla a otřela si rukou zpocené čelo. „Je horko.“

Vydali se dolů cestou, žena, dítě a muž. Raynor vedl svého koně. Otěže držel pod paží. Nastalo mezi nimi ticho.

Skoro jako rodina, pomyslela si Elizabeth.

Zarazila se. Dovolila své fantazii zajít příliš daleko. Když bude doufat v příliš mnoho, koleduje si o to, že skončí se zlomeným srdcem. Lepší bude spokojit se s tím, co je Raynor schopen dát.

Najednou cítila, jak má propocené šaty na zádech a znavené údy. Kdyby vztah s tímhle mužem nebyl jedna nekonečná bitva!

Elizabeth se vděčně ponořila do stínu stromů rostoucích podél líně tekoucí řeky. Když se ocitla mezi duby, břízami a lískami, měla najednou pocit, že je v jiném světě.

Stromy a voda ochladily vzduch aspoň o deset stupňů. Objevila se před nimi mýtiny, kde bylo poklidné ticho. Jedinými zvuky tam bylo občasné zazpívání ptáka nebo mávání křídel motýla, který usedal na rudých kosatcích a žlutých tulipánech. Voda

byla průzračná, ale ne příliš hluboká, a země byla pokryta měkkým zeleným kobercem z trávy a mechu.

Elizabeth chápala, proč je tohle místo lidmi z Warwicku tak oblíbené. Chodili sem často se koupat a chytat ryby.

Raynor posadil Willow na měkký koberec z trávy. Zdálo se, že si své ženy vůbec nevšímá. Povídal si s dcerkou a Elizabeth pocítila osamělost. Raynorovy hnědé oči byly plné starostlivosti a pobavení, když se díval do toho malého obličejíčku, který zářil radostí, že je se svým otcem.

Jeho láska k Louise se projevovala v náklonnosti k tomu dítěti.

Co by Raynora upoutalo, aby ji miloval tak jako Louisu? Elizabeth se tou otázkou stále zabývala, ale nenalézala odpověď.

Věděla, že si nepomůže, když bude nad tím přemítat, položila piknikový košík na zem. Zaměstnala se tím, že rozestřela deku. Naslouchala jejich tichému rozhovoru, jak se spolu vzdalovali k řece. Očividně úplně zapomněli na její přítomnost.

Nečekaně zjistila, že mrká, aby potlačila slzy.

Okřikla se. Nebuď bláhová! Měla by být ráda, že se Raynor s Willow tak sblížil. Takhle to má být.

Ale nemohla si pomoci a přála si být s nimi, součástí jejich malého světa.

Rezolutně se vrátila ke košíku.

Určitě se vrátí, až budou mít hlad.

Ale než stihla otevřít víko, ucítila na své paži ruku. Vzhlédla do Willowiných veselých hnědých očí.

„Elizabeth, můžu jít do vody? Táta říkal, že se tě musím zeptat.“

Elizabeth se zadívala přes dívčinu hlavu na muže, který tam stál. Smál se a v obličeji měl tak uvolněný výraz, jaký u něj ještě neviděla. Při pohledu na ten šťastný úsměv jí projela vlna touhy.

Elizabeth se nadechla, aby zklidnila svůj zrychlený puls a věnovala se Willow. Přikývla jí.

„Samozřejmě, drahoušku. Ale buď opatrná. Nechoď moc daleko. Slyšela jsem, že uprostřed je voda hluboká.“

Willow vzrušeně odtancovala.

Raynor jí šel naproti a jak Elizabeth vzhlédla, jejich pohledy se zkřížily. Do nastalého ticha promluvil téměř šeptem.

„Proč se k nám nepřipojíte? Pak si můžete být jistá, že žádné nebezpečí nehrozí.“

Elizabeth mávla rukou ke košíku, aby zakryla ruměnc.

„Já... vždyť mě nepotřebujete. Jste Willowin otec. Jsem si jistá, že ji ochráníte.“

Chvilí Raynor neodpovídal, ale pak k ní napřáhl ruce. „Pojďte. Potřebuji vás. Ne kvůli Willow, ale kvůli sobě. Chtěl bych s vámi strávit nějaký čas.“

Elizabeth těžce polkla a nevěřicně se na něj dívala. Co tím míní?

Rozhodla se, že v jeho gestu nebude vidět nic víc, než prosté pozvání. Ale ta hřejivá vstřícnost a, ano, i touha v jeho očích jí to ztěžovaly. Jeho oči byly jako temná, ale podivně vábivá noc.

Téměř bez vůle vložila svou ruku do jeho. Vstala, aby ho následovala, a k jejímu překvapení jí ruku nepustil, ale přitáhl si ji k sobě blíž.

Dotek jeho teplého těla jí způsobil příjemné mrazení podél páteře. Vzhlédla k Raynorovi a zjistila, že se na ni dívá s vědoucím úšklebkem.

Zčervenala. Otočila se k Willow, která čekala na břehu řeky. Boty a punčochy měla na hromadě v jedné zmrštině.

K Elizabethinu překvapení si Raynor sedl a začal se zouvat. Pozorovala ho, jak si zul boty a sundal kalhoty. Na okamžik odhalil dlouhé svalnaté stehno, než mu je zas zakryla tunika. Zadržela dech, jak se jí srdce rozbušilo v hektickém rytmu.

Vzhlédl k ní zřejmě aby sledoval její reakci.

„A vy se k nám nepřipojíte?“

Willow ji popadla za ruku a zadupala nadšeně nožkami.

„Ano, Elizabeth, ty taky!“

„Ale už jsem roky nevlezla do řeky,“ řekla bezmocně.

„To je o důvod víc, abyste tam vlezla teď,“ řekl jí Raynor a oči mu šibalsky jiskřily. „Namočím si šaty.“

Přiblížil se k ní a vzal jí cípy svrchního šatu. Umně je začal svazovat kolem pasu.

„Pokud to takhle uvážeme, bude to dobré,“ řekl a pak ustoupil, aby si své dílo prohlédl.

„A i kdybyste si je namočila,“ dodal s pokrčením ramen, „tak v tomhle vedru rychle uschnou.“

Elizabeth teď objevovala Raynorovu bezstarostnou stránku. I když nehrozilo žádné nebezpečí, když se budou koupat v řece, přesto se jí ten nápad u něj zdál nezvyklý. Aniž by věděla, co vlastně dělá, Elizabeth přikývla.

„Ano, půjdu se koupat.“

Jakmile se rozhodla, nemrhala časem a rychle si sundala boty i punčochy.

Jak vstala, Willow ji pevně chytila za ruku. Zřejmě bylo děvčátko trochu nervózní a také vzrušené tím, co je čeká. Elizabeth jí konejšivě stiskla drobnou ručku.

Aby zaplašila obavy dítěte, vstoupila Elizabeth do vody první. Zalapala překvapeně po dechu, když jí ledová voda smočila kotníky.

„Je to... strašně studené.“

Vzhlédla k Raynorovi, který vypadal pobaveně.

Raynor ji následoval se smíchem.

„Ano... ale ne zas až tak moc. Za chvíli si zvykneme.“

Elizabeth mu musela dát za pravdu. Obrátila se k Willow a pobízela ji. „Pojď pomalu také.“

Willoviny oči tančily vzrušením, radostí i strachem. Ponořila špičku do vody a pak tam skočila. Voda pocákala všechny tři a rozesmáli se na celé kolo.

Příští hodina se stala pro Elizabeth jednou z nejvzácnějších vzpomínek jejího života.

Raynor byl laskavý a hravý, jak ho nikdy neviděla. Postříkal ji i Willow a ohromně se při tom bavil.

Elizabeth mu to oplatila, takže skončili všichni tři úplně mokří.

Když Elizabeth usoudila, že už toho bylo dost, lákala je z vody na jídlo.

Protože byli mokří, navrhl Raynor, ať přesunou deku na slunce. Elizabeth s ním souhlasila.

Usadili se k jídlu a dali si chléb, sýr, maso a víno s vodou. Po dovádění ve vodě byli vyhládlí.

Willow dojedla rychle. Pak se unaveně usmála a uložila se na dece k spánku.

Na červencovém slunci už jim šaty uschly a Raynor opatrně potáhl deku zpátky do stínu. Usmál se přitom na svou spící dcerku.

„Má tak světlou, jemnou pleť. Přece ji nenechám spálit.“

Ted' už se Elizabeth necítila osamělá, cítila se, jako by byla jejich částí.

Byl to ten pocit sounáležitosti, který jí dal odvalu se Raynora zeptat, když se vedle ní usadil.

„Byla Louisa také tak světlá jako Willow?“

Natáhl se na záda a ruku si dal pod hlavu. Díval se do korun stromů tak dlouho, že si Elizabeth myslela, že jí neodpoví. Pak potichu řekl:

„Ano, byla. Willow má stejnou barvu jako její matka.“

Elizabeth pocítila neuvěřitelné štěstí. Raynor jí odpověděl. To bylo poprvé, co mluvili o něčem osobním bez hněvu a rýpání.

Snad bude tenhle den znamenat změnu v jejich vztahu, i když nevěděla, co tu změnu způsobilo. Dal mu snad lekci ten omyl, kterého se včera dopustil ohledně jí a Bronica? Je snad už Raynor připraven pokusit se žít v normálním manželství? Věřit jí?

Zdravý rozum říkal Elizabeth, ať se tolik neptá, ale užívá si tuhle chvíli, dokud trvá. Nemusí to být věčně.

Věděla, že má jednu z mála příležitostí, kdy se může pokusit Raynorovi říci to, co má na srdci.

Proto spustila: „Louisa byla blázen. Byla to chyba, že si vás nevzala.“

Ztichl a nepodíval se na ni.

„Co tím myslíte?“

Kousla se do rtu. Snad se ho nedotkla? Musela ale teď mluvit o tom, co jí tak leželo na srdci.

„Myslím tím, že vás mohla ušetřit mnoha trápení, kdyby se za vás provdala a udělala z vás legitimního otce Willow.“

Promluvil tiše a Elizabeth měla pocit, že v jeho hlase slyší zklamání.

„Vidím, že myslíte na dítě. Bezpochyby máte pravdu. Ale nakonec jsem Willow získal, takže není třeba si přát, aby si mě Louisa byla vzala, aby dítě bylo legitimní.“

Otočil se k Willow a Elizabeth zaslechla v jeho hlase lásku, i když mu neviděla do obličejů.

„Můžu se o Willow starat zrovna tak dobře, jako kdybych si byl vzal její matku.“

Elizabeth se zhluboka nadechla. Musela se přimět, aby řekla to, co říci chtěla.

„Nemyslela jsem to jen kvůli Willow, ale kvůli vám. Nebylo to od ní hezké, že vás tak ranila. Jste dobrý a milující otec, a byl byste byl i takovým manželem po boku ženy svých snů. Bylo od ní bláhové, že odmítala vaši lásku.“

Tak, a je to venku. Dokáže Raynor uhodnout, kolik jejích vlastních pocitů je za těmi slovy? Pochopí, jak moc ho miluje?

Raynor se pomalu obrátil a zadíval se jí do obličeje. Tvář měl naprosto bez výrazu. Proč s ním Elizabeth takhle mluví?

Zdálo se, že se snad zlobí proto, že ho Louisa nemilovala. Ale ať se snažil sebevíc, nedokázal za jejími slovy nalézt v jejím obličeji nějaké city.

Ale věděl, že by to měl Elizabeth nějak vysvětlit, aby pochopila, co bylo mezi ním a Louisou. Začal váhavě.

„Elizabeth, vy se trochu mýlíte ohledně mého vztahu s Louisou. Nebyla mezi námi láska, jak si představujete. Měli jsme se rádi spíš jako bratr a sestra. Znali jsme jeden druhého od dětství. Moji rodiče se moc nestarali, co s Bronicem děláme, dokud jsme jim nezačali dělat problémy. Chodili jsme do lesa směrem k Harringtonu kdykoliv se nám zachtělo, a tam jsme

také potkali Nigela s Louisou. Byla stará jako Bronic, bylo jim tehdy devět, mně jedenáct a Nigelovi třináct.“

Z hlasu mu zazněla nenávisť, když se jen o Nigelovi zmínil. „Rychle jsme se všichni čtyři spřátelili.“

Zachmuřil se.

„Ale přesto se už tehdy zdálo, že Nigel na ni žárlí. Vždycky Louisu popichoval k tomu, aby udělala něco nebezpečného. Myslím, že v tom bylo její dědictví. Víte, Louisa měla dostat skoro všechno. Její matka byla bohatá vdova, když se provdala za Harringtona, a všechno, co měla po manželovi, mělo připadnout Louise. Harrington jen užíval pozemky a peníze do doby, než se Louisa vdá nebo dosáhne plnoletosti.“

Raynor slyšel, jak Elizabeth překvapeně vydechla, ale neřekla nic. Věděl, že už se ve svém vysvětlování přiblížil až příliš tomu, co se Louise stalo. Z nějakého důvodu se pro něj stalo nesmírně důležité, aby Elizabeth věděla, jak to mezi ním a Willowinou matkou bylo. Že k ní cítil lásku a chtěl ji chránit, ale nebyl její mileneček.

Elizabeth řekla.

„Proto je zlá krev mezi vámi a lordem Harringtonem? Protože žárlil na Louisino dědictví?“

Pak se Elizabeth zarazila a přitiskla si ruku na rty.

„Ne, je mi líto, že jsem se ptala. Slíbila jsem vám, Raynore, že se na to nebudu vyptávat. To jen tomu chci porozumět. Prosím, zapomeňte na to.“

Ryanor uvolnil svaly, které se napjaly, jak mu kladla otázky. Rostla v něm naděje. Elizabeth udělala

to, co řekla, že udělá. Zapomněla na své otázky a netahala z něj odpověď. Snad spolu budou umět vycházet.

Podíval se s láskou na spící dceru. Zdálo se, že je teď pro jeho ženu ještě důležitější ho poznat.

„Louisa byla tak podobná Willow. Živá a milující cí, ale také příliš důvěřivá vůči světu kolem. Už když byla dítětem, cítil jsem, že ji musím chránit. Nigelův otec se o ni nestaral, byla strašně osamělá.“

Podíval se na Elizabeth, chtěl aby pochopila, jak to bylo. „Byla mou sestrou srdcem, když už ne původem.“

Elizabeth se na něj zadívala, a pak promluvila, jako by nebyla schopna tu otázku potlačit.

„Ale měli jste spolu dítě?“

Raynor se zachmuřil. Z Elizabethina hlediska, je to, co jí říká, nesmysl. Chtěl, ale nemohl jí říci celou pravdu. Nemohl zradit Louisinu důvěru, ani kvůli Elizabeth.

Naklonil se ke své ženě blíž a v očích měl prosbu.

„Elizabeth, žádal jsem vás o máloco od té doby, co jsme se vzali. Tentokrát vás prosím, abyste mi věřila, když říkám, že mě Louisa odmítla, protože mě nemilovala láskou mileneckou a věděla, že moje city k ní jsou stejné. Trvala na tom, abych zůstal volný, abych se mohl zamilovat tam, kde já budu chtít.“

Smutně potřásl hlavou.

„Byl bych udělal všechno, abych Louisu přesvědčil, ale stejně jsem ji nezviklal. Ale nedělala to proto, aby mě ranila, bylo to proto, že mě měla ráda.“

Elizabeth se na něj chvíli dívala. Pak se při pohledu do jeho temných očí rozhodla. Jak by mohla pochybovat o pravdivosti jeho slov? Viděla v jeho pohledu nefalšovanou bolest. Z nějakého důvodu, který znali jen oni dva, se Raynor s Louisou utěšovali fyzickou láskou. Ale ta láska nebyla dostatečná na to, aby byla základem manželství, a oni to věděli.

Elizabeth poskočilo srdce. Nijak na Raynora nenaléhala, aby jí tohle vyprávěl. Udělal to jen proto, že sám chtěl. Nechtěl dovolit, aby měla mylnou představu o jeho vztahu k Louise.

Nezáleží na tom, jaký Raynor dokáže být, ale je loajální a starostlivý k těm, kterým dal své srdce.

Nevěděla, jestli Raynor někdy dospěje k tomu, že jí bude úplně důvěřovat, ale už k ní není tak odmítavý. To jí musí stačit.

Elizabeth nemohla své myšlenky říci nahlas. Podívala se na spící Willow. Byla plodem Raynorovy a Louisiny vzájemné oddanosti.

Takže i ona by mohla mít Raynorovo dítě. To by něco znamenalo. Pokud by nemohla dávat otevřeně najevo svou lásku k němu, mohla by milovat jeho dítě.

Zaplašila obavy z toho, že své myšlenky vysloví nahlas a obrátila se ke svému manželovi.

„Přála bych si mít také jednou dítě. Vaše a moje.“

Zadívala se mu do očí a ty její modré byly plné touhy.

Chvíli nereagoval. Pak se k ní nečekaně nahnul a zastavil se, až když se svými rty téměř dotýkal jejích.

Cítla jeho dech sladký vínem, které pili. Tělem jí projela vlna vzrušení. Zavřela oči a cítila, jak jí na horním rtu vyrazil pot. On jej jazykem setřel a Elizabeth povzdechla.

Jeho rty našly její. Cítla, jak ji pevně tiskne ke své hrudi. Jejich těsnému kontaktu ale vadily její šaty.

Raynor ji zvedl a posadil si ji na klín. Elizabeth se mu uvelebila v náruči a vychutnávala sílu jeho paží. Srdce mu bilo pod její ručkou a jejich jazyky spolu tančily.

Najednou Elizabeth zaslechla chichotání. Odtáhla se od svého manžela.

Willow seděla a dívala se na ně s trochou překvapení i s pobavením.

„Tati, ty líbáš Elizabeth.“

Pomalů a ze zřejmou lítostí Raynor Elizabeth pustil ze svého klína.

„Ano, cécorko, vadí ti to snad?“

Vyskočila na nožky a se smíchem objala Elizabeth kolem krku. Začala ji líbat na tváře.

„Ne, jsem moc ráda. Elizabeth je tak heboučká, je to příjemné jí dávat pusy.“

Jejich oči se setkaly nad Willowinou hlavičkou.

„To ano, drahoušku, to je moc příjemné.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Elizabeth přesně nevěděla, co se předchozí den mezi nimi u řeky událo, ale něco se změnilo. V Raynorově pohledu byla nová vřelost, jež zvyšovala její naděje, které se bála pojmenovat.

Elizabeth se zastavila ve dveřích hlavního sálu. Její manžel dosud seděl u stolu. Mohlo se zdát, že se dívá na ni, protože měl pohled upřený jejím směrem a rty zvlněné do úsměvu.

Její vlastní koutky úst se zvedly v odpověď.

Viděla v jeho temném pohledu radost. Pocítila štěstí a její nezdolná naděje ve společnou budoucnost se zvětšila.

Jistě, teď už se všechno může jen zlepšovat. Dnes ráno poslala posla k Nigelu Harringtonovi, že se s ním už nesetká. Elizabeth se cítila trochu provinile, že mu to neřekla osobně, ale nemohla riskovat, že přetrhá nové vztahy, které vznikaly mezi ní a manželem. To, co teď zažívali, bylo tak křehké, jako okvětní lístky růže, a Elizabeth cítila, že musí jednat velice opatrně, aby všechno nepokazila.

Ale Elizabeth nebyla jediná, kdo si všiml Raynorovy dychtivosti. U stolů seděli lidé z hradu, aby se posilnili na celodenní práci. A mnoho loktů se významně přitlačilo na sousedův, když viděli, jak si manželé vyměňují pohledy.

Jakási nová plachost ji přinutila, aby se vyhnula Raynorovu pohledu, když si vedle něj sedala za stůl. Ale cítila jeho přítomnost a neudržela se, aby k němu nakonec nevzhlédla.

Usmál se na ni mile.

„Dobré ráno, choti.“

Na slově choť byl znát důraz.

Elizabeth sklopila pohled k sepjatým rukám. Cítila na sobě pohledy všech okolo, aškoliv se to snažila nevnímat.

Odpověděla klidně svému manželovi: „Dobré ráno, Raynore.“

Měla pocit, že jeho jméno jí v ústech zní důvěrně. Jen málokdy ho jím oslovovala, snad jen ve chvílích vášně. Přes bledé tváře jí přeběhl ruměnec.

Raynor se zeširoka usmál, jako kdyby jí dokázal číst myšlenky.

Elizabeth se podívala na Bronica, který seděl na svém obvyklém místě vedle Raynora. V jeho tváři bylo pobavení, ale také spekulace. Zjevně ho zajímalo, že manželé spolu tak dobře vycházejí, zvláště po Raynorově obvinění před několika dny.

Pokud si byl Raynor vědom bratrova zvědavého pohledu, nedal to najevo. Dál se díval na Elizabeth s neskryvaným potěšením.

Když přinesli mísu se srnčím, Raynor pečlivě vybral ty nejlepší kousky a dal je Elizabeth na talíř. To dělal i předtím, ale dnes, na rozdíl od dřívějšíka, se přitom dotkl rukou její ruky, ležící na stole. Elizabeth

cítila, jak se červená a celé tělo jí zachvacuje žár. Málem nahlas vykřikla. Nepřestávala se divit, jak ji dovede probudit jediný Raynorův dotek. Podívala se na něj zpod svých dlouhých řas a zjistila, že manžel ji pozoruje s něžnou pozorností, jako kdyby se nemohl nasytit pohledu na ni.

„Přejete si ještě něco Elizabeth?“ zeptal se tichým hlasem, když jí sám naléval víno. Ten nový zájem jí byl příjemný, ale přiváděl ji do rozpaků.

Elizabeth váhavě zavrtěla hlavou.

„Ne, mylord, děkuji.“

Cítila se najednou strašně nejisté, tak, jak ještě nikdy ne.

„Doufám, že jste spala dobře?“ zeptal se, jako by cítil její rozpaky.

Elizabeth se nejisté usmála. Vypadalo to, že jí chce situaci ulehčit, a Elizabeth mu za to byla vděčná. Ale cítila také trochu netrpělivost. Proč se mají jeden s druhým sbližovat před tolika zvědavými pohledy? Věděla, že lidé z hradu jim přejí jen to nejlepší, ale to jí neulehčovalo situaci, ve které byla hlavním předmětem zájmu, i když to bylo míněno dobře.

A navzdory Raynorovu zřejmému obdivu se v této chvíli cítila dost nejisté. V Elizabethině paměti probleskly vzpomínky na jiné chvíle, kdy dovolila Raynorovi, aby viděl, jak moc ho chce. Vždycky ji nakonec odvrhl.

Udělá to znovu?

Elizabeth si nedokázala představit, že by to snesla, když se na ně dívá celý hrad. Když vzhledla k hezkému obličejí svého manžela, který se jí stával den ze dne dražším, začal v ní uzrávat nápad.

Jen doufala, že to Raynor pochopí jako šanci pro nový začátek.

Večer, když se Raynor vrátil do hradu, čekal ho v jeho pokojích vzkaz.

Elizabeth ho žádala, aby s ní povečeřel v jejím salonku.

Raynor se odvrátil od Arthura, který mu přišel pomoci převléknout se k večeři. Cítil ale v zádech chlapcův zvědavý pohled.

Se vzkazem v ruce Raynor váhal. Nevěděl, co odpoví. Je pravda, že má Elizabeth rád. Ale ten cit byl pro něj tak nový.

Co zamýšlí, když s ním chce večeřet?

Vzpomněl si na večer, kdy také spolu večeřeli. Tehdy ve Windsoru, kdy je pak spolu přistihli.

Připomněl si i dnešní ráno, kdy spolu snídali. I když to nedokázal přesně definovat, zdála se mu Elizabeth jiná. Mluvila jen málo a ještě méně se na něj dívala. Snad to bylo proto, že změna v jejich vztahu byla pro ni zrovna tak nová jako pro něj. Ale nebyl si teď jistý.

Zachvátil ho podivný nepokoj. Teď, když jeho žena viděla, že mu na ní záleží, bude se snažit ho připoutat natolik, aby ho mohla ovládnout? Objeví snad teď, že jí

opravdu nejde o nic jiného, než nad ním získat moc a manipulovat s ním podle svého?

Ticho se protahovalo.

„Mylorde?“ zeptal se Arthur stojící připravený s čistou tunikou.

Raynor se na něj podíval.

„Má žena mě pozvala na večeři do svých pokojů.“

Arthur jen zamrkal, podíval se na něj, a pak na hnědou tuniku, kterou držel. „Budete chtít něco lepšího, mylord?“ zeptal se. Raynorovi bylo nepříjemné, že si Arthur myslí, že by měl svou ženu potěšit tím, že se oblékne slavnostněji.

Raynor se zlobil sám na sebe. Sedl si na židli. Co se stará o to, jestli si Arthur myslí, že by měl mít na sobě něco lepšího, když jde na intimní večeři ke své ženě? Není důvod se za to stydět, že ho požádala, aby za ní přišel. Není to přece nic neslýchaného, když manželka pozve svého manžela do svých pokojů, aby tam spolu o samotě povečeřeli.

Ale i když si to Raynor říkal, přesto věděl, že u něj a Elizabeth je to jiné.

Nebylo žádným tajemstvím, že se k sobě nechovají jako zamilovaný pár. Od Elizabethina příchodu na Warwicke si nebyli blízcí a i když se snažil, aby všechno navenek vypadalo normálně, všichni lidé na hradě věděli, že to tak není.

A tak nebylo překvapující, že Arthur tuhle situaci považoval za výjimečnou.

Pak ale vytanulo na mysli lordu Warwickovi něco jiného. Arthur předpokládal, že Raynor Elizabethino pozvání přijme.

To ho definitivně zviklalo. Od té doby, co byli před dvěma dny spolu s Willow na pikniku, cítil se Elizabeth bližší. Řekl jí věci, které nikdy nikomu neřekl, ani nepomyslel na to, že by je někomu říkal. A ona naslouchala, aniž by ho soudila a, což bylo důležitější, aniž by se ho dál vyptávala na věci, na které nechtěl odpovídat.

Raynor nemohl vymyslet důvod, proč by neměl jít. Zdálo se, že by bylo jen správně, kdyby se rozhodl pokusit se být dobrým manželem. Ale přesto ho jeho pochyby neopustily. Bylo těžké, aby se jizvy minulosti úplně zahojily.

Nemohl si pomoci. Proč by ho Elizabeth měla mít ráda? Louisa, Bronic a teď Willow, to byli jediní lidé, kteří ho opravdu milovali. Ale oni ho potřebovali, tak jako on potřeboval je.

Jeho žena, to je něco jiného. Je silná, vynalézavá, inteligentní. Má rodinu, která by její návrat přivítala s radostí. O tom není pochyby. Tako proč ho chce – potřebuje ho? Na to lord Warwicke neměl odpověď. Ale snad by se ji mohl pokusit najít.

Podíval se na Arthura, který tiše čekal s trpělivým výrazem. Raynor se musel usmát. Věděl, jak těžké to pro chlapce je.

S povzdechem rezignace řekl.

„Vezmi tu zelenou sametovou tuniku a černou košili.“

Arthur šel s příkypnutím vzít, co mu nakázal.

Když se Raynor připravoval na schůzku se svou ženou, rostl v něm pocit nejistoty.

Znovu si vybavoval večer, kdy spolu poprvé večeřeli sami. Skončil tím, že byl oženěn za krásnou, v šílenství uvádějící ženu.

Někde mu vyvstala otázka, jestli její pozvání nemá co dělat s tím, že připustila, že by si přála mít dítě. Jeho dítě.

Elizabeth své pokoje připravila pečlivě.

Stůl byl prostřený uprostřed krásného salonu jejím vlastním cínovým nádobím a sklem. Chladná konvice vína čekala, aby z ní bylo nalito. Po místnosti byly umístěny svícny s rozsvícenými svíčkami. Jejich měkké zlatavé světlo se odráželo od vyleštěného povrchu stolu i židlí a vytvářelo podivuhodně tajemné stíny v tmavých zákoutích místnosti.

Elizabeth přešla netrpělivě k oknu a dívala se do temnoty. Přijde?

Přejela si rukama po červeném sametu své sukně a pak si upravila stuhu, kterou jí Olwyn svázala vlasy v týle. Jinak nechala tu bohatou masu kadeří volně splývat na záda.

Jak dala ruku dolů, uvědomila si, že se jí chvěje.

Elizabeth stiskla prsty k sobě, aby ten třes přemohla, ale nepomohlo to.

Nervozita, která ji zachvátila od té doby, co se rozhodla pozvat svého manžela na večeři, ji neopouštěla.

Udělala snad chybu, když Raynora pozvala do svého salonku? Přijme její pozvání? Co když ještě není připravený vejít do jejího království?

Jistě ví to, co se snažila zasunout až na dno své mysli, ale co bylo stejně naléhavé jako její potřeba žít s ním v míru. Vycítil, že touží být s ním, být cele jeho?

Tváře se jí rozhořely. Jak by to nevěděl po tom, co mu řekla onoho dne na pikniku? Šla přímo k věci a připustila, že by s ním chtěla mít dítě.

Položila si ruku na ploché břicho. Jaké by to bylo, kdyby měla uvnitř Raynorovo dítě?

Elizabeth si jen přála vědět, jestli by to udělal. Raynor je muž, který se musí rozhodnout sám, jednat podle vlastních tužeb a myšlenek. Snad měla ještě počkat, než s tím přišla. Bude to pociťovat jako manipulaci, snahu ovládnout ho?

S povzdechem si dala ruku na čelo.

Nemělo cenu se takhle trápit. Buď přijde, nebo ne.

Pohlédla ke dveřím.

Ale jistě, pokud by chtěl přijít, tak už by tu byl. Dveře zůstávaly tvrdošíjně zavřené.

Přenesla svou pozornost k temnotě za oknem. Snažila se pohledem proniknout čern noci a přitom uvolnit své napjaté svalstvo.

Právě když měla pocít, že bude muset křičet, aby to napětí uvolnila, slyšela, jak se dveře pomalu otevřely.

Bála se otočit. Co když to je někdo jiný, než Raynor? Stála úplně tiše, dokud nevyslovil její jméno.

„Elizabeth.“

Vzpomněla si, jak poprvé slyšela jeho hlas v předpokoji Windsoru. I když od té doby uplynulo jen pár měsíců, převratné změny v jejím životě způsobily, že se jí zdálo, že už to je celá věčnost. Ale přesto teď jako tehdy si při tom, když slyšela ten hlas, představila prsty probírající se hnědým sametem. Ten hlas v ní vždycky vzbudil velmi příjemné pocity.

Pomalů se k němu obrátila a něžným úsměvem na rtech. „Mylorde, vy jste přišel.“

Jak se k němu otočila, viděla v jeho očích takovou něhu, že jí to zrychlilo dech. V té chvíli věděla, že udělala dobře, když ho požádala, aby k ní přišel.

Uklonil se formálně.

„Jsem potěšen, že jste mě pozvala.“ Když stál, měl tvář ve stínu, ale přesto věděla, že ji pozoruje. Cítila dotek jeho pohledu na tváři, na šíji, na dekoltu. Najednou cítila teplo a toužila vrhnout se mu do náručí.

Pomalů, pomyslela si Elizabeth, postupuj pomalů.

Přistoupila ke stolu a vzala džbán s vychlazeným vínem. „Napijete se, mylorde?“

„Ano.“

Nalila pohár vína a podala mu ho.

Najednou se jí bez varování vybavily některé okamžiky z prvního večera, kdy večeřeli v Stephenově domě... nalávala mu víno... mluvili... líbali se.

Tolik se od té doby stalo, tolik změn v jejím i jeho životě.

Přijal od ní nabízené víno a ona si sama také nalila. Pak se k němu otočila a on číši pozvedl.

„Na budoucnost.“

Překvapená zvedla vlastní pohár.

„Ano, na budoucnost.“

Ochutnala víno a cítila jak se jí rozlévá teplo na jazyku, v hrdle. Ale víno nebylo tak hřejivé, jako jeho chování. Zdálo se, že ji Raynor konečně přijal, že myslí na jejich společnou budoucnost. To bylo víc, než o čem mohla snít.

Aby přikryla svůj zmatek, přistoupila Elizabeth k naservírovanému jídlu.

„Olwyn to před chvílí přinesla. Kuchařka říkala, že máte rád křepelky, tak jsem ji požádala, aby je upravila tak, jak je máte nejradši. Dělala to s nadšením.“

Elizabeth se na něj usmála. Slyšela, jak zadržel dech.

Podívala se na něj tázavě a Raynor jí řekl: „Mylady, víte vůbec, jak jste roztomilá, když se smějete? Vaše oči září jako nejkrásnější safíry.“

Začervenala se až po kořínky vlasů. V životě už koketovala s mnoha muži a slyšela od nich nejrůznější poklony. Ale žádná z těch lichotek nebyla míněna tak vážně, jako ta od jejího manžela. Raynor nebyl muž, který plýtvat hezkými slovíčky. To, co řekl, vycházelo z jeho srdce a znamenalo to víc, než jakákoliv báseň nebo píseň, kterou pro ni v životě složili.

Vzhlédla k němu pohledem prosyceným štěstím. „Raynore.“

Uhnul pohledem. Najednou se zdál tak plachý a to ji překvapovalo. Nemyslela, že někdy uvidí mocného a pánovitého Raynora, jak se červená jako mládenec.

Ale nemohla mu to mít za zlé. I ona cítila celým srdcem mezi nimi novou něhu.

Chtěla je oba nějak zabavit a proto řekla: „Dáte si večeři?“

Sedl si na židli, kterou mu ukázala. Sama, než aby si sedla, zůstala stát za Raynorem. Chovala se jako jeho páže, servírovala mu křepelky, srnčí a čerstvý bílý chléb. Zdálo se, že je překvapen tou pokornou obsluhou, ale neřikal nic.

Ani jeden z nich nechtěl přerušit to tiché porozumění, jež je oba tak těšilo.

Nakonec se zeptal:

„Nenajíte se se mnou, mylady?“

„Ne, mylorde. Nemám hlad.“

Jak by mu mohla říci, že v téhle chvíli není schopna jíst? Žaludek se jí chvěl nadějí a touhou. Elizabeth mu nemohla říci, že mu touží vjet rukama do vlasů a hladit je, že mu touží tu tmavou záplavu odhrnout a přitisknout své rty na důlek na temeni hlavy.

Neodpověděl, ale cítila, jak si je vědom její přítomnosti za sebou. Elizabeth chtěla, aby cítil, že se o něj stará, že ho má ráda. Tak chtěla být jeho ženou, vidět jeho potřeby – a jeho touhy.

Zavřela při té poslední myšlence oči. Potřebuje trpělivost. Zatím s Raynorem poznali jen tělesnou stránku lásky. A i když teď její tělo volalo po naplnění, ona chtěla víc. Elizabeth věděla, že Raynor musí poznat, že ho chce pro všechno, pro jeho úsměv, pro zvuk jeho hlasu, pro dotek jeho ruky, pro jeho laskavost, loajalitu, oddanost.

V krátkosti, pro něj samého.

Elizabeth na tohle všechno myslela, když mu dál servírovala jídla připravená na stole. Byla v takovém stavu vzrušení myslí, že ani nevěděla, jestli je jídlo ještě dostatečně teplé. Ale pokud snad její manžel shledal nějaké nedostatky, nemluvil o nich.

V místnosti bylo ticho. Pohybovala se lehce kolem něj a zajišťovala mu pohodlí. Ale bylo to horečnaté ticho plné jejich vybuzených smyslů v teplé noci. Jen občas z temné letní noci k nim dolehl otevřeným oknem výkřik sovy.

Raynor byl zmámený jemnou růžovou vůní své ženy, jak stála tak blízko něho. Uvědomoval si její přítomnost každým pórem svého těla. Když se naklonila, aby mu dala další z těch báječných křepelek, které ještě ani neochutnal, vlasy jí spadly přes rameno a dlouhá kadeř mu ulpěla na sametovém rukávu. Raynor chtěl vztáhnout ruku a chytit tu hedvábnou kučeru, otočit si ji kolem prstu a přitáhnout si Elizabeth blíž. Ale neudělal to, překonal svou rostoucí touhu dotknout se jí.

Ale o chvíli později, když se Elizabeth přes něj nakláněla, aby mu doplnila vinný pohár a nadrem se mu otřela o rameno, nedokázal se už dál ovládat. Velkou, mozolnatou rukou vzal její útlou ručku a obrátil ji nahoru dlaní. Podíval se na její prsty, obdivoval, jak jsou bílé, když spočívají v jeho opálené ruce.

Je tak hezká, jeho žena. Pomalu jí přejel ukazovákem po dlaní.

Zavřela oči. Snažila si stále připomínat, že musí umožnit Raynorovi, aby viděl, že ho chce celého, jak je. Než se budou znovu milovat, musí mezi nimi být harmonie a porozumění.

Raynor zvedl její dlaň k ústům a Elizabeth byla ztracená. Vnímala už jen příjemný dotek jeho horkých rtů. Nemá cenu snažit se dál odolávat, pomyslela si, když ucítila vlnu touhy, která jí projela tělem a usídlila se v podbřišku.

Naklonila se k jeho uchu a zašeptala hlasem zadržávajícím se vzrušením.

„Ach, mylorde, můj choti, jak toužím se s vámi milovat.“

S chraplavým povzdechem Raynor odsunul svou židli.

Ani jeden z nich nevěnoval pozornost tomu, když spadla na podlahu.

Objal jí pažemi a jeho rty našly její. Raynorův polibek jí pronikl až do duše.

Když jeho ústa opustila Elizabethina, aby dál pokryla horkými polibky její hrdlo, nedostávalo se Elizabeth dechu. Jeho jazyk se zastavil na prudce pulsující tepně krku, a ona zasténala rozkoší. Zaklonila hlavu, aby mu umožnila lepší přístup k tomu citlivému místu.

Oběma rukama mu držela hlavu, když postupoval od krku níž a zastavil se až u okraje výstřihu sametových šatů. Prsty mu zapletla do hustých vlasů. Uvolnil jí ze šatů jedno bělostné ňadro s tmavě růžovou bradavkou. Jemně ji stiskl zuby a hrot se vztyčil. Raynor vzdechl rozechvěním a vzal tu růžovou malinu do úst.

Elizabeth se prohnula, aby se co nejvíc dotýkala jeho těla, aby cítila jeho vzrušení. Byla v jednom ohni.

Uvědomoval si její snahu o co nejtěsnější kontakt a zvedl ji do výšky k sobě. Objala ho nohama, ale šaty jí bránily naplnit její touhu.

Nebyla už schopna ani přemýšlet, jak jí krev vřela v žilách. Jen vykřikla:

„Raynore, chci tě.“

Zvedl hlavu a podíval se na ni oříškovými očima ztemnělými vášní. Pak ji políbil. Tvrdě a dlouze. Po polibku ji vzal do náručí a nesl ji k posteli.

Pokoj byl tmavý, svítila tam jen jediná svíčka, kterou Olwyn zapálila na počátku večera. Postel – její postel – byla obrovská a trůnila uprostřed ložnice. Závěsy měla zvednuté, jako by je zvala dovnitř.

Raynor ji stále líbal, když ji pokládal na postel.

„Vezmi si mě teď, můj choti!“ sténala a tiskla se k němu.

Znovu se mu přisála ke rtům, ale on se odtáhl, aby se na ni podíval. Ruku jí položil na rozpálenou tvář. Toužil po ní zrovna tak. Byl vzrušený až k zbláznění a krev v žilách mu vřela. Ale nechtěl tentokrát spěchat. Přitiskl jí na rty prst a zastřeným hlasem řekl:

„Pomalů, Elizabeth. Tentokrát tě nechci v takovém spěchu. Budu tě milovat tak, jak to má být, tady, ve tvé posteli. Když jsem ji viděl na voze, snil jsem, že tě v ní budu mít poprvé. To, že jsem ji pod plachtou nemohl vidět, jen povzbuzovalo mou fantazii, abych si ji představil – a v ní tebe, nahou a toužící.“

Jak mluvil, Elizabeth se zachvěla.

„Kdybych to tak byla věděla,“ zašeptala a líbala mu prsty. Raynor se k ní sklonil a políbil ji.

„Pokaždé, když jsem se na tu postel podíval, myslel jsem jen na to, jak se v ní my dva milujeme.“

Zvedl ji na kolena a pohlédl na ni.

„Konečně tě uvidím, jak jsem si vždycky představoval – teď.“

Elizabeth ho znovu políbila. Ústa měla pootevřená, zvoucí. „Ano, teď.“

Uvolnil jí šaty a než se vzpamatovala, byla před ním opravdu nahá.

Raynor se k ní naklonil a začal jí líbat ňadra. Hlasem zastřeným vášní šeptal.

„Jsi tak krásná, že z tebe ztrácím dech.“

Elizabeth ztěžka polkla. Položila se do měkkých podušek a vztáhla k Raynorovi ruce.

„Potřebuji tě, Raynore. Miluj mě.“

„Budu. Budu tě milovat tak dlouho, až budeš křičet radostí,“ řekl jí. Vstal, rychle se svlékl, ale ne s nějakým bezhlavým chvatem. Bylo to, jako by nějaký bůh lásky celé to představení režíroval. Elizabeth necítila žádný stud, když si ji Raynor otevřeně prohlížel. Cítila se pod jeho pohledem tak krásná, jako ještě nikdy ne.

Předtím bylo jejich milování příliš rychlé, příliš zoufalé. Ale dnes se Elizabeth dívala na Raynora, jak se svléká a obdivovala ve světle svíčky jeho perfektně stavěné tělo. Měl široká ramena, ploché, svalnaté břicho, stehna i lýtky měl dokonale stavěná.

„Ty jsi krásný, Raynore,“ řekla mu s neskrývaným obdivem.

Přišel k ní a natáhl se vedle ní tak, že se mohli k sobě přitisknout.

Rty cestoval po její rozpálené pokožce dolů přes hrdlo až k řadům. Když ústy polaskal nejdřív jednu a pak druhou bradavku, Elizabethin dech se zrychlil. Když už si myslela, že bude křičet vzrušením, které v ní kлокotalo, Raynorova hlava začala cestovat níž, až se jeho horký jazyk dotkl toho nejcitlivějšího místa. Věděla, že teď už opravdu shoří.

Rozpálená touhou si Elizabeth přitáhla Raynora na sebe a vnímala jen radost, kterou jí přinášel.

Jejich rty se setkaly a ona ho chytila za pevná záda. Její ruce klouzaly níž. Elizabeth zasténala. Tělo měla ztěžklé touhou. Dala nohy od sebe a otevřela mu tak cestu k naplnění jejich vášně. Chtěla ho, potřebovala ho.

Raynor sklouzl rukou až k jejímu podbřišku a ještě níž do tmavých kučer.

„Ted’! Už pojd’!“ vykřikla. „Už to nevydržím.“

Chvěl se vlastní touhou. Zvedl se nad ni, líbal ji a jejich jazyky tančily v divokém rytmu.

Elizabeth už nebyla schopna myslet. Vášně ji zcela pohltila. Z hrdla jí vyšel téměř zvířecí zvuk.

Zoufale ho objala. Když konečně udělal to, po čem už tak dlouho volala, vyrazila nadšený výkřik a objala ho nohama.

„Elizabeth, já z tebe zešílím,“ vydechl mezi zuby a zoufale se snažil ještě chvíli vydržet.

„Nepřestávej Raynore.“

Přizpůsobila se jeho rytmu a vnímala slastný pocit hluboko uvnitř. Začala vrtět hlavou, jako by se chtěla vymanit z toho všespalujícího žáru.

„Pomoz mi, Raynore.“

Nechal se s ní unášet na vlně vášně neschopen ji už jakkoliv kontrolovat.

A pak už jen zasténala a vykřikla vítězně jeho jméno, když dosáhla vrcholu.

„Raynore!“

Zalupal po dechu a pak nad ní ztuhl. Cítil, jak ji naplňuje, jako řeka teče do oceánu, a mysl mu zatemnil pocit nevídaného štěstí.

O něco později se Elizabeth probrala v temnotě své postele. K zádům měla přitisknuté pevné velké tělo. Příjemně těžká paže ji přidržovala.

Raynor.

Dala svou ruku na jeho.

Najednou ji zaplavilo štěstí a sevřelo se jí hrdlo. Dobrý Bože, jak ho miluje, nade všechno na světě. Tenhle složitý muž se všemi svými slabostmi pro ni znamená teď všechno.

Je její radost, její život, její duše.

Přitáhla si jeho ruku k ústům a přitiskla rty na její opálený hřbet. Ta ruka, tak silná a přitom tak něžná, ji chrání a dává jí radost. Už se nemusí bát budoucnosti po boku Raynora. Dohlédne, aby byla v bezpečí, a bude ji mít rád.

Musí ji mít aspoň trochu rád, i když jí to ještě neřekl. Jeho něžné milování to řeklo za něj. A i když to snad ještě není láska, co k ní cítí, jednoho dne snad přijde.

Uvědomila si, že druhá Raynorova ruka jí mne ňadro. Nespal.

Pomalu prstem kroužil kolem bradavky, až se vztyčila jeho něžným laskáním.

„Ty jsi vzhůru, ženuško,“ zašeptal jí do ucha, takže cítila jeho teplý dech.

Elizabeth si slastně povzdechla. Otočila se na záda a usmála se na něj ve tmě.

„Ano, manželi, jsem vzhůru. Tak jako ty.“

Rukou jí přejel druhé ňadro a zasmál se.

„Ano jsem. To je ale šťastná náhoda.“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Když se Elizabeth ráno probudila, Raynor už v její posteli nebyl, ale vzpomínka na jeho něhu přetrvávala.

Znachověla, když si vzpomněla, co všechno v noci dělali. Byly to věci, které si nedokázala představit ani v nejdivočejší fantazii. Nikdy nesnila o tom, že muž se ženou mohou zažít tak dokonalé uspokojení jako ona s Raynorem.

Protože věděla, že on to cítil také tak.

Jeho něžné milování, jeho chraptivé výkřiky jí to řekly.

Tohle je jistě jen začátek. Raynor k ní dnes večer přijde a také každou další noc. Pokud to není láska, tak se snad v ní jejich vztah změní.

Elizabeth potlačila ostré bodnutí lítosti, že ji Raynor nemiluje tolik, jako ona jeho. Ale nemělo smysl přemítat nad něčím, co není. Musí se soustředit na to,

co je. A už jen ta nově probuzená něha, kterou k ní Raynor chová, je víc, než v co vůbec kdy doufala.

Elizabeth s rozhodnutím dívat se do budoucnosti s optimismem odhrnula příkrývku a vyskočila z postele.

Den a Raynor ji čekají.

Elizabeth zavolala Olwyn, aby jí pomohla s oblékáním. Když se ptala, co dělá Raynor, odpověď ji zklamala. Olwyn jí řekla, že odjel s Bronicem na cvičiště.

Elizabeth se kousla do rtu, aby potlačila zklamání. Doufala, že by mohli dnešní den strávit spolu.

Bylo zřejmé, že Raynor neměl stejné přání. Rozhodně si připomněla své vlastní rozhodnutí, že nechá na něm, kdy za ní přijde. Jen tak ho může naučit, aby jí důvěřoval.

Elizabeth se rozhodla, že nebude jen tak nečinně sedět a čekat. Nejlepší bude se nějak zaměstnat, dokud svého manžela zase neuvidí. I když vzpomínka na minulou noc jí stále rozpalovala krev, takže bude potřebovat opravdu hodně trpělivosti a vůle, aby dnešní den přežila.

Začala se připravovat na svou obvyklou ranní projížďku.

Raynor strávil časně ráno cvičením šermu se svým bratrem.

Oba byli v šermu dobří a Raynora těšilo s Bronicem zápasit. Ale dnes tolik nevychutnával radost z toho, když meče o sebe zvonily v tvrdém boji.

Opustil Elizabethinu postel hned za svítání, které proniklo okny slabými paprsky dovnitř. V přítmi se znovu ujistil, že Elizabeth je tak krásná, až to bere dech. Až příliš krásná na to, aby ji opustil. Tmavé vlasy měla rozhozené na bělostném polštáři a krásné tělo vedle něj sálalo teplo.

Ve svých sedmadvaceti letech si Raynor nikdy nepomyslel, že by nějaká žena mohla pro něj tolik znamenat. Nedalo se to vysvětlit jen fyzickou přitažlivostí.

Byla pravda, že toužil po Elizabeth – k zbláznění.

Ale víc než to, chtěl ležet vedle ní a odpočívat. Chtěl ji držet každou noc v náručí tak, jako dnes, a chtěl s ní zplodit syny a dohlížet na to, jak rostou pod její přísnou ale něžnou péčí.

Je tohle láska?

Nebyl si jistý, jestli může dát svým citům tohle jméno. Ale pokud to není láska, tak se jí to hodně podobá.

Příliš pozdě se kryl před Bronicovým tvrdým výpadem a ten ho nečekaně švihl přes stehno.

Bronic se zarazil. V poslední chvíli stočil zbraň ostřím k zemi, takže bratra vážně nezranil. Byl překvapený, že ho zasáhl. Málokdo uměl s mečem líc, než Raynor. Byl pohotový a rychlý, navzdory své velké urostlé postavě.

Raynor vykřikl bolestí. Bronic položil meč a zachmuřil se. V té chvíli byl nečekaně podobný Raynorovi.

„Co je s tebou, Raynore? Arthur by dokázal ten úder krýt.“

Raynor pokrčil rameny a smutně se usmál. Do očí se Bronicovi nepodíval.

„Ano, to máš pravdu. Nevím, co se mnou je.“

Bronic se na něj zadíval vědoucím pohledem.

„Ty možná ne, bratře, ale pro ostatní to není tajemství.“

Raynorova opálená plet' ztmavla ruměncem. „Aha.“

„Proč už se nepřestaneš bránit? Miluješ ji, Raynore. Elizabeth je dobrá žena, a když jí to umožníš, ukáže ti, že není jako naše matka. Elizabeth je příjemná, duchaplná, inteligentní. Je čas, abys otevřel oči a viděl, že je pro tebe až dost dobrá a zaslouží si tvoji důvěru a lásku.“

Raynor se na něj beze slova díval. Jak by mohl Bronicovi říci, že netouží po ničem víc, než Elizabeth věřit? Pomalu odpověděl.

„To není tak jednoduché. Vidím, co všechno dobrého udělala, cítím se s ní dobře. Ale čím víc ji chci, tím víc se bojím zrady, a nezáleží na tom, že si říkám, že jsem blázen, že není jako naše matka.“

Podíval se na svého bratra, jako by u něj hledal pochopení.

„Bronicu, já prostě nedokážu říct, že jí chci věřit a uvěřit jí.“

Bronic potřásl udiveně hlavou.

„Ale dokážeš. Je to jen na tobě.“

Je to opravdu tak jednoduché? ptal se Raynor sám sebe. Mohl by se opravdu zbavit strachu, že jím bude manipulovat, že ho bude ovládat? A ovládat by ho Elizabeth mohla, kdyby se pro to rozhodla. Stala se ústředním motivem jeho života, jeho myšlení.

Otázka je, jestli by to udělala.

Bronic mu říká, že ne. Proč by ho měl Bronic falešně nutit, aby Elizabeth důvěřoval? Co by z toho měl? Podle Raynora nic.

Nebo je Bronic tak zmámen krásou a láskou Olwyn, že chce, aby byli všichni ostatní stejně zaslepení?

Ale jak se jeho bratr na něj pevně díval, Raynor věděl, že to tak není. Nikdy za ta léta neudělal Bronic nic, co by Raynorovi uškodilo. Bylo neuvěřitelné, že teď by něco takového udělal.

Raynor pomalu hledal zvedl svůj meč.

Bronic se ušklíbl.

„Tvoje paní jela na vyjížďku. Právě před chvílí jsem ji viděl, jak odjíždí z hradu. Ty jsi byl příliš zaměstnán odrážením mých skvělých výpadů, takže sis toho nevšiml.“

Raynor naznačil úder pěstí na bratrovo rameno. Bronic se rozesmál.

Raynor popadl svého bratra za rameno.

„Děkuji ti, Bronicu,“ řekl.

Raynor věděl, že Bronic pochopí, že mu neděkuje za informaci, ale za podporu.

S tím Raynor zamířil ke stájím, aby si vzal svého koně. Snad když si pospíší, stihne ještě Elizabeth.

Elizabeth dovolila Minervě, aby šla svým tempem. Volně cválali krajinou po své obvyklé trase.

Ale když přijely na vrcholek pahorku, uviděla Elizabeth před sebou na cestě muže na koni. Elizabeth zpomalila. Srdce se jí sevřelo. I na tu vzdálenost poznala, že to je Nigel Harrington.

Je šílený, když sem přijel, i když mu řekla ne. A svým šílenstvím může zničit všechno, co je jí drahé.

Věděla, že by se měla vrátit na hrad a říci Raynorovi, že tu Nigel je, a umožnit mu, aby se se svým nepřítelem vypořádal sám. Ale něco ji zarazilo. Nechtěla mít na svědomí Nigelovu smrt, a ta by jistě byla důsledkem toho, že by ho tu Raynor překvapil. Ten muž je pro ně neustálým zdrojem hněvu a problémů, ale měl by kvůli tomu ztratit život?

Elizabeth byla v pokušení otočit se k hradu a vyhnout se Nigelovi, ale nemohla. Strach, že se s ním znovu setká, by z ní udělal vězně na hradě. A to nehodlala přijmout. Nigel musí pochopit, že mu nebude pomáhat.

Právě když jí tyhle myšlenky táhly hlavou, Nigel se k ní rozjel a zavolal její jméno.

Zastavila Minervu a čekala se rty pevně sevřenými v hněvu.

Jakmile k ní Nigel dojel, seskočil z koně a kráčel k ní s koněm vedle sebe. Byl očividně vzrušený, že ji vidí, a pozdravil ji nadšeně.

„Lady Elizabeth, jsem tak rád, že vás vidím.“

„Obávám se, že já nemohu říci totéž při pohledu na vás, mylorde. Proč jste sem přišel? Nedostal jste můj vzkaz?“

Zatnul hněvivě čelist, ale pak ji hned uvolnil a zvedl k ní lítostivě modré oči.

„Ano, dostal, ale doufal jsem, že to je nějaký omyl.“

„To nebyl omyl, lorde Harringtone,“ řekla Elizabeth upjatě. „Dostal jste mě do nepříjemné situace. Nemohu pro vás nic udělat. A ani po tom netoužím. Jsem loajální ke svému manželovi.“

Přitáhla otěže rozhodnutá nechat tuto situaci i Nigela Harringtona za sebou.

„Mohu jen říci, že je mi líto, že jsem vám nabídla pomoc a tím ve vás vzbudila falešné naděje, i když jsem vás varovala. Ne, já musím jet a vy se sem už nevracejte. Pokud to uděláte, budu to muset říci Raynorovi a ten se s vámi vypořádá po svém.“

Nigel k ní přiskočil a normálně příjemné rysy obličeje měl zkřivené hněvem. „Ty bláznivá potvoro!“

Raynor neztrácel čas, aby svou ženu dostihl. Nevěděl sice přesně, co udělá nebo řekne, až ji najde, ale věděl, že ji musí vidět. Cítil se bez Elizabeth po svém boku osamělý a jaksi neúplný.

Nestaral se o to, co si pomyslí muž na stráži u vrat, a zeptal se ho, kudy Elizabeth jela. Dal se cvalem tím směrem. Nemělo by mu dělat potíže ji dohnat, protože cesta byla velmi dobře sjízdná.

Kdyby tak nespěchal za svou ženou, mohl by se Raynor zastavit a obdivovat modrou oblohu, poklidnou krásu zelených luk, hluboký les a pestré barvy lučních květů. Ale bylo zřejmé, že si ničeho kolem nevšimá.

Mohl myslet jen na Elizabeth a jejich šanci na opravdový společný život.

Raynor právě vyjel z údolí a chystal se na další svah, když se podíval před sebe.

To co uviděl, způsobilo, že se mu srdce zastavilo v těle. Když začalo znovu bít, bylo těžké jak kámen a bolelo.

Na vrcholu kopce stála Elizabeth a nebyla sama. Muž, který držel za otěže hřebce, stál vedle ní. A i z téhle vzdálenosti Raynor poznal, že to je Nigel Harrington.

Jeho nepřítel.

Zrazený Elizabethou.

Na chvíli mu hněv a zklamání zastřely oči. Raynor trpěl nad ztrátou toho, co mohlo být. Pak si rychle uvědomil, že jen blázen mohl doufat v budoucnost jejich manželství a důvěru mezi nimi.

Zatímco dumal nad objevem její zrady, hřebec ho unášel dopředu. Teď už byl Raynor blíž a dokázal Harringtona lépe rozpoznat.

Elizabethin kůň byl těsně u Harringtona, který stál vedle. Měl ruku na její paži. Byla to velmi důvěrná scéna. Raynorovi vřela krev v žilách, když viděl jiného muže, jak se dotýká jeho ženy.

Jak se Raynor přiblížil, uvědomil si, že ti dva jsou tak ponořeni do hovoru, že si ho ani nevšimli. To jen víc podnítilo jeho hněv.

Jeho bolest byla tak veliká, že si ani nedokázal představit, co s Elizabeth udělá. Co se týkalo Nigela Harringtona, nebylo třeba se ptát.

Musí zemřít.

Raynor vytáhl meč, aniž zpomalil koně, a vykřikl.

„Braň se, Harringtone!“

Druhý muž vzhlédl a uviděl svého nepřítele. Trvalo mu jen okamžik, než si uvědomil celou situaci. S drsným výkřikem popadl Elizabeth a stáhl ji z koně. Držel ji před sebou.

„Tak pojď, Warwicku,“ pobízel ho.

Raynor pocítil paniku, když si uvědomil, že Harrington chce užít Elizabeth jako štit.

A v té chvíli ztratil Raynor sebe, své tělo, svou mysl i svou duši. Miluje ji, teď a navždycky. Na malou chvíli pocítil sladkou úlevu. Po dlouhé době uvolnil všechny city, které se snažil potlačit. Ale tak rychle, jak radost přišla, byla nahrazena realitou, že Elizabeth o jeho lásku nestojí. Zradila ho.

Raynor nepřestal uvažovat a přitáhl otěže. Nezáleží na tom, co jeho žena udělala, nemůže ji ohrozit, ani kvůli Harringtonovi ne. Jeho hřebec se prudce zastavil a vyfrkl. Chvilku měl Raynor co dělat, aby se udržel v sedle, ale podařilo se mu to.

Uklidnil koně a pohlédl na Elizabeth, která stála před Nigelem. V safírových očích měla hrůzu a vinu.

Srdce se mu sevřelo.

Nebylo pochyby o její trestuhodnosti, když viděl její zaražený výraz.

„Tak pojď, Warwicku,“ popichoval ho znovu Nigel a modré oči mu jiskřily krutostí. Přitáhl si Elizabeth blíž k sobě. „Nepřeješ si snad mou smrt? Tak proč váháš?“

Pak se rozesmál, jako by jeho poslední otázka byla opravdu veselá.

Raynor zatnul zuby. Ano přál si Nigelovu smrt. Ale nechtěl ublížit Elizabeth.

Zdálo se, že Nigel vycítil Raynorovo dilema, protože se potměšile smál. „Odhod’ svůj meč, Warwicku.“ Raynor zaváhal.

„Slyšíš mě, Raynore,“ houkl na něj ještě jednou. Sáh si za pas a vytáhl malý, ale ostrý nůž. Beze slova ho přitiskl na Elizabethino bělostné hrdlo.

„Zabiju ji a rád. Třeba jen proto, abych ti způsobil takové utrpení, jako jsi způsobil ty mně.“

Raynor věděl, že Harrington mluví pravdu.

Elizabethiny oči visely s prosbou na manželovi, když se pod špičkou nože na bělostném hrdle objevila krůpěj krve.

Raynorovo srdce se zachvělo při pohledu na její krev prolitou zbraní jeho nepřítele. Vidět ji trpět bylo pro něj, jako by mu otáčel žhavým nožem v útrokách.

Bože pomoz, miluji ji v dobrém i zlém. A nezáleží na tom, co udělala, nemůžu to změnit.

Byl přemožen svým vlastním srdcem, přesně tak, jak se vždycky bál. Raynor teď nemohl jednat podle svých vlastních zájmů kvůli citům k ženě. To poznání by ho mělo vyvést z míry, ale cítil jen podivnou nevyhnutelnost.

Narodil se, aby miloval Elizabeth. Nedalo se tomu zabránit, nedalo se to zastavit.

S pocitem hněvu i zklamání odhodil Raynor meč.

Nigel zaklonil hlavu a triumfálně se rozesmál. Raynor se na Nigela zadíval nenávisným pohledem a vyštěkl na něj.

„Zkus jí ještě jednou ublížit a zabiju tě pomalu. Tak pomalu, že budeš trpět a prosit, abych to ukončil.“

Obrátil svůj usouzený pohled ke své ženě. Měl oči temné jako noc. Navzdory hněvu viděla Elizabeth v jeho tváři i obavu o ni.

V té chvíli si uvědomila, že ji Raynor opravdu miluje.

Ale co dobrého z té lásky vzejde, to nevěděla. Protože bylo rovněž zřejmé, že si myslí, že ho zradila. Láska, strach a nenávisť se mísily v jeho tváři, když se jejich pohledy setkaly.

A nebyla to pravda? Nezradila ho už tím, že s Harringtonem mluvila? Měla odjet na hrad a hned dojít pro Raynora.

Vytryskly jí slzy, i když se je snažila potlačit. Bylo toho už moc. Když konečně zjistil, že ji miluje, tak ji také nenávidí. To už nedokáže unést.

Musí dát Raynorovi nějak najevo, že se nechtěla zachovat špatně.

Elizabeth vztáhla ruku. Navzdory noži tisknoucemu se jí na hrdlo, vykřikla: „Raynore. To není tak, jak si myslíš! Nežádala jsem ho, aby přišel. Můj jediný hřích je, že jsem ti to neřekla. Věděla jsem, že bys ho zabil.“

„Ticho, holka,“ vyštěkl na ni Nigel a přitáhl jí hlavu dozadu. Nůž se pohnul a cítila, jak jí po hrdle stéká další teplý lepkavý pramínek.

„Harringtone, zabiju tě.“

Raynor se vrhl dopředu. Ale zastavil se, když Nigel přitáhl Elizabeth pevněji k sobě. Pokud Raynor slyšel její slova, nedal to najevo. Jeho oči se dívaly do jejích stále stejně tvrdě.

Nigel ho dráždil.

„Bláznivý mylorde, nejsi v postavení, abys mohl vyhlášovat takové věci. Být sebou, tak neplýtvám dechem.“

K Elizabethině hrůze i překvapení se Nigel zasmál. Zdálo se, že ho ta hra baví.

„Mohl bych ji zabít v tomhle okamžiku a nemohl bys mi v tom zabránit.“

Elizabeth věděla, že udělala chybu, že se mýlila, když chtěla chránit život toho muže. Zřejmě je šílený, snad z toho, že ztratil členy své rodiny. Na tom nezáleží proč. Je ale zjevné, že není schopný být Willow strýcem.

Raynor měl pravdu. Tak mu chtěla říci, že toho lituje.

Ale další slova, která Raynor pronesl, ji uvrhla do bezbřehého zoufalství.

Raynor vyslovoval pomalu a důrazně.

„Jste oba ze stejného těsta, Harringtone. Je zrovna tak zrádná jako ty. Ale ať je to jak chce, ta žena je moje manželka a patří mně.“

Nigel se znovu rozesmál, téměř radostně.

„Ale Raynore, můj nejchytřejší oponente. Nemůžeš se víc mýlit ve své ženě.“

Temně se na Elizabeth podíval a hrubě jí trhnul hlavou.

„To mě zradila, ne tebe. Poslala mi vzkaz, že mi nepomůže, abych viděl Willow. Přijel jsem sem, abych ji obměkčil, ale odmítla.“

Raynorův výraz se nezměnil. Nic ho nepřesvědčí? I Elizabeth se sama sebe ptala, co vede Nigela k tomu, aby ji před Raynorem obhajoval tím, že říká, jak to doopravdy bylo. Dostalo se jí odpovědi.

Nigel vyštěkl.

„Chci, abys věděl, Raynore, že je k tobě loajální, že tě miluje tak jako ty miluješ ji. To mi dá zadostiučinění, jak budeš trpět, až si ji vezmu já.“

Raynor seskočil na zem a chtěl se na Nigela vrhnout, ale ten jen přitiskl nůž víc na Elizabethin krk. Vykřikla bolestí a krev znovu vytryskla.

„Stůj, nebo zemře tady před tvýma očima.“

Elizabeth pozorovala tvář svého manžela plnou bezmoci a beznaděje. Nigel promluvil znovu nečekaně racionálním tónem.

„Je tu cesta, Warwicku.“

Raynor se na něj díval a nic neříkal.

Když se Nigel nedočkal žádné odezvy, pokračoval.

„Willow. Přivezeš dítě ke mně a dostaneš svou ženu.“

Raynor zvrátil hlavu dozadu a ve tváři se mu zračila bolest a bezmoc. Vypadal jako šelma chycená do pasti.

Ale navzdory předchozímu chvástání cítila Elizabeth, jak se Harrinton za ní chvěje.

Ani Elizabeth, která svého muže milovala, nebyla imunní vůči smrtonosnému hněvu v jeho očích.

„Nikdy! Dokud budu dýchat, nikdy,“ vykřikl Raynor. „Nikdy na ni nevztáhneš svou špinavou pracku.“

Nigel odpověděl Raynorovi téměř se stejnou nenávisť. Touha mít to, co chtěl, přehlušila jeho strach.

„Ty bastarde!“ křičel. „Kdo jsi, že mi upíráš mé právo? Ona je moje vlastní krev – moje dcera. Ne tvoje, jak drze lžeš. Ty víš, že není tvoje. Nemůžeš tomu uvěřit. Vím, že ti Louisa řekla, že jsem ji znásilnil. Nemůžeš mi upírat právo na mé dítě. Už ti to nebudu trpět!“

Když Elizabeth slyšela ta slova, měla pocit, že jí tuhne krev v žilách. Co to říká? Nigel je Willwin otec? Byl Louisin bratr, i když jen nevlastní. A přiznal právě, že ji znásilnil.

„Ne!“ vykřikl Raynor a snažil se i teď ta fakta popřít.

Ale jediný pohled do jeho zmučené tváře řekl Elizabeth pravdu. Z jeho očí sálala ale hrozivá nenávist, která se soustředila na muže stojícího za ní.

Kdyby nebyla Elizabeth sama tak plna rozhořčení a odporu, snad by Nigela začala i litovat. Protože až bude mít Raynor příležitost k pomstě, nechtěla by být na Nigelově místě.

Potom, co Nigel odhalil celou pravdu, objasnila se jí celá řada věcí. Jean jí řekla, že Louise se narodilo dítě už šest měsíců po příchodu na Warwicke. Elizabeth si myslela, že snad mohl Raynor žárlit, že to dítě není jeho, ale jeho hněv byl způsobený tím, že věděl, že jeho přítel znásilnil svou nevlastní sestru. To vysvětlovalo, proč se všem zdál tak rozhněvaný, ale na Louisu byl laskavý. A to také vysvětlovalo, proč Louisa nenáviděla svého bratra a prosila Raynora, aby mu dítě nikdy nevydal. Raynorovo rozhodnutí, že bude Willow všude vydávat za svou dceru, teď bylo naprosto pochopitelné.

Raynor nemluvil. Stál a upřeně se díval na svého nepřítele s nezměrnou nenávistí. Ani nemrkl, ani nedal najevo, že slyší Nigelova slova.

Harrington si uvědomil, že teď s Raynorem nic nepořídí a obrátil se ke svému koni. Ale i když vysedal na hřbet svého šedáka, neodtáhl hrot nože z Elizabethina krku.

Musela jít s ním.

Raynor se ani nepohnul, ale díval se na ně a hledal možnost, jak zasáhnout.

Čepel byla tak pevně přitisknutá na bělostný krk, že Elizabeth nebyla schopna ani mluvit. Strach ji donutil, aby se podřídila každému pohybu Nigela Harringtona. Ale ještě větší strach měla z toho, co s ní Harrington udělá, až ji odveze k sobě na hrad. Ten strach zbystřil její smysly. Snažila se hledat možnost, jak mu uniknout.

Za chvíli už seděla před ním na koni a její naděje se rozplývaly jako sníh na slunci.

Nigel ji pevně držel a popojel k Minervě. Brutálně ji kopl do boku. Klisna zaržála a utekla. Pak udělal to samé s Raynorovým hřebcem. Teď je nebude moci Raynor pronásledovat.

Jak se otočili na cestu směrem pryč, pokusila se otočit hlavu, aby se ještě setkala s Raynorovým pohledem a prosila ho očima o odpuštění. Ale Nigel tomu předešel tím, že jí zase přitáhl hlavu dozadu. Do očí jí vhrkly slzy, ale nebylo to z fyzické bolesti.

Když přijeli na okraj mýtiny, naskytla se jí šance.

Přes cestu jim přeběhl zajíc a Nigelův kůň se splasil. Rukou, ve které držel nůž, hrábl po otěžích.

Elizabeth si uvědomila, že se jí naskytla možnost utéct. Teď nebo nikdy. Vytrhla se z jeho uvolněného sevření a svezla se ze sedla na zem.

Hřebec se nad ní vzpínal. Chránila si hlavu pažemi a křičela.

Kopyta létající vzduchem dopadla na zem, ale těsně vedle jejího obličejce. Znovu začala křičet. Osvobodila se sice z Nigelova zajetí, ale jen aby se dostala do

dalšího nebezpečí. Pak ji ale silné paže zvedly a bezpečně objaly.

Byla úplně dezorientovaná rychlostí, jakou se záchrana objevila.

„Jsi zraněná?“ zeptal se Raynor.

Elizabeth se celá třásla. Zvedla hlavu z jeho prsou a podívala se mu do očí.

„Ne,“ nemohla pořád popadnout dech.

„Zabiju ho!“ vykřikl Raynor hlasem, který nenechával nikoho na pochybách, že to není hrozba, ale slib.

Všechno se stalo tak rychle, že Nigel pořád ještě zápolil se svým hřebcem, aby ho ovládl. Když uviděl, že se Raynorova pozornost obrátila od Elizabeth k němu, zuřivě zvíře kopl a pobídl ho, aby se vzdálil od svého nepřítele. Ale ani jeho zbabělost mu nezabránila, aby přes rameno nevykřikl.

„To mi zaplatíš, Warwicku, a draze.“

Se zuřivým výkřikem se Raynor rozeběhl za ním přes mýtinu. Byl schopen svého nepřítele zabít holýma rukama.

„Vrať se, ty bastarde! Bojuj se mnou! Braň se!“

Elizabeth zoufale volala za svým manželem.

„Raynore, to nemá smysl. Nemáš žádnou zbraň a nikdy ho nechytíš bez svého koně! Nech ho jít. Je příliš zbabělý, aby se vrátil a postavil se ti tváří v tvář.“

Raynor padl na kolena do trávy. Supěl, jako by uběhl několik kilometrů.

Elizabeth věděla, že bojuje se svou zuřivostí, která ho zachvátila a vzbuzovala v něm touhu po Nigellově krvi. Věděla, že ho musí nechat, aby si bitvu s těmi démony vybojoval sám. Nemohla dělat nic, dokud on sám je ze sebe nevyžene.

Navíc Elizabeth věděla, že by jí Raynor nepoděkoval za nic, co by teď řekla. Pohled na jeho tvář, když ji našel s Nigelem, řekl všechno.

Chtěla si lehnout na zem a křičet.

Ale neudělala to. Ničeho by tím nedosáhla.

Spíš aby měla co dělat, než že by to od ní Raynor chtěl, začala Elizabeth v trávě hledat jeho meč. Snažila se nedívat na Raynora, který stále nehybně klečel v trávě.

Konečně našla zbraň a sklonila se, aby ji zvedla. Vtom ucítila na své paži ruku.

Elizabeth sebou cukla. Chvatně se k Raynorovi otočila obličejem. Podívala se mu do očí. Byly chladné jako kámen. Bolelo ji srdce nad ztrátou štěstí, které prožívali poslední dny. Cítila se najednou prázdná.

Celý život věděla, jak má jednat s lidmi, jak se chovat v nejrůznějších situacích, jak zaoblit hrany. Byl to dar, který jí byl dán do vínku.

Ale s Raynorem to bylo jiné. Její vlastní štěstí v budoucnosti záleželo na tom, jestli ji přijme nebo ne.

Tentokrát to nedokázala zařídit.

Jestli jí manžel dá odpuštění a bude mít pochopení nebo ne. Ona se jen může modlit.

Raynor se od ní odvrátil, jako by ho bolelo se na ni dívat. „Měli bychom se vrátit do hradu.“

V té chvíli se v Elizabeth něco zlomilo, jako když se u džbánu konečně utrhne ucho. Po celé měsíce trvání jejich manželství se snažila být klidná, být laskavá k Raynorovi, dát mu čas, aby si na jejich manželství zvykl. Na ni.

Ale teď byla Elizabeth v koncích. Ona se také provdala za cizího člověka a začala nový život, aniž si na to měla čas zvyknout. A ani jednou za tu dobu neudělal Raynor v jejich vztahu jediný ústupek.

Z nehlubšího nitra jí vytryskly slzy.

Zvedla ruce k obličejí, aby je zastavila. Ale byly silnější. Zavzlykala a Raynor se otočil.

Když promluvil, v jeho hlase byl údiv.

„Vy... pláčete.“

Elizabeth spustila ruce dolů a podívala se na něj. Slzy jí dál tekly a vzlyky se draly ven, jako by měla opravdu zlomené srdce.

„Jste překvapený, choti, že dokážu plakat?“

Zavrtěl hlavou.

„Jen, že jsem nikdy neviděl...“

Elizabeth bezmocně zadupala nohama.

„Neviděl jste, mylordé Raynore. Vidíte jen to, co chcete vidět. Vím, že nejsem bez chyby, mylordé. Vím, že jsem udělala neodpustitelnou chybu, když jsem nejela hned zpátky na hrad, abych vám řekla, že tu byl Nigel. Ale já jsem věděla, že byste ho zabil, a nemohla bych žít s vědomím, že jsem zapříčinila jeho smrt.

Napadlo mě, že bych se měla vrátit, ale to, že bych se mu tentokrát vyhnula, by znamenalo, že bych žila stále s obavou, že se vrátí. Myslela jsem, že mu prostě řeknu, aby odešel, a on že odejde.“

Elizabeth se napřímila v zádech a pyšně zvedla hlavu.

„Tohle je celá pravda, milý choti, a zasloužím si vaše ohledy. Ale vy myslíte jen na sebe a na svou čest. A co já? V té chvíli se mi zdálo maličností, že budu toho blázna varovat, aby šel z cesty. Nevěděla jsem o věcech, které udělal... co je zač. Nic jste mi neřekl.“

Pokračovala.

„Očekával jste ode mě všechno a sám nedával nic. Chtěl jste mou loajalitu a neposkytl jste mi svou. Okamžitě jste mě obvinil, že jsem vás zradila. A tak to s námi bude pořád, Raynore.“

Elizabeth sepnula ruce na prsou.

„Protože mě nevidíte. Díváte se na všechno očima minulosti a vidíte jen to špatné, co vám udělali jiní. Kdybyste mě měl opravdu rád a důvěřoval mi, pak byste věřil, že vám nemůžu udělat nic zlého a hledal jiné vysvětlení.“

Raynorovi se sevřelo srdce podivnou bolestí, když se díval na svou ženu. Oči měla tmavé jak deštivou půlnoc. Pryč byl ten safírový třpyt, který si zamiloval. A byla to jeho chyba.

Elizabeth má pravdu. Měl jí dát možnost všechno vysvětlit. Raynor před ní stál a díval se na ni s rostoucím smutkem. Má pravdu i v jiných věcech. Ani

jednou se na ni nebyl schopen dívat bez zátěže neradostného dětství. I když měla nůž u krku, myslel jen na svou pýchu.

Raynor nemohl mluvit, protože se mu v hrdle usadil podivný knedlík. Zoufale k ní vztáhl ruce a zašeptal.

„Odpusť mi, lásko.“

Dlouho se na něj jen dívala, jako by nemohla věřit svým očím. Pak se k němu s radostným výkřikem vrhla.

Raynor ji k sobě pevně přivinul. Stěží mohl uvěřit, že je mu ještě ochotna odpustit. Elizabeth je opravdu úplně jiná než byla jeho matka. Ví, jak milovat a jak se rozdat. Ale je ještě jedna věc mezi nimi. Ta lež, kterou jí řekl. Že je Willowin otec. Ale i když Nigel řekl o té věci pravdu, Raynor stejně nemůže o tom mluvit. Ani teď nemůže zradit Louisinu důvěru a říci Elizabeth fakta, i když by si to tolik přál. Nakonec se od ní odtáhl a snažil se jí to vysvětlit bez vysvětlování.

„Elizabeth... o Willow... já nemůžu...“

Utišila ho prstem přiloženým na rty.

„Ne, Raynore, nic neříkej. Chápu to a není třeba, abys pokračoval. Udělal jsi, co jsi musel, abys ji ochránil. Jsi jako vlk, kterému někdo svěřil malý raneček, abys ho chránil, a ty to děláš bez ohledu na to, co tě to stojí. Jak toužím po tom být mezi těmi, které tak miluješ. Otevřeně ti ukázat svou lásku.“

Dlouho jen stál a snažil se pochopit její slova. Pak k ní vztáhl ruce a se záupněm si ji přitáhl k sobě.

„Ty mě miluješ.“

Jeho hlas byl zastřený vzrušením. Pokryl jí tvář i hrdlo polibky.

Objala ho pažemi kolem krku a v jejím objetí bylo jakési zoufalství.

„Samozřejmě, že tě miluji. Jak bych mohla nemilovat tě?“

Trochu se odtáhla a snažila se číst v jeho očích.

„Ale jaké jsou tvoje city? Přísahám na svůj život, že jsem ti nechtěla ublížit, když jsem mluvila s Harringtonem. Poznala jsem, že tě miluji, a proto jsem musela bez vysvětlování dělat, co jsi chtěl, co se týče Willow. Byla to pro nás jediná cesta, jak začít společný život. Myslela jsem, že snad časem naše manželství přijmeš, a nechtěla jsem nic riskovat. Navíc jsem se na vlastní oči přesvědčila, jak moc máš Willow rád, takže jsem věděla, že děláš všechno jen pro její dobro.“

Políbil ji znovu a pak se na ni podíval očima temnýma bolestí.

„Připouštím, že když jsem tě viděl s Harringtonem, bodlo mě u srdce. Bolelo mě pomyšlení na to, že ses s ním setkala poté, co jsem tě žádal, abys to nedělala.“

Objal ji pevně, jako by ji už nikdy nechtěl nechat odejít.

„Ale ještě víc bolelo vidět tě v nebezpečí. Poznal jsem, že tě miluji, ať už jsi udělala cokoliv. Chtěl jsem si tě udržet. A když jsem ho viděl s tím nožem... když jsem pomyslel na to, že by mohl...“

Elizabeth se od něj odtáhla a pozorovala jeho bolestný výraz.

„Já vím. Viděla jsem ti to na očích, Raynore.“

Vztáhla ruku a dotkla se jeho tváře.

„Ale zároveň jsem také viděla, že tě netěší, že mě miluješ. Musí to tak být, Raynore? Až budeš příště postaven před rozhodnutí, jestli mi věřit nebo pochybovat, jak se rozhodneš? Myslíš, že nemůžeš nalézt štěstí v lásce ke mně?“

Díval se na ni, jejich pohledy byly zaklíněny do sebe. Když promluvil, udělal to pomalu, každé slovo pečlivě vyslovil, jako by byl rozhodnutý jí ukázat, že mluví z hloubi své duše.

„Ano Elizabeth, v lásce je štěstí. Větší, než jsem si dokázal představit. Ty měsíce, které jsme spolu strávili, byly ty nejpodivnější, nejšílenější a nejšťastnější v mém životě. Než jsem tě potkal, nežil jsem vlastně. Pomohla jsi mi nalézt sama sebe a naučila jsi mě vidět dobré věci kolem sebe, mou dceru, tebe. Když jsi mi ukázala, že mi chceš věřit, uvědomil jsem si, že se musím podívat do svého nitra a nalézt stejnou víru vůči tobě. Byla jsi ke mně upřímná a čestná. I ohledně našeho sňatku. Vzala jsi na sebe vinu a já jsem ji na tobě nechal, i když jsem byl vinen stejným dílem. Já jsem tě ten večer políbil a nebylo to proto, že bys mě o to žádala, ale prostě proto, že jsem se nedokázal ovládnout. Už tehdy jsi mě přitahovala, i když jsem se to snažil popřít. Poučil jsem se. Teď už není pochyb.“

Při pohledu na nekonečnou lásku v jeho očích ztratila Elizabeth svou nejistotu a radostně vykřikla.

„Raynore, já tě miluji a věřím ti.“

„Já tobě také,“ řekl a klekl si před ni.

„Elizabeth, má ženo a má láska. Dávám ti svou lásku i svou čest pro všechny dny svého života. Já tě teď žádám o odpuštění. Opuštíš mi, že mi tak dlouho trvalo, než jsem zjistil, že bez tebe nemůžu žít?“

Klekla si k němu. Slzy jí tekly po bledých tvářích, modré oči se jí leskly.

„Není co odpouštět. Musel jsi se zbavit své bolesti. Můžu se jen prostě radovat, že teď mě miluješ. Připojuji se se svým slibem k tvému. Dávám ti svou lásku i čest pro všechny dny svého života.“

Jejich rty se setkaly, aby zpečetily, co bylo vysloveno.

Ale i když ji objal, uvědomovala si Elizabeth, že dokud je bude strašit přízrak Nigela Harringtona, nenajdou opravdovou spokojenost. Teď, když věděla, co udělal své sestře, chápala, proč Raynor toho muže nenávidí.

Ale snad se mýlí a konfrontace s Raynorem Harringtona dostatečně zastrašila.

Elizabeth se jen mohla modlit, aby to tak opravdu bylo.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Elizabeth stála na vrcholu schodiště vedoucího do obytné části hradu a přitáhla si Raynorovu paži blíž k tělu. Manžel jí stisk vrátil. Rozhlíželi se po hlučném nádvoří s výrazem štěstí.

Raynor uspořádal tuhle oslavu na počest jejich nalezené radosti. Tu noc, kdy jí o svém úmyslu řekl, ji pevněji objal v temnotě její postele. Chtěl, aby svou radost sdíleli se všemi.

Cítil, že bylo všem jasné, jak byli v manželství nespokojení. Teď chtěl, aby všichni viděli, jak moc pro něj Elizabeth znamená.

Proto byli po osmi dnech tady, obklopeni šťastnými tvářemi, veselými barvami a ruchem.

Bylo to jako když byl trh.

Kolem zdí hradu byly postavené stany a jejich barvy svítily v odpoledním slunci. Široké uličky mezi byly plné lidí z hradu i vesnice. Když lidé, kteří byli nejbliž schodiště, uviděli Raynora s Elizabeth vyjít ven, nadšeně je vítali.

Všichni chápali tento den jako oslavu svatby svého pána a nevadilo, že přišla o několik měsíců později. Lidé z hradu, kteří Elizabeth znali, si ji už oblíbili pro její štědrost a velkomyslnost. Ostatní se o její pověsti doslechli. A tak teď všichni chtěli páru popřát štěstí.

Elizabeth s Raynorem zamávali davu a začali sestupovat ze schodů. Elizabeth držela volnou rukou Willow.

Děvčátko bylo vším okouzlené a podívalo se na Elizabeth zářícíma očima.

Elizabeth se s úsměvem obrátila k Raynorovi.

„Nic jí nemohlo udělat větší radost, lásko.“

Zadíval se do Elizabethiných safírových očí a chvíli nebyl schopen přemýšlet. Zaplavil ho pocit štěstí tak velký, že se mu sevřela hrud'. Tahle krásná žena ho miluje a bude zdrojem jeho radosti po zbytek života. Raynor nemohl odolat a aspoň krátce přitiskl své rty na její.

„Chtěl jsem, aby si ten den s námi užila.“

Společně vyšli do davu – muž, žena a dítě. Jejich postup byl ale velmi pomalý, protože se museli zastavovat, aby přijímali přání od gratulantů.

Také se často zastavovali při pohledu na věci kolem cesty.

V mnoha stáncích nabízeli obchodníci nezvyklé exotické zboží. Kožešiny, různé nože, a jinde zase oděvy zářících barev. Někteří prodávali potraviny, i když se tu podávalo všem přichozím spousta jídla.

Procházeli kolem dalšího stánku. Raynor se zastavil, když na něj kupec zavolal. Muž se natáhl přes pult a podal lordu Warwickovi podivně vypadající pannu, jež měla provázky, které jí hýbaly rukama i nohama. Pokud člověk za ty provázky šikovně tahal,

hýbala se, jako by byla kouzelná. Raynor chtěl hračku zaplatit, ale muž mávl rukou a řekl, že je to dárek.

Raynor poděkoval a pak podal dvorně pannu své dceři. „Mylady.“

Willow byla unesená. Vzala si hračku a hnědé oči měla jako talíře.

„Děkuji ti, tatínku,“ vydechla. Otočila se k rozložitému kupci, který v širokém úsměvu ukazoval zdravé bílé zuby. „Děkuji vám.“

Když se pokoušela loutkou hýbat tak jako otec, odmítala hračka její drobné ručky poslouchat. Ale neplakala, jen požádala mile Elizabeth, aby jí pomohla. Elizabeth se zasmála. Řekla jí, že to chce jen trochu cviku, a loutka se bude hýbat, tak jak má. Willow si ji dala s rozhodným výrazem pod paži.

Elizabeth s Raynorem si vyměnili shovívavé pohledy. Znovu muži poděkovali a vydali se dál.

Elizabeth pozorovala děvčátko. I když nebyla Willow s Raynorem pokrevně spřízněná, přesto se mu často podobala svými způsoby. I Raynor si dával věci pod paži a nesl je stejně jako teď ona.

Elizabeth si uvědomila, že se směšně ušklíbá, ale nevadilo jí to. Nikdy nebyla tak šťastná jako v této chvíli.

Má svého manžela a své dítě – protože ona považovala Willow za vlastní tak, jako kdyby děvčátko porodila sama. Nevadilo, že doufá, že porodí Raynorovi dítě, Willow vždycky bude její dcera.

Zhluboka se nadechla, aby své štěstí vůbec unesla. Procházeli se kolem stánků a Elizabeth ucítila příjemnou vůni. Uvědomila si, že je hladová. Rozhlédla se kolem. Vůně hřebíčku a skořice přicházela ze stánku napravo, kde pekli hrušky.

Vzhlédla k Raynorovi zpod svých dlouhých černých řas. „Zjišťuji, že jsem vyhladovělá, drahý choti. Obávám se, že jsem v noci vydala dost energie a teď potřebuji víc jíst než obvykle.“

Podle toho, jak mu potemněly oříškové oči, Elizabeth věděla, že pochopil, o čem mluví. Milovali se až do časných ranních hodin, než aspoň na chvíli usnuli v objetí.

Raynor se na ni usmál s něžným výrazem i potlačovanou touhou. Naklonil se blíž k jejímu uchu.

„Moje roztomilá ženo, musím tě dobře nakrmit, abys dnes večer byla stejně aktivní.“

Roztomilý ruměnec jí zbarvil smetanovou plet' a modré oči se zaleskly.

„Jak pozorně se staráte o mé zdraví a štěstí, můj nejdražší pane.“

Zasmál se a políbil ji. Stěží dokázal tlumit svou touhu a Elizabeth se také zachvěla při pomyslení na večer.

Pak se Raynor od ní jen s nechutí odvrátil, aby koupil tři pečené hrušky.

Ovoce bylo výborné a mělo tu správnou teplotu, aby je udrželi v ruce. Když Elizabeth tu svou dojedla,

měla prsty ulepené od sladké šťávy. Raynor vzal její ruku a začal jí prsty olizovat.

Zalapala po dechu, jak jí tělem projela horká vlna. „Raynore! Ne před tím dítětem! Co si pomyslí?“

Zasmál se uličnický a pak, když se setkal s jejím nejistým pohledem, řekl naprosto vážně:

„Pomyslí si jen, že moc její matku miluji.“

Otočil se k Willow, která dojídala svou hrušku a s úšklebkem je pozorovala.

„Není to pravda, maličká? Nevidíš, že mám rád tvou matku?“

„Ano, máš ji rád,“ přikývla. „A já mám maminku také ráda.“

Elizabeth se při těch slovech sevřelo srdce. Bylo to poprvé, co ji Willow tak nazvala. Byla rozhodnutá si ten titul zasloužit. Bude chránit Willow ode všeho, co by jí mohlo ublížit, ať to stojí, co to stojí, včetně Nigela Harringtona. Naklonila se k děvčátku a objala je.

Když Elizabeth opět vzhlédla k Raynorovi, viděla, že vycítil, jak moc pro ni tenhle okamžik znamenal. Pro ně pro všechny jako rodinu. Shýbl se a vzal Willow do náručí. Pokračovali dál v cestě a jejich dcera se mu pohodlně uhnízdila v náručí.

Uprostřed uličky mezi stánky bylo ponecháno volné prostranství. Když tam došli, viděla Elizabeth, že tam ten volný prostor nezůstal náhodou. Dav diváků obklopoval skupinu artistů, která tam předváděla své umění.

Když se tam zastavili, aby se také podívali, zahlédla Elizabeth v davu Olwyn. Ale společnice tam nebyla sama.

Po jejím boku stál Bronic.

Zjevně chtěl dát všem najevo, že ji doprovází. Pozornost, kterou vysoké světlovlasé ženě věnoval, nenechávala nikoho na pochybách o jeho citech vůči ní. Ačkoliv se na veřejnosti Bronic Olwyn nedotýkal, jeho starostlivost a péče byla soustředěna jen na ni.

A její na něho. Pohled, jakým se dívala na světlovlasého muže, říkal všechno.

Elizabeth se musela usmát. Šťouchla do Raynora.

Podíval se směrem, který mu ukázala, a usmál se také. Když se otočil ke své ženě, měl ve tváři výraz radosti.

„Jsem moc rád,“ řekl jí. „Bronic ji miluje. Doufám, že ho udělá tak šťastného, jako ty mě.“ Elizabeth přikývla. „Moc se k sobě hodí.“

Pokrčila rameny a řekla škádlivě. „Ale já jsem to věděla od začátku.“ Její manžel pozvedl obočí. „Opravdu?“

„Ano,“ řekla mu. „Tak, jako jsem to věděla o nás.“

Raynor si nemohl pomoci a musel ji znovu políbit. Willow se při pohledu na ně radostně rozesmála.

Elizabeth si uvědomila, že měl Raynor předtím pravdu. Pro Willow je dobré vidět je šťastné, vidět, že se mají navzájem rádi.

Ale cítila, jak se jí nebezpečně zrychlil puls při jeho polibcích, a měla pocit, že by se aspoň na chvíli měla věnovat něčemu jinému.

Až budou sami, pak to bude něco jiného.

Akrobaté byli opravdu úžasní. Bylo jich pět. Byli oděni do zářivých modročervených kostýmů. A ukázali, že umí mnoho pěkných kousků. Protože už předtím viděla taková představení na královském dvoře, dovedla to posoudit.

Pozorovala jednoho z nich, jak leze nahoru po ramenou toho druhého. Pak se postavil na ruce, zatímco ten spodní balancoval na jedné noze.

Dav, který okolo přihlížel, tleskal a povzbuzoval k dalším kouskům. Akrobaté udělali věž z lidských těl, chodili po rukou a přitom zpívali, dělali salta jeden přes druhého.

Willow radostně tleskala v otcově náruči při každém novém čísle. Artisté se začali na ni usmívat a uklánět se jejím směrem. Pochopili zřejmě, že to je dcera hradního pána. Elizabeth cítila, že Willow je opravdu zbožňováníhodné dítě, ale také si byla vědoma toho, že tohle je jen součást představení.

Pokřčila rameny. Tihle lidé se nestydí věnovat zvláštní pozornost rodině toho, který jediný jim může dát pár mincí. Musí si nějak vydělávat na živobytí.

Navíc Willow se ta speciální pozornost líbí, pokud mohla Elizabeth soudit podle radostného výskání své dcery.

Když těch pět začalo natahovat lano z kamenné zdi k těžkému stožáru stojícímu na zemi, otočil se Raynor a postavil Willow vedle Elizabeth. Napřimil se a vřele se na ni usmál.

„Právě jsem si vzpomněl na něco, co musím udělat, Elizabeth. Omluvíš mě na pár minut?“

Elizabeth se zamračila. Těžko potlačitelné vzrušení v jeho temných očích v ní vzbudilo zvědavost. Ale neřekla nic. Raynor měl něco za lubem, ale věřila mu natolik, že věděla, že to není nic špatného. Chmury na jejím čele se rozplynuly.

Usmála se na svého manžela, líně, svůdně.

„Ano, mylorde. Ale nebuďte tam moc dlouho, nebo zapomenu, kdo mě na trh přivedl.“

Pevně ji objal a šepem jí připomněl ty důvěrnosti, pro které by na něj neměla zapomenout. Ta slova, byť řečená tiše a ve spěchu, jí podlamovala kolena a způsobovala, že se ještě víc těšila na nadcházející noc.

Podržel ji kousek od sebe a zadíval se jí do očí. Viděl tam její touhu.

„Vrátím se brzy. Zůstaň tady.“

„Ano,“ odpověděla bez dechu.

Raynor od nich odešel a Elizabeth pozorovala jeho široká záda s neuvěřitelným pocitem touhy. Při pohledu na svého manžela, jak odchází, si připomněla ten pocit osamělosti, který v minulosti tak často zažívala. Elizabeth tu myšlenku rychle zaplašila. To už je pryč. Raynor teď je schopen přijímat její lásku a už ji neodvrhne.

Elizabeth vytrhlo z jejích myšlenek zatahání za sukni. Podívala se dolů na Willow, která si ji prohlížela s podivným výrazem.

„No?“ ozvalo se dítě.

„Co je, miláčku?“ zeptala se Elizabeth. „Je mi líto, ale teď jsem nedávala pozor.“

„Proč tam ti muži dávají to lano?“ Ukázala buclatým prstíkem na scénu před nimi.

„To nevím,“ řekla Elizabeth Willow s předstíranou zvědavostí. „Ale když se budeme dívat, tak na to určitě přijdeme. Nemyslíš?“

Elizabeth měla představu, co asi bude následovat, ale nechtěla Willow pokazit překvapení, až uvidí ty lidi chodit po laně.

Za chvíli program začal a Elizabeth poznala, že soudila správně. Ve Willowině tváři se zračilo takové zaujetí a nadšení, že by bylo opravdu chybou, kdyby jí předem řekla, co uvidí.

Brzy byla ale Elizabeth zaujatá stejně jako dítě.

Ti muži byli jistě při svých kouscích na zemi úžasní. Ale to, co předváděli na laně, to bylo opravdu mimořádné. Dělali spoustu akrobatických cviků, stavěli lidskou pyramidu, skákali a dělali piruety. Nikdy Elizabeth neviděla nic tak zábavného.

Elizabeth zjistila, že se baví zrovna tak dobře, jako všichni lidé kolem. Když se podívala kolem sebe, zjistila, že je dav hustější. Někteří začali házet mince, které rychle jeden z artistů sbíral.

Když muž, který chodil po laně, seskočil dolů saltem, podívala se Elizabeth na Willow, jak se jí ta atrakce líbí. Willow ale vedle ní nebyla.

Elizabeth se podívala naproti, kde předtím stála Olwyn. Snad šla Willow k ní. Ale Olwyn tam už nebyla. Elizabeth dál pátrala pohledem v davu, ale neviděla ani svou dceru, ani svou společnici.

Zachvátila ji zlá předtucha. Na hradě bylo mnoho cizích lidí. Nebylo by pro dítě bezpečné, aby se někde potulovalo samo. Elizabeth se snažila ten pocit zahnat. Willow prostě odešla. Snad viděla Olwyn, jak odchází, a připojila se k ní.

Ano, řekla si rozhodně. Jistě je najde pospolu.

S tou myšlenkou se je vydala hledat.

Vydala se napříč davem, který byl teď velmo hustý. Napadlo ji, kde je asi Raynor. Řekl, že nebude dlouho pryč. Elizabeth neměla představu, jak dlouho se na artisty dívala, ale určitě už nějaká doba uběhla.

Byla rozhodnutá Willow najít, než Raynor zjistí, že se ztratila. Elizabeth nechtěla, aby se strachoval. Byl až příliš úzkostlivý, co se týkalo dítěte. Nené nutné, aby ta příhoda zkazila den, který tak pečlivě pro ně připravoval.

O chvíli později našla Elizabeth Olwyn u Jean, která hlídala jeden z ohňů, na kterém se na rožmo peklo celé prase. Willow s nimi nebyla. Elizabeth se sevřelo srdce, když se k nim blížila. Obě ženy k ní vzhledly.

Olwyn zřejmě podle Elizabethina výrazu uhodla, že se něco stalo.

„Co se děje?“ zeptala se.

Elizabeth už se nesnažila skrýt vzrůstající strach.
„Willow... neviděli jste ji?“

Olwyn zavrtěla hlavou. Ihned pochopila situaci a ve tváři se jí zračila starost.

„Ne, neviděla jsem ji od té doby, co jste byli spolu u těch artistů. Jak dlouho je pryč?“

„Ach bože!“ vykřikla Jean strašlivým hlasem, takže se k ní Elizabeth obrátila. Žena si držela ruce na prsou a ve tváři byla bledá jako smrt.

„Co je?“ zeptala se Elizabeth.

„Moje holka, Hyla, byla na hradě, před chvílíkou!“

„Ano?“ pobízela ji Elizabeth. Hylu vyhnali z hradu a určitě tu neměla co dělat, ale co to má společného s Willow? Jistě by ta žena nechtěla vážně dítěti ublížit.

„Ach, mylady! Kdybych byla zavolala strážce a nenechala ji odejít! Hned, jak mi to řekla.“

„Co ti řekla?“

Elizabeth měla pocit, že to napětí nevydrží. Ale Jean to na ni vysypala, jako by s ní neměla soucit.

„Když mi řekla, že teď žije na Harringtonově hradě. Ale řekla, že se jen přišla podívat na mě. Nechce mi prý dělat žádné nepříjemnosti. Jen by chtěla vědět, kde může být Willow. Chtěla si být jistá, že zůstane z jejího dohledu a také lorda a lady Warwickových.“

Elizabeth cítila, jak jí puká srdce a krev se jí valí do hlavy. Bože, ne! Nigel! Hrůza ji zachvátila. Popadla Jean za ramena a zatřásla jí.

„Teď přemýšlej. Jak je to dlouho, co jsi s ní mluvila?“

Jean už teď plakala.

„Už nějakou chvíli, mylady. Odešla a udělala to, že jo? Vzala vaše dítě?“

Přemýšlej, říkala si Elizabeth, musíš vymyslet, co dělat.

Nechala Jean jít a otočila se k Olwyn.

„Běž a najdi Raynora. Řekni mu, co se stalo. Snad se mi podaří je chytit, když budu rychlá.“

Olwyn neváhala a spěchala přes nacpané nádvoří.

Elizabeth bez dalšího slova zamířila ke stájím. Na koni je mnohem spíš chytne. Její těžké šaty jí bránily v pohybu. Zvedla je vysoko i když si byla vědoma, že se na ni dívají lidé kolem.

Věděla, že musí jednat, a to hned, pokud chce mít nějakou naději, že Willow vysvobodí, než Hyla dojede na Harrington. Pak už by jim Willow mohla vrátit jenom válka. A nevěřila, že by ji manžel rozpoutal. Ne, pokud by dítě bylo na Harringtonově hradě. Pokud teď Elizabeth neuspěje, tak Nigel vyhrál. Raynor by neriskoval, že se Willow něco stane při pokusu dostat ji zpět. Kdyby se rozhodl k obléhání hradu, trpěla by Willow s ostatními obyvateli nedostatkem jídla i vody, dokud by se nevzdali. To bylo nemyslitelné.

Elizabeth hnal pocit viny. Nestarala se o lidi, do kterých ve svém spěchu vrazila. Měla Willow ve své péči a byla za ni zodpovědná. Jak by jí Raynor mohl

někdy odpustit, kdyby Willow padla do rukou muži, který znásilnil její matku?

Když Elizabeth dorazila do stáje, pohled, který se jí naskytl, jí dodal naděje. Černý kůň tam stál osedlaný a připravený vyjet ven. Byl to krásný exemplář s pyšně vztyčenou hlavou a lesklou srstí. Zřejmě patřil nějaké ženě bohatého kupce. Kromě chlapce, který držel otěže, tu nikdo nebyl. Zdálo se to divné, ale Elizabeth se rozhodla nezkoumat své štěstí.

Aniž řekla slovo udivenému chlapci, zvedla ještě výš sukni a nasedla na koně. Pak se naklonila přes jeho krk, vzala chlapci otěže a kopnutím pobídla koně do cvalu.

Lehce vyběhli ven a dali se po prašné cestě dolů k Harringtonu. Elizabeth se naklonila níž nad koňský hřbet. Modlila se, aby je dostihla dřív, než bude pozdě.

Několik kilometrů Elizabeth ujížděla a neuvědomovala si nic, než bolest ve svém srdci. Neznala nic, než touhu vrátit své dítě zpět do bezpečí hradu a pod ochranu svého manžela.

Pak nečekaně za zatáčkou je před sebou uviděla. Ale když se tak stalo, srdce se jí zastavilo. Protože neviděla jasně jen Willow, která seděla před Hylou na rozložitě klisně, ale byl tam také sám Nigel Harrington na svém hřebci, jen pár kroků od místa, kde Hyla zastavila.

Jak ho Hyla uviděla, pobídla ještě koně, aby se přiblížila až k němu. Nigel napřáhl ruce.

Při představě, že se Harrinton dotkne Willow, přestala Elizabeth uvažovat o moudrosti svého počinání. Mocně pobídla koně a vyřítla se dopředu.

Ale než k nim došla, uvědomila si, že by měla mít volné ruce, aby jim mohla dítě vytrhnout. Pustila otěže a věřila své schopnosti, že dokáže klisně vnutit svou vůli stiskem nohou. Ocitla se mezi těmi dvěma, aniž si předtím všimli, že se blíží.

Zhluboka se nadechla a natáhla se k Willow. Popadla ji a usadila si ji do klína, aniž nějak zpomalila. Na krátkou chvíli ji ovládlo nadšení. Když si Willow uvědomila, kdo ji to vzal, radostně se k Elizabeth přimknula.

Ale radost měla krátké trvání. Klisna se najednou zastavila tak prudce, že jí Willow málem vylítla z náručí.

Elizabeth se otočila. Zjistila, že se dívá do šílených očí Nigela Harringtona. Usmíval se chladně. Ukázal jí její otěže ve svých rukou. Musel je popadnout, když kolem něj projela. Elizabeth pocítila nejdřív zklamání a pak strach. I když pevně objímala vzlykající Willow, nebyly volné.

Co teď s nimi udělá?

Nigel Harrington se drsně zasmál.

„Ted’ vás mám obě. Tím líp. Warwicke bude proklínat den, kdy se mi postavil.“

Něco v Elizabeth explodovalo. Vykřikla.

„Ty slizký hade! Jak se opovažuješ jen vyslovit jméno mého manžela? Nejsi ani hoden dýchat stejný vzduch jako on!“

„Nejsem hoden?“ vyštěkl. „Proč jste vy ženy slepé k tomu, jaký Warwicke opravdu je? Chce Willow pro její dědictví. Víte přece, že všechen majetek její matky připadl jí? Dědila, jako její dítě všechno, i když je to dívka.“

Jeho hlas se zvýšil.

„Můj otec se oženil s Louisinou matkou, aby přinesla své peníze na Harrington. Louisa věděla, že všechno kromě hradu je její. Požádal jsem ji, ať si mě vezme. Mohli jsme dostat dispens, protože jsme nebyli pokrevně příbuzní. Ale nechtěla mě. I když tvrdila, že mě nechce, protože mě nemiluje, vím, že to bylo jinak. Myslela si, že pro ni nejsem dost dobrý. Já, Harrington. Moji předkové pocházejí od Dobyvatele. Ale já jsem jí ukázal.“ Zasmál se hořce. „Dokázal jsem, že měla v sobě Harringtonovu krev.“

V Elizabeth se vzmáhal hněv nad jeho krutostí.

„Hnusný zloději!“ vykřikla na něj. Nigel se naklonil a uhodil ji do tváře. „Nenuťte mě k tomu, ženská. Nejste v postavení, abyste mě mohla urážet.“

Elizabeth se narovnala a položila si ruku na tvář.

„Jste šílený.“ Potřásla hlavou.

„Nezpůsobil jste už dost neštěstí? Proč, proč musíte brát Willow? Co tím chcete získat? Král prohlásil Raynora za jejího otce. Nedovolí, abyste ji držel u sebe,

i když ji teď unesete. Nic nedocílíte, jen nám všem způsobíte bolest.“

Nigel se znovu zasmál.

„Má drahá lady Warwicková. Jste úplně vedle.

Tím, že si vezmu dítě, vytáhnu Warwicka z jeho doupěte. Až se ho zbavím, budu jediným žijícím příbuzným. Nejenže mu oplatím to, že mi ji vzal, ale také se stanu poručníkem veškerého jejího jmění.“

Na Elizabeth jeho chvástání neudělalo dojem.

„Možná zjistíte, že se Raynor nedá tak snadno zabít. To, že mu vezmete Willow, neznamená, že bude zranitelnější. Nepotřebuje žádný štít, aby se před vámi bránil.“

Věděla, že si Nigel vzpomíná, jak ji použil jako štít. Přes tvář mu přeběhl hněvivý mrak. To také chtěla.

Promluvila Hyla. Překvapila tím Elizabeth, která na ni zapomněla.

„Mylorde, nepojedeme už?“

„Ano, pojedeme,“ souhlasil Nigel. „Už jsme tu promarnili dost času. Budeme na Harringtonu, než se o tom Warwicke vůbec dozví. Protože to ještě určitě neví, jinak byste tu nebyla sama, lady Elizabeth.“

To bylo konstatování, které nemohla zpochybnit. Elizabeth neřekla nic. Mohla se jen modlit, že Olwyn najde Raynora rychle a on pro ně přijede.

Nigel je vedl s výrazem triumfu po cestě k svému hradu. Hyla jela hned vedle něj a v obličeji se jí objevil vítězný výraz vždycky, když se podívala na Elizabeth.

Ujeli jen krátkou trasu, když se za nimi ozval důvěrně známý hlas. S radostným výkřikem se Elizabeth otočila a uviděla, Raynora, jak k nim přijíždí.

V Nigelově obličeji se objevila směsice strachu, zuřivosti i zklamání, když uviděl svého úhlavního nepřítele tak blízko. S hněvivým výkřikem dal Elizabethiny otěže Hyle.

„Drž, než vyřídím Warwicku.“ Tasil svůj meč právě ve chvíli, kdy byl Raynor až uněj.

Elizabeth držela Willow tvářičku na svém rameni, aby ten souboj neviděla. Ale dítě se vytrhlo při prvním zařinčení oceli a začalo hlasitě plakat.

K Elizabethinu zklamání, odrazil Nigel první Raynorův útok s mnohem větší obratností, než čekala. Zdálo se, že je dobrý šermíř navzdory tomu, že v jeho minulosti žádné udatné činy nebyly.

Oba muži byli do sebe zaklíněni na tančících koních. Oba chtěli evidentně jen jedno – krev toho druhého.

Elizabeth strachem zadržela dech. Věděla, že kdyby Raynor z koně spadl, stal by se mnohem lepším cílem pro Harringtonův meč. Ale držel se ve svém sedle a brzy bylo vidět, že rytíř s černým srdcem na Raynora nestačí. Každým dalším výpadem byl zatlačován dozadu.

Když konečně přišla smrt, podíval se Nigel na Raynora s překvapením, pak se svezl z koně a zůstal ležet na trávě.

Všechno se událo tak rychle, že nestihli reagovat. Hyla si uvědomila, že už jí její ochránce neprospěje, a dala se na útěk.

Ale nebyla zkušený jezdec a klisna nereagovala hned na její pokyny.

To už Raynor pochopil, co chce udělat, a lehce ji po pár krocích chytil.

Raynor držel ruku na krku jejího koně, aby se znovu nepokusila o útěk. Hyla k němu vzhledla a v obličeji měla strach. Když promluvila, hlas jí přeskakoval zoufalstvím a její oči Raynora prosily.

„Mylorde Warwicku, nechte mě jít, a já vám všechno řeknu.“

Raynor měl hněvivě sevřené rty.

„Co všechno?“

Hyla ukázala na Elizabeth.

„O ní. To vaše žena nám pomáhala. Dala mi dítě, když jsem přišla do hradu.“

Elizabeth byla šokovaná tou nestoudnou lží. Vždyť musí Hyla vědět, že jí ta historka neprojde! Ale to Elizabeth netrápilo. Byl to strach z Raynorovy reakce, který jí rozlil chlad v žilách. Srdce ji bolelo smutkem. Podívá se na ni tak, jako tehdy, když ji našel s Nigelem Harringtonem? Uvidí zase ten stín pochyb na jeho tváři a bude vědět, že někde v nitru se k ní otáčí zády?

Raynor jako by četl její myšlenky, zpříma se na ni podíval a řekl Hyle.

„Ty lžeš. Moje žena by nezahlavila ani mě ani mou dceru ani kdyby jí hrozila smrt.“

V Elizabethině nitru se rozezněla radostná hudba při pohledu do manželových očí naplněných láskou a důvěrou k ní.

V té chvíli, kdy byli ponořeni svými pohledy do sebe, využila Hyla příležitost a pobídla koně. Pevně se držela jeho krku, když se dal do ostrého cvalu. Raynor ji chtěl začít pronásledovat, ale Elizabeth ho zarazila.

„Najdeme ji, lásko. Teď by bylo lepší vzít Willow domů. Je vyděšená a rozrušená tím vším, co se stalo.“

Raynor se podíval na dcerku, která přestala vzlykat, ale držela se matky, jako by ji nikdy nechtěla pustit.

„Ano, vidím, že máš pravdu. Moji muži vyjeli hned za mnou, takže až je potkáme, pošlu je za ní.“

Elizabeth se sklonila a zvedla Willowinu uslzenou tvářičku. „Už bude všechno v pořádku. Jedeme domů.“

Willow jí ale opět zabořila obličejík na rameno. Elizabeth se podívala na Raynora s ustaraným výrazem.

Naklonil se k ní a na okamžik ji vzal za ruku. Oči měl temné pohnutím.

„Neboj se, lásko. Bude v pořádku. V tvou něžnou péči se jí všechny rány na duši zahojí.“

Tu noc, když Elizabeth ležela v bezpečí své postele i Raynorovy náruče, ucítila náhle, jak se její muž chvěje. „Co je, lásko?“ zeptala se a rukou se dotkla jeho obličej. Byl mokrý.

„Raynore, nejdraší, neplač. Vrátily jsme se k tobě v pořádku.“

Zhluboka se nadechl. Hlas měl zastřený pohnutím.

„Já pláču štěstím, drahá. Jsem tak vděčný Bohu za váš život. Cítil jsem hroznou prázdnotu, když jsem vás málem obě ztratil, a teď jsem tak plný lásky, že to až bolí.“

Položil si její útlou ruku na svou holou hrud’.

„Ty jsi můj život, důvod mého žití.“

„Bůh byl jistě s námi,“ odpověděla.

Zvedla se a něžně ho políbila.

„Když jsem přiběhla do stájí, stál tam osedlaný kůň. Musím najít tu dámu, které patří, a poděkovat jí“

„To musíš poděkovat sobě, lásko, protože ta klisna je mým svatebním darem pro tebe. Proto jsem od tebe odešel, abych ji přivedl. Ale poprali se tam dva muži, kteří přebrali vína, a já jsem se zdržel.“

Elizabeth ho pevně objala.

„Je moje? Raynore, to je ten nejkrásnější dárek.“

Děkuji ti. Nic mi nemohlo udělat větší radost než spolehlivá klisna. Donesla mě k Willow.“

Raynor si ji k sobě přitáhl a pevně ji k sobě tiskl. Elizabeth nemohla popadnout dech, ale přesto si v jeho objetí libovala.

„Proč jsi jela sama?“ zašeptal. „Byl jsem ve stájích, ale než mi přišel čeledín říct, že jsi si vzala klisnu, tak jsi byla pryč. Nevěděl jsem, kam jsi jela. Ještě, že mě našla Olwyn a všechno mi řekla. Víš, co se jinak mohlo stát?“

Políbila ho.

„Ale nic se nestalo, Raynore. Všechno dopadlo dobře. Uvědomil jsi si, že už nebudeme dál žít v obavě,

co zase Harrington udělá? Willow už je před ním navěky v bezpečí. A i když je vyděšená z toho, co se dnes stalo, věřím, že se z toho dostane. Když jsem před chvílí od ní odcházela, říkala mi s úlevou, že ten zlý muž už ji víckrát nebude moct odvézt.“

„Ne, to nebude,“ zabručel Raynor a v jeho hlase se při té vzpomínce ozval hněv.

„To je definitivní konec. A teď, když mí muži chytili Hylu, musíme uvažovat o jejím trestu.“

Elizabeth mu položila prst na rty. Minulost i Nigel jsou mrtví a ona odmítá strávit další okamžiky jejich společné budoucnosti vzpomínkou na ně.

„Teď je čas pro nás, Raynore. Nikdo už nám nemůže ublížit. Hyla počká do zítřka.“

„Ano, máš pravdu.“

Překulil ji na záda a dlouze ji políbil. Elizabeth ucítila, jak se v ní vzmáhá touha. Povzdechla. Ruce mu zabořila do vlasů a přitiskla si jeho hlavu k sobě, aby lépe vychutnala jeho žhavé polibky. Takhle nejlépe oslaví svou lásku a společný život a nechají minulost za sebou.

Položila mu ruce na ramena a donutila ho, aby si lehl na záda. Se sladkou rozvážností si nad ním klekla a pokryla mu hrudník polibky. On jí probíral prsty temné vlasy a šeptal do tmy:

„Elizabeth, já tě miluji. Miluji tě. Moje srdce je tvoje, teď a navždycky.“

Konečně si byla jistá, že to je pravda.

Jeho srdce náleží jí.

Její vlastní srdce plesalo radostí.

A jak dobývala jeho tělo svými rty, rukama i jazykem, rozhodla se, že si tu lásku zaslouží. V budoucích letech mu bude prokazovat veškerou lásku a obdiv, které vždycky odmítal.